

گولبژيريك له چيروكه كاني

سادقي هيدايت

وهرگير
عەلى نانهوازاده

كوردستان - ههولير

2006

ناوى كتيب: گولبژيريك له چيروكه كاني سادقي هيدايت

- نووسەر: سادقي هيدايت
- وەرگير: عەلى نانهوازاده
- نەخشەسازى ناوهوه: گۆران جەمال رواندزى
- بەرگ: هۆگر سديق
- سەرپەرشتى چاپ: هيمن نهجات
- چاپ: چاپى يه كه م ۲۰۰۶
- ژماره‌ى سپاردن: ۸۴
- تيراژ: ۵۰۰
- نرخ: ۲۵۰۰
- چاپخانه: چاپخانه‌ى وهزاره‌تى په‌روه‌رده

زنجيره‌ى كتيب - ۵۲ - (۱۵۵)

ناونیشان

دهزگای چاپ و بلاوکردنه‌وى موکریانی

ههولير - پشت روژنامه‌ى خهبات

پۆستى نه‌لکترۆنى: asokareem@maktoob.com

ژماه‌ى ته‌له‌فۆن: ۲۲۶۰۳۱۱

پیرست

۷ بوومی کوپیر
۹۷ زینده به گور
۱۲۳ سی دلۆپ خوتین
۱۳۷ ژنیک که میرده که ی ون کرد
۱۶۵ بووکی پشت په رده
۱۸۱ سه گی گه رۆل
۱۹۵ ئابجی خانم
۲۰۵ داش ئاکۆل
۲۲۱ تاریکخانه

سىچ چيروكى نهم كتيببه (بوومى كويز، داش ناكل، بووكى پشت پهرده)
سالى ۱۹۹۵ له سويد له كتيببىكى سهر به خردا به ناوى بوومى كويز بلاو بوونه وه.

بوومی کویر

۷

۸ - بوومی کویر

له ژيانی من دا گزینگیکی هه تاو خۆی نواند - به لām مخابن، ئه وه گزینگ نه بوو، به لکه ته نیا شوکیکی تیپه، ئه ستیرهیهکی بالدار بوو که به سیمای ژنیک یا فریشتهیهکی خۆی نواند و له بهر رووناکي ئه وه یه که ده مه، ته نیا به که چرته ته واوی به ده ختیه کانی ژيانی خۆم دیت و په یم به مه زنايه تی و شکۆی برد و دوايه ئه م شوکه له گیزاوی تاریکی دا که ده با بزر بوو باوه بزر بووه - نا، نه متوانی ئه م شوکه تیپه ره بۆ خۆم راگرم.

سی مانگ - نا، دوو مانگ و چوار رۆژ بوو که شوینیم ون کردبوو، به لām یادگاری چاوه جادوویه کانی یا بلایسهی سووتینهی چاوه کانی له ژيانی من دا هه میسه ماوه - چۆن ده توانم ئه وه له بیر که م که ئه وه نده په یوهندی به ژيانی منه وه هیه؟

نا، ناوی ئه وه قهت نابه م، چونکه ئیتر ئه وه به وه ئه ندانه ئاسمانیه، شووش و ته ماویی، به وه دوو چاوی درشت و واقورماوی که له پشت ئه وه دا ژيانی من هیدی و به ژان ده سووتا و گری ده گرت، په یوهندی به م دونیا په ست و دره وه نیه - نا، ناوی ئه وه نابی ئاویتهی شته کانی زمینی بکه م.

دواي ئه وه ئیتر به ته واوی خۆم له مه کۆی ئاده مه کان، له مه کۆی گه وه جه کان و خو شبه خته کان کیشا دره وه و بۆ فه رامۆشی په نام برده بهر شه راب و تریاک - ژيانی من ته واوی رۆژ له نیو چوار دیواری دیوه که م ده گوزه را و ده گوزه ری - سه راسه ری ژيانی من ده نیوان چوار دیوار دا گوزه راوه.

ته واوی رۆژ نیسی من نه ققاشی له سه ر بهرگی قه له مدان بوو - ته واوی کاتم به نه ققاشی له سه ر بهرگی قه له مدان و خواردنه وهی شه راب و کیشانی تریاک تیپه ره بوو و پیشه ی دزیوی نه ققاشی سه ر قه له مدانم هه لپژاردبوو بۆ ئه وه ی که خۆم گیز که م، بۆ ئه وه ی که وه خت بکوژم.

به هه لکه وهت ماله که م له دره وه ی شار، له شوینیکی ئارام و بیده نگ به دوور له هات و هه رای ژيانی خه لک هه لکه وتبوو - ئاقاری به ته واوی ئاوه له و دهور به ری ویرانه یه . ته نیا له ولای خه نده قه وه ماله گلینه چه پۆک پیدادراوه کان دیارن و شار ده ست پیده کا . نازانم ئه وه ماله کام شیت یا

که م سه لیه هیه که له سه رده می ده قیانووس دا سازی کردوه . چاوم که ده قوچینم نه ته نیا ته واوی کون و کاژیره کانی دینه بهر زه یم، به لکه له سه ر شانم هه ست به قورساییان ده که م، مایک که ته نیا له سه ر قه له مدانه کانی قه دیم ده کرئ کیشایانه ته وه .

ده بی هه مووی ئه وانه بنووسم تا بزائم که هه له م نه کردوه، ده بی هه مووی ئه وانه بۆ سیبه ری خۆم که که وتۆته سه ر دیوار بگیرمه وه - ئه ری، پی شتر دلخوشیه که یا دلخوشکه ره وه یه که م بۆ ما بووه . له نیو چوار دیواری ژوره که م له سه ر قه له مدان نه ققاشیم ده کرد و به وه پیشه دزیوه کاتم تیپه ره ده کرد، به لām دواي ئه وه که ئه وه دوو چاوه م دیت، دواي ئه وه که ئه وه م دیت ئیتر مانا، بایه خ و نرخه هه ر جووله و بزوتنه وه یه که م له بهر چاوه که وت - به لām شتیکی که سه یر، شتیکی که جیی باوه ره نه کردنه نازانم بۆچی ما که ی هه موو نه ققاشیه کانم هه ر له سه ره تاوه یه که شیوه و یه که شکل بوه . هه میسه داریکی سه ولم ده کیشاوه که له بنی پیره پیاویکی کوور وه که جووکه کانی هیندوستان عه با له خو پیچاوه، هه لئرووشکاوه، میزه ره له سه ر و قامکی شاده ی دهستی چه پی به سه رسورماویی له سه ر لیو دانابوو . - به ران به ری کیژی که به جلی ره شی دریز دا هات بووه و گو لی لاو لوی ده دایه - چونکه له نیوانیان دا جووکه یه که هه لکه وتبوو - ئایانم پی شتر ئه و کوورم دیتبوو، یا له خه و دا پی م ئیله ام کرابوو؟ نازانم، ته نیا ده زانم که هه ر چی ده مکی شاوه هه مووی ئه و کووره و ئه و ما که یه بوو، ده ست م له خو وه ئه و وینه ی ده کیشاوه و سه یرتر ئه وه که بۆ ئه م نه قشه کریاریش ده ست ده که وت و ته نانه ت به مامم دا ئه و بهرگه قه له مدانانم ده نارده هیندوستان که ده یفرۆشت و پاره که ی بۆ ده ناردمه وه .

ئه و کووره هه ره و تر دوور و نزیک ده هاته بهر چاوم، چاکم له بیرم نیه - ئیستا شتیکم وه بیر هاته وه - کوتم: ده بی بیره وه ری کانی خۆم بنووسم، به لām ئه م رووداوه زۆر دواتر رووی داوه و په یوهندی به و باسه وه نیه و هه ر له بهر ئه وه ش ده ست م له نه ققاشی هه لگرت - دوو مانگ پی ش، نا، دوو مانگ و چوار رۆژ ده گوزه ری. سی زده ی نه ورۆژ بوو. هه موو خه لک

شالوویان بۆ دهرهوهی شار هینابوو - من په نجه ره دیوه کهم داخستبوو، ههتا به ئه رخه یانی نه ققاشی بکه م. نزیك تاو په ره تاواو خه ریکی نه ققاشی بووم، له نه کاو دهرکه کراوه و مامم هاته ژوور - یانی خۆی کوتی که مامی منه، من قهت ئه وم نه دیبوو، چوونکه له هه ره ته لاوه تی دا بۆ سه فه ریکی دوور و درێژ رویشنبوو. گۆیا که شتی هوان بوو، پیمو ابوو کاری ته جار هتی به منه، چونکه بیستبووم که ته جار هتیش دهکا - به هه ر حال مامم پیره میردیک بوو کوور که میزه ری هیندی له سه ر به ستبوو، عه بایه کی زه ردی شری له سه ر شان بوو و سه ر و رووی به شالگه ردن داپیچابوو، به رۆکی ئاوه له بوو و تووکی سینگی ده دیترا. ریشی کو سه ی که له ژیر شال وده درکه وتبوو ده کرا چل چل بیژمی ری، پیلووی به ناسۆری سوور و لیوی کهت بوو - بۆره و پچوونیکی دوور و سه مه ره ی ده گه ل من هه بوو، وهک ئه وه که وینه ی من که وتبیته سه ر ئاوینه یه کی تلخ - من هه می شه بیچی بابم له به ر خۆم ئاوا دانابوو، هه ر هاته ژووری چوه په نایه ک و هه لئرووشکا - کوتم با شتیکی بۆ ساز که م، چرام پیکرد، چوومه خه لوه تی تاریکی ژووره که م، که لینه کانم پشکنی هه تا شتیکی شایه نی بۆ بدۆزمه وه، هه رچه ند ده مزانی له ماله که م دا چ ده ست ناکه وئ، چونکه نه تریاکم مابوو و نه شه راب - له پر چاوم به سه ر رفه که وت - ده تکوت ئیلهام پیکرا. دیتم قاپیک شه رابی کوئن که به میرات پیمبر ابوو - گۆیا به بۆنه ی له دایک بوونی من ئه م شه رابه یان دانابۆوه - له سه ر رفه بوو، هیچکات من وا به زه ین نه بووم، هه ر ته واو له بیرم چووبۆوه که شتیکی وام ده مال دا هه یه. بۆ ئه وه که ده ستم بگاته سه ر رفه چوارپایه یه ک که له وئ بوو ده ژیر پیم نا به لام هه ر هاتم قاپه که هه لگرم له پر له ده لاقه وه چاوم به ده ری که وت - دیتم له ساری پشت وه تاغه که م پیره میردیکی کوور، له ژیر داری سه ول دانیشنبوو و کیژیکی لاو، نا - فریشته یه کی ئاسمانی له به رانه ری به پیوه، داها تبووه و به ده سته راستی گولیکی لاولوی که ری رهنگی ده دایه، له حالیک دا که پیره میرد نینۆکی قامکی شاده ی ده سته چه پی ده جووت.

کیژه که دروست رووبه پرووی من بوو، به لام وادیار بوو که چ ئاگی له دهوروبه ری خۆی نه بوو، ده پروانی بی ئه وه ی روانی بی، بزه یه کی سیحراوی و بیخۆیی له کونجی لیوی دا ویشک ببوو، وهک ئه وه که بیری له لای که سیکی نادیار بی - له وپرا بوو که چاوه کانی به سام و به ئه فسوون، ئه و چاوانه ی که له وه ده چوون په ندیکی تالت ده دهنی، چاوه کانی نیگه ران، واقورماو، به هه ره شه و به لینیده ری ئه وم دیت و شۆقی ژیانی من له سه ر ئه م گۆ دره وشاوانه ی پر له مانا دا ئاویته بوو و له بنی ئه و دا تاوه - ئه و ئاوینه راکیشه ره هه موو بوونی منی هه تا ئه و راده یه که بیری به شه ر لئی عاجزه بۆ لای خۆی راکیشا - چاوه کانی لاری تورکه منی که تیرژیکی ئاسمانی و مه ستینه ری هه بوو، هاوکات ده یترساند و رایده کیشا، وهک ئه وه که به چاوه کانی دیمه نیکی ترسینه ر و نائاسایی دیتبی که هه ر که سیک نه یده توانی بیبینی؛ کو لمی زه ق، نیوچه وان ی پان، برۆکانی باریک و سیبه نگی، لیوی گۆشتن و نیوه ئاوه له، لیوگه لیک که ویده چوون تازه له رامووسانیکی گه رم و درێژخایه ن جوئ ببوونه وه به لام هیشتا تیر نه ببوون. پرچی لیک بلاوی ره ش و ئالۆزی، ده وری سیمای مانگاسای ئه ویان گرتبوو و لۆیه کی به لاجانگیه وه نووسابوو - شلکی ئه ندامه کانی و ره وتی ئاسمانی خاوی، نیشانده ری سستی و کاتی بوونی ئه و بوو، ته نیا کیژیکی سه ما که ری بو تخانه کانی هیندی ده ی توانی ره وتی ریکو پیکی ئه وی هه بی.

شیوه ی شیواو و شادی غه مینه ری هه مووی ئه وانه نیشانیان ده دا که ئه و وهک خه لکی ئاسایی نیه، جوانی ئه و هه ر ئاسایی نه بوو، ئه و وهک دیمه نیکی خه یالی نه شه بی خۆی پینواندم... ئه و هه مان تینی ئه وینی گیاناده مه ی له من دا پیکه ینا. به ژنی شووش و زراوی به خه تیکی ریکو پیک که به شان، باسک، مه مکه کان، سینگ، سمت و به له کی دا ده هاته خوار وهک ئه وه بوو که له شی ئه ویان له باوه شی جووته که ی ده ره ینا بی - وهک گیاناده مه ی می بوو که له هه میزی جووته که ی خۆی جو ییان کردبیته وه.

جلیکی رهشی چینداری ده‌بهر کردبوو که کیپ و چه‌سپی له‌شی بوو، کاتیک من روانیم دهنکوت ده‌یه‌وئ به سهر جوگه‌ی نیوان خوئی و پیره‌می‌رد دا بازدا بدا به‌لام نه‌یتوانی، نه‌ودهم پیره‌می‌رد له پیکه‌نینی دا، که‌نینیکی ویشک و کریت بوو که مچورکی به له‌ش دا دینا، که‌نینیکی به‌کجار دووره‌گه و گالته‌جارانه بوو بی‌نه‌وه‌ی سیمای بگوردری، وهک ده‌نگ دانه‌وه‌ی پیکه‌نینیک بوو که له بوشایی هاتیتته دهر.

من له حالیک دا قاپی شه‌رابم به ده‌سته‌وه بوو، هه‌راسان له سهر چوارپایه‌که بازدم دا - نازانم بۆ ده‌له‌رزیم - جوژیک له‌رزی پر له ترس و که‌یف بوو، وهک نه‌وه‌ی که له خه‌ویکی خووش و ترسناک راپه‌رییم - قاپه شه‌رابه‌که‌م له سهر زه‌وی دانا و سهرم ده نیو دوو ده‌ستم نا - چهند ده‌قیقه، چهند ساعه‌تی خایاند؟ نازانم - ههر وه‌خو هاتمه‌وه قاپه شه‌رابه‌که‌م هه‌لگرته‌وه، وه‌ژوور که‌وتم، دیتم مامم رویشته و دهرکه‌ی وهک زاری مردوو ناوه‌له به‌جی هیشته‌وه - به‌لام زایه‌له‌ی که‌نینی ویشکی پیره‌می‌رد هیشتا له گویم دا دهنزینگاوه.

هه‌وا تاریک ده‌بوو، چرا دووکه‌لی ده‌کرد، به‌لام هیشتا نه‌و له‌رزه به که‌یف و ترسناکه‌ی که له خووم دا هه‌ستم پیکردبوو تیمدامابوو - ژییانی من له‌و ساته‌وه گورا - به نیگایه‌ک به‌س بوو، بۆ نه‌وه‌ی که نه‌و فریشته ئاسمانیه، نه‌و کیژه رووحانییه، تا نه‌و راده که زه‌ینی به‌شهر له هه‌ست پیکردنی عاجزه، شوینی خوئی له سهر من دانی.

له‌و کاته دا له خو ببوومه‌وه؛ دهنکوت پیشتر ناوی نه‌وم زانیوه. پرشنگی چاوه‌کانی، ره‌نگی، بوئی، هه‌لسوکه‌وتی هه‌مووم لا ئاشنا بوون، وهک نه‌وه‌که ره‌وانی من له ژییانی پیشوو، له‌عالمی میسال دا ده‌گه‌ل ره‌وانی نه‌و دراوسی بوو، له یه‌ک ره‌گه‌ز و یه‌ک ماکه بوو و ده‌بی تیکه‌لاوی یه‌کتر بووین. ده‌بوو له‌م ژییانه دا نزیکه نه‌و ببوایه‌م. قهت نه‌مه‌ده‌ویست ده‌ستی لیبددم، ته‌نیا تیشکیکی نادیار که له له‌شی نیمه ده‌هاته دهر و ناو‌پته‌ی یه‌ک ده‌بوون به‌س بوو، نه‌م پیشه‌هاته ترسینه‌ره که به یه‌که‌م نیگا پیم ئاشنا بوو، ئایا دوو که‌سی نه‌ویندار هه‌میشه نه‌و هه‌سته‌یان نیه که

پیشتر یه‌کتریان دیوه، که په‌یوه‌ندییه‌کی شاراوه دهنیوانیان دا هه‌بوه؟ له‌م دونیا په‌سته دا یا نه‌وینی نه‌وم ده‌ویست و یا نه‌وینی هیچکه‌سی دی - ئایا له‌وانه بوو که‌سیکی دیکه شوینم له سهر دابنی؟ به‌لام که‌نینی ویشک و کریتی پیره‌می‌رد - نه‌م که‌نینه شوومه په‌یوه‌ندی نیوان نیمه‌ی لیکده‌بچری. ته‌واوی شه‌و له‌و بیره دا بووم، چهند جار ویستم بپروم له ده‌لاقه‌وه بروانم به‌لام له که‌نینی پیره‌می‌رد ده‌ترسام، روژی دواتریش له‌و بیره دا بووم. ئایا ده‌متوانی له دیتنی چاوپوشی بکه‌م؟ له ئاکام سبه‌ینیتی نه‌و روژه به هه‌زار ترس و له‌رز ته‌مام گرت که قاپی شه‌راب له سهر جیگه‌ی خوئی دانیمه‌وه به‌لام ههر په‌رده‌ی خه‌لوه‌تیم لادا دیتم دیواریکی ره‌شی تاریک، وهک نه‌و تاریکیه‌ی که سهراسه‌ری ژییانی منی داگرتوه له پیش من بوو، ههر هیچ کون و کولانه‌یه‌ک بۆ دهری نه‌ده‌دیترا - ده‌لاقه‌ی چوارگوشه‌ی دیوار به ته‌واوی به‌ستراو و وهک وی لیها‌تبوو، وهک نه‌وه‌ی که ههر له سهره‌تاوه نه‌بووی - چوارپایه‌که‌م کیشا پیشی به‌لام هه‌رچی دیناسا مستم له دیوار ده‌کوتا و گویم هه‌له‌ده‌خست یا له به‌ر چرا چاوم لیده‌کرد چووکتین شوینی ده‌لاقه‌ی دیوار نه‌ده‌دیترا و مستی من کاری له دیواری نه‌ستور نه‌ده‌کرد - یه‌که‌ده‌ست ببوو به سورب.

ئایا ده‌متوانی به یه‌کجاری چاوپوشی لیبکه‌م؟ به‌لام به ده‌ست خووم نه‌بوو، له‌وه به‌دوا وهک رووچیک که له نه‌شکه‌نجه دابی، هه‌رچی چاوه‌روان بووم، هه‌رچی کیشکم گرت، هه‌رچی گه‌رام، که‌لکی نه‌بوو. - ته‌واوی ده‌ورووبه‌ری مال گه‌رام، نه روژتیک، نه دوو روژ، به‌لکه دوو مانگ و چوار روژ وهک که‌سانی خوینگرتوو که ده‌گه‌رینه‌وه سهر شوینی جه‌نایه‌ته‌که‌یان، هه‌موو روژی ده‌می تاویه‌ر وهک مریشکی سه‌ربراو ده‌وری مال ده‌گه‌رام، وه‌ها که هه‌موو خیز و به‌رده‌کانی ده‌ورووبه‌رم دهناسینه‌وه. به‌لام هیچ ئاسه‌واریکم له داری سه‌ول، له جوئی ئاو و له‌و که‌سانه‌ی که له‌وئی دیبوومن به‌دی نه‌کرد - نه‌وه‌نده‌ی شه‌وانه له به‌ر تریفه‌ی مانگ به نه‌ژنۆ داکه‌وتم، له به‌ر داره‌کان، له به‌ر به‌رده‌کان، له به‌ر مانگ که له‌وانه‌یه نه‌و چاوی له من کردبی، ده‌پارامه‌وه و هه‌موو گیانداره‌کانم بۆ یارمه‌تی بانگ

دهکردن به لآم چووکتريين شوينه وار يک کم لهو نه ديت - تيگه يشتم که نهو کارانه بي که لکن، چونکه نهو نهیده توانی دهگه ل شته کانی نهو دنيايه پهيوهندی و بهینی هه بي - بؤ ويينه ناويک که نهو پرچه کانی پیده شوشوت ده بي له کانياويکي تاييه تي نه ناسراو يا هي نه شکه وتيکي سيحراوي بووي، جلي نهو له تان و پؤي په شم و په موي ناسايي نه بوه و دهستي ماددي، دهسته کانی مرؤف نه يدروبوو - نهو بوونه وهر يکي هه لپژارده بوو - تيگه يشتم که نهو گو له لاولاوش گوليکي ناسايي نه بوه، دنيا بووم نه گهر ناوي ناسايي به رووي داگردبا روخساري ده ژاکا و نه گهر به نه نگوسته شووش و باريکه کانی گولي لاولاوي ناسايي ليکردباوه، نه نگوستي وهک په لکي گول سييس ده بوو.

هه مووي نه وانه تيگه يشتم، نه م کيژه، نا نه م فريشته يه، بؤ من سه رچاوه ي سه رسورمان و ئيله اميکي له گوتن نه هاتوو بوو، گيانی ناسک بوو و بؤ دست ليدان نه ده بوو. نهو بوو که ههستي په رستني ده من دا پيکهيئا. من دنيا م که نيگاي که سيکي بياني، که سيکي ناسايي نهو چارز و سييس دهکا.

لهو کاتوه که نهوم بزر کرد، لهو زه مانه وه که ديوار يکي قورس، بهر گريکي شي داري بي درز به قورسايي سورب ده نيوان من و نهو کيشراوه، هه ستم کرد که زيانم بؤ هه ميشه بي سوود و بزر بوه. نه گهر چي له لواندنه وه ي نيگا و که يفيکي زؤر که له ديتني نهو بردبووم يهک لايه نه بوو و لام يکي بؤم نه بوو؛ چونکه نهو مني نه دييوو، به لآم من پيوستيم بهو چاوانه هه بوو و ته نيا نيگايه کي نهو بهس بوو که هه موو گيروگرفتي فهلسه في و رازه کانی خوداييم بؤ چاره سر کا - به نيگايه کي نهو نيتر راز و نه هينييهک بؤ من نه ده ما.

لهوه به دوا راده ي شهراب و ترياکي خؤم پتر کرد، به لآم مخابن له جيات نه وه که نهو ده زمانه نا هوميدييانه بيري من سر و که سيره بکن، له جيات نه وه که له بير بکم، رؤژ به رؤژ، ساعت به ساعت، ده قيقه به ده قيقه بيري نهو، نه ندامي نهو، سيمای نهو زؤر پتر له جار ان ده هاته بهر

چاوم.

چلؤن ده متواني له يادي بکم؟ چاوه کانم که هه ليتابان يا ويکمنابان له خه و بي داري دا نهو له پيش من بوو، له ده لاقه ي خه لوه تي ژووره که مه وه، وهک شه ويک که بير و مه نتق خه لکي داگرتبي، له کوني چوارگوشه يه که وه که بؤ دهر ي دهکراوه، هه ميشه له بهر چاوم بوو.

هه سانه وه م لي حرام ببوو، چلؤن ده متواني بهه سيمه وه؟ وام خوو گرتبوو که هه موو رؤژي جهنگه ي ئيواري بجمه گه ران. نازانم بؤ چي ده مه ويست و له سه ر نه وه سوور بووم که جوگه ي ناو، داري سه ول و پنچکي گولي لاولاو بدؤز مه وه - هه ر نه و جوړه ي نالووده ي ترياک ببووم، هه ر نه و جوړه ش خووم بهو گه رانه گرتبوو، ده تکوت هانه يهک نهو کاره ي پیده کردم. به دريژايي ريگا هه ر ده بيري نهو دابووم، به يادي يه که م چاوپيکه وتنيک که ده گه ل نهو هه مبوو و ده مه ويست شوينيک که رؤژي سين زده به در نهوم له وي دييوو بدؤز مه وه. - نه گهر نه وييم ديتباوه، نه گهر توانيبام له ژير نهو داره سه وله دابنيشم بي شک له ژياني من دا هيمنايه تيبهک پيکده هات - به لآم مخابن جگه له چر بي و لمي داغ و ئيسيکي په راسووي نه سپ و سه گيک که بؤني به زبله کانه وه ده کرد شتيکي ديکه نه بوو - نايبا به راستي من ده گه ل نهو دیدارم هه بوه؟ - هه رگيز، ته نيا نهوم به دزي و په نامه کي له کونيکه وه، له ده لاقه ي به ده ختي ژووره که مه وه ديوه - وهک سه گيکي برسي که بؤن به زبل و زاله کانه وه دهکا و ده پيشکني، به لآم هه ر له دووره وه زه مبيل دین له ترسان دهر و او و خوي حه شار دها، پاشان ده گه رپته وه که کوتي خوشي بهر زاري له زبلي تازه دا بدؤزپته وه. منيش هه ر نهو حاله م هه بوو، به لآم نه م رؤچناييه به سترابوو - بؤ من نهو چه پکه گوليکي ته ر و تازه بوو که له سه ر زبله کان فرييان دابي.

دوايین شهو که وهک هه ر شه ويک چوومه گه ران، هه ور و هه وا و بارانی بوو و ته پ و مژيکي خه ست ولاتي داگرتبوو - له هه وای بارانی دا که له دزيوي رهنه گکان و بيحه يايي خه ته کانی نه شيا که م ده کاته وه، من هه ستم به چه شنیک نازادي و هيمني ده کرد و وهک نه وه بوو که باران

بیری رهشی منی دوشووشتهوه - لهو شهوه دا ئهوهی که نهدهبا بووبا بوو - من له خووه دهخولامهوه بهلام لهو ساعهتانهی تهنیایی، لهو دهقیقانه که دروست ماوهکهیم له بیر نیه زور به برشتتر له جارن سیمای چهپهساو و نادبیری ئهوه، وهک ئهوهکه له پشت هه ور و دووکه ل خوئی نواندبئی سیمای بئی بزووت و بئی حالهتی وهک نهققاشیهکانی سه ر بهرگی قه لهمدان له بهر چاوم بوو.

کاتیک گه رامهوه پیموایه له شهو زور تیپه ر ببوو و مژیکه خهست له ههوا دا کو ببوو. وهها که چاک بهر پیم نهدهدیت، بهلام به پئی عادهت، به پئی ههستیکی تایبهتی که له من دا پهیدا ببوو هه ر گهیشتمهوه بهر دهرگای مالهکه م دیتم تارماییهکی رهشپوش، قه لافهتی ژنیک له سه ر سهکوئی دهرگای مالهکه م دانیشتهوه.

شه مچه م هه لکرد که جی کلیل بدوزمهوه بهلام نازانم بو لهخووه چاوم بهره و تارماییه رهشپوشهکه گهراوه و دوو چاوی لار، دوو چاوی درشتی رهش که له سیمای لاوازی مانگاسای دابوو، ئهو چاوانهی که چاو له مروف دهبرئی بئی ئهوهی که بروائی، ناسیمهوه. نهگه ر ئهوم پیشتر لهوه نهدیبا، دهمناسیهوه - نا، به هه له نهچوووبوم. ئه م تارماییه رهشه ئهو بوو - من وهک ئهوه ده مهی که مروف خهون دهبینی، بو خوئی دهزانی که خهونه و دهیهوئی ههستی بهلام ناتوانی. گیز و مات ویتستام، له سه ر جیی خووم ویشک بووم - شه مچه ههتا ئاخر سووتا و نهگوستهکانمی سووتاند، ئه ودهم له پر وهخو هاتمهوه، کلیم له قفل دا گیزا، ده رگا کراوه، خووم کیشا دواوه - ئه و وهک کهسیک که شارهزا بئی له سه ر سهکو ههستا، به دالانی تاریک دا رویشت. ده رکهی ژوورهکهی کردمهوه و منیش به دوا ی دا چووومه ژووری. به شیواوی چراکه م پیکرد، دیتم ئه و رویشتهوه و له سه ر تهختی من دریز بوه. سیمای وه بهر نسی کهوتبوو نهمدهزانی من دهبینی یا نا، دهنگی من دهبیسی یا نا، بهروالهت نه ترسی هه بوو و نه مهیلی بهرگری. وهک ئهوه بوو که بئی ویستی خوئی هاتبوو. -

ئایا نهخوش بوو، ریگای ون کردبوو؟ ئه و له خووه وهک کهسیکی

خه وگه ر هاتبوو - له م کاته دا ئه و حالهتانهی که به سه ر من دا تیپه رین هیچ بوونهوهریک ناتوانی به بیریشی دا بئی - ههستم به ژیانیکی خوئی ناگوتهنی کرد - نا، فریوم نهخواردبوو ئه مه هه مان ژن، هه مان کیژه که به بئی سه رسورمان، به بئی ده رپرینی وشهیهک هاته ژووری دیوهکهی من؛ هه میشه له لای خو م ئاوام دانا بوو که یه که م دیتنمان به مجوره ده بی. ئه م حاله ته بو من وهک خه ویکه قورسی باین بوو چونکه ده بی خو ویکه قورس داتبگری هه تا بگری خه ویکه ئاوا ببینی و ئه م بیدهنگیه بو من حوکمی ژیانیکی ئه به دی هه بوو، چونکه له حاله تی ئه زه ل و ئه به د دا ناگری قسه بکه ی.

بو من ههروهتر ئه و ژنیک بوو و شتیکی ئه و په ری به شه ری پیبوو. سیمای فه رامویشیهکی گیزکه ری سیمای هه موو ئینسانهکانی دیکه ی بو دینام - به چه شنیک که له ته ماشای ئه و له رزیمه وه و ئه ژنوم سست بوون - له و کاته ته واوی به سه رهاتی پر له ژانی ژیانی خو م له پشت چاوه گه ورهکانی، چاوهکانی بئی نه ندازه درشتی ئه و دا دیت، چاوهکانی ته ر و گهش، وهک گوئی نه لماسیکی رهش که له فرمیسیکیان هاویشته بی - له چاوهکانی دا - له چاوه ره شهکانی دا شه ویکه ئه به دی و تاریکیهکی زهنگ که لپی ده گه رام دیتمه وه و له سیایی به خو ف و سیجراوی ئه و دا وه مه له که وتم، وهک ئه وه بوو که هیزیک له هه ناوم ده کیشنه ده ره وه، زهوی له ژیر پیم ده هه ژیا و نه گه ر که وتبام که یفیکه ناگوته نیم ده کرد.

دل م ویتستا، به ری هه ناسه م گرت، ده ترسام هه ناسه ی هه لکیشم و ئه و وهک هه ور یا دووکه ل ون بئی، بیدهنگی ئه و وهک موعجزه و ابوو، وهک ئه وه بوو که دیواریکی بلوورینیان له نیوان ئیمه دا کیشابئی، له و کاته، له و ساعه ته و یا له و نه به دیه ته دا ده خنکام - چاوه ماندووکانی ئه و وهک ئه مه که شتیکی نائاسایی که هه موو که س ناتوانی ببینی، وهک ئه مه که مه رگی دیتی، ئارام ویک هاتن، پیلووکانی به ستران و من وهک خنکاو پیک که دوا ی په له قازه وه سه ر ئا و ده که وی له تاوی یا و و تی هه لله رزیم و به سه ردهستم ئاره قه ی نیوچه وانم سپروه.

سیمای ئەو هه‌مان حاله‌تی ئارام و بێ بزوتی هه‌بوو به‌لام واویده‌چوو که لاوازتر و کزتر ببوو. هه‌روا که درێژ ببوو نینۆکی قامکی شاده‌ی ده‌ستی چه‌پی ده‌جووت - ره‌نگی سیمای مانگاسا و له‌ بن جلی ره‌ش و ته‌نکی که کیپی له‌شی بوو خه‌تی به‌له‌کی، باسک و دوو لای سینگ و ته‌واوی گیانی به‌ ده‌ره‌وه‌ بوو.

بۆ ئەوه‌که باشت‌تر ببینم داهاتمه‌وه، چونکه چاوه‌کانی قووچاندبوو. به‌لام هه‌رچی روانیمه‌ روخساری واویده‌چوو که زۆر له‌ من دووره - له‌ نه‌کاو هه‌ستم کرد که من به‌ هیچ جوړیک له‌ ناخی دلی ئاگادار نه‌بووم و چ په‌یوه‌ندییه‌که ده‌ نێوان ئیمه‌ دا نیه‌.

ویستم شتی که بلیم به‌لام ده‌ترسام گوپی ئەو، گوپییه‌کانی به‌ هه‌ستی ئەو که ده‌بی به‌ موسیقایه‌کی دووری ئاسمانی راهاتی له‌ ده‌نگی من بێزار بێ.

کوتم له‌وانه‌یه‌ برسی یا تینوو بێ، چوومه‌ خه‌لوه‌تی هه‌تا شتی که بدۆزمه‌وه - ئەگه‌ر چی ده‌مزانی له‌ ماله‌که‌م دا چ ده‌ست ناکه‌وی - به‌لام ده‌تکوته‌ ئیله‌مام پیکراوه، له‌ سه‌ر رفه‌ قاپه‌ شه‌رابیکی کۆنم هه‌بوو که له‌ باوکم به‌ میرات پیم برابوو - چوارپایه‌که‌م دانا - قاپی شه‌رابم هیناخوار - له‌ سه‌ر په‌نجی پێیان چوومه‌ په‌نا ته‌خته‌که، دیتم وه‌ک منداییکی ماندوو و شه‌که‌ت خه‌وتوه. ئەو خرپ خه‌وی لیکه‌وتبوو و مژۆله‌ درێژه‌کانی وه‌ک مه‌خمه‌ر که‌وتبوونه سه‌ر یه‌ک. زارکی قاپه‌که‌م کرده‌وه و ئارام پیاله‌یه‌که‌م شه‌راب به‌ نێو ددانه‌ لیک قفل بوه‌کانی دا، ده‌ زاری کرد.

بۆ یه‌که‌م جار له‌ ژیانم دا هه‌ستی هیمنی له‌ پر به‌دی هات. چون دیتم ئەو چاوانه‌ به‌ستراون، وه‌ک شیری په‌نجیه‌که‌ که منی ئەشه‌که‌نجه‌ ده‌کرد و مۆته‌یه‌که‌ که به‌ چنگی ئاسنینی ده‌روونی منی ریکه‌ده‌کوشی، که‌میک ئارام بوو. سه‌نده‌لی خۆم هینا، له‌ په‌نا ته‌خته‌که‌م دانا و چاوم له‌ سیمای بری - چ روخساریکی مندالانه‌، چ حاله‌تیکی غه‌ریب! ئایا له‌وانه‌ بوو که ئەو ژنه‌، ئەو کچه‌، یا ئەو فریشته‌ی عه‌زاب (چونکه نه‌مه‌زانی چ ناویکی لیبینیم) ئایا له‌وانه‌ بوو که ئەو ژیانیکی دوو جوړه‌ی هه‌بی؟ ئەوه‌نده‌ ئارام، ئەوه‌نده‌

ئه‌رخه‌یان؟

ئێستا من ده‌متوانی هه‌ست به‌ تینی له‌شی بکه‌م و بۆنکی شیدار که له‌ پرچه‌ پر و ره‌شه‌کانی ده‌هات، هه‌لمزم - نازانم بۆچی ده‌ستی له‌رزۆکم به‌رز کرده‌وه. چونکه ده‌ستم له‌ فه‌رمانی من دا نه‌بوو و به‌ سه‌ر پرچیم داھینا - پرچیک که هه‌میشه‌ به‌ لا جانگیه‌وه نووسابوو - دوايه‌ قامکه‌کانم ده‌ پرچی نا - موویه‌کانی سارد و شیدار بوو - سارد، ته‌واو سارد. ده‌تکوته‌ چه‌ند رۆژه‌ که مردوه - من به‌ هه‌له‌ نه‌چوو بووم، ئەو مرد بوو. ده‌ستم به‌ به‌رۆکی دا برده‌ ژوور و له‌ سه‌ر مه‌مک و دلیم دانا - چووکتین ترپه‌م هه‌ست پینه‌کرد، ئاوینه‌م هینا و له‌ به‌ر که‌پۆم راگرت، به‌لام چووکتین ئاسه‌واری ژیانی تیدا نه‌بوو...

ویستم به‌ تینی له‌شی خۆم گه‌رمی که‌مه‌وه، تینی بده‌می و ساردی مه‌رگی لێوه‌گریم به‌شه‌که‌م به‌مجۆره‌ بتوانم رووچی خۆم له‌ جهنده‌کی ئەو بنیم - جله‌کانم داکنه‌ند و له‌ سه‌ر ته‌خت له‌ په‌نای درێژ بووم - وه‌ک نیرتک و مێیه‌ی گیاناده‌مه‌ به‌ یه‌که‌وه‌ نووسابووین، له‌شی ئەو هه‌ر وه‌ک مێیه‌ی گیاناده‌مه‌ بووکه‌ له‌ نیره‌که‌ی خۆی جووییان کردبیته‌وه و هه‌مان ئەوینی به‌ تینی گیاناده‌مه‌ی هه‌بوو - زاری مل و تال، تامی قونگه‌ هارۆی ده‌دا - ته‌واوی له‌شی وه‌ک ته‌رزه‌ سارد ببۆوه، هه‌ستم ده‌کرد خوی له‌ ره‌گه‌کانم دا ده‌یبه‌ستێ و ئەم سه‌رمایه‌ هه‌تا ناخی دلیم ده‌چێ - ته‌واوی هه‌ولێ من بێ که‌لک بوو، له‌ ته‌خت هاتمه‌ خوار، جله‌کانم ده‌به‌ر کرده‌وه. نا، درۆ نه‌بوو، ئەو لێره‌ له‌ دیوی من، له‌ ته‌ختی من دا هاتبوو خۆی ته‌سلیم به‌ من کرد. له‌ش و رووچی هه‌ر دووک دا به‌ من!

هه‌تا زیندوو بوو، هه‌تا ئەوه‌م که چاوه‌کانی له‌ ژیان ژاوه‌یان ده‌هات، ته‌نیا یادگاری چاوه‌کانی منی ئازار ده‌دا، به‌لام نووکه‌ بێ هه‌ست و خوست، سارد و به‌ چاوی قووچاو هاتوه و خۆی ته‌سلیم به‌ من کرد - به‌ چاوی قووچاو!

ئهمه‌ هه‌ر ئەو که‌سه‌ بوو که ته‌واوی ژیانی منی ژاروی کردبوو و یا هه‌ر ژیانی من بۆی هه‌بوو که ژاروی بێ و من جگه‌ له‌ ژیانی ژاروی

ژیانیکې دیکه م نه دتوانی هه با - ئیستا لیره له دیوه که م له ش و سیبهری دا به من - رووچی ناسک و کاتیی ئو که چ په یوه نندییه کی به دونیای زه مینیانه وه نه بوو له نیو جلی ره شی چینداری دا به نارامی هاته دهر، له نیو له شیک که ئه وی ئه شکه نجه ده کرد و بو دونیای سیبهره سه رگه ردا نه کان ده چوو، ده تکوت سیبهری منیشی ده گه ل خوئی برد. به لام له شی بی هست و بی بزوت له وی که وتبوو - ماسوولکه نه رم و شلکه کانی ئو، رهگ و دهمار و ئیسکه کانی چاوه روانی پوان بوون و خوړاکیکی به تام بو کرمه کان و جرحه مشکه کان ساز کرابوو - من له دیوه هه ژارانه ی پر له به دبه ختی و چاره ره شی دا، له دیویک که وهک گوړ بوو، له نیو تاریکی شه وه زه نگیکی هه رمان دا که منی داگرتبوو و چوو بوه نیو بارستایی دیواره کانه وه، ده بو شه ویکی دریزی تاریکی سارد و بیین له په نا مردوو تپیه بکه م - ده گه ل مردوی ئو -

وا هاته بهر زه نیم که تا دونیا دونیایه تا من بوومه - مردوویه ک، مردوویه کی سارد و بی هست و بی بزوت له دیویکی تاریک دا ده گه ل من بوه.

له م کاته دا بیرم به ستبووی ژیانیکې تایبه تی و سهیر له من دا ساز ببوو. چونکه ژیانم په یوه ندی به هه موو بوونه وهرانیکه وه هه بوو که له دهوری من بوون، به هه موو ئو سیبهرانه ی که له دهورم ده له رزانه وه و په یوه نندییه کی قورس و پته وم ده گه ل دونیا و بزوتنه وه ی گیانداران و سروشت هه بوو و به هه ودایه کی نادیار ره وتیکې له رزوک دهنیوان من و هه موو ماکه کانی سروشت دا پیکه اتبوو - هیچ بیر و خه یالیک له لام نا ناسایی نه بوو - من دهمتوانی به سانایی به رازی نه ققاشیه کانی کون، به سرپری کتیبه کانی سه ختی فه لسه فه، به گه وجیی سه ره تایی شکله کان و جوړه کان په ی به رم. چونکه له و کاته دا من له خولی زه وی و ناسمان، له هه لدان و رسکانی گژ و گیا و جوولانه وه ی گیانداران دا به شداریم هه بوو، رابوردوو و داهاتوو، دوور و نزیک ده گه ل ژیانی پر له ههستی من هاویه ش و هاوادم ببوو.

له و کاته دا هه ر که سه به خوویه کی پر هیزی ژیانی خوئی، به هوگریی خوئی په نا دهبأ: ئاره قخوړ دهر وا مهستی دهکا، نووسه ر دهنوسی، به ردتاش به رد دتاشی و هه ر کام گریمانه و رقی خوئیان به راکردن له هاندهری به هیزی ژیانی خوئیان دهر پژن و له و کاتانه دایه که هونه رهنه ندیکې راسته قینه دهنوئی له خوویه وه شاکاریک پیکبینی - به لام من، من که بی سه لیکه و بیچاره بووم، نه ققاشیکې سه ربه رگی قه له مدان دهمتوانی چ بکه م؟ به و وینه ویشک و زهق و بی رووحانه که هه موویان وهک یهک بوون دهمتوانی چ بکیشمه وه که شاکار بی؟ به لام له ته و اووی بوونی خو م دا زه وقیکې سه رپژ و گه رمایه کی به تینم هه ست پیده کرد، جوړیک مهیل و تاسه ی تایبه ت بوو، دهمه ویست ئو چاوانه ی که بو هه میسه قووچاوان بیان هیمنه سه ر کاغز و بو خو می هه لگرم. ئو ههسته وای لیکردم ته مای خو م بیمنه دی، یانی به ده ست خو م نه بوو. ئه ویش ئه ودهم که مرؤف ده گه ل مردوویه ک زیندانی کراوه - ئه و بیره شادییه کی تایبه تی ده من دا پیکه پینا.

له ناکام دا چرا که م که دوو که لی ده کرد کووژانده وه، دوو شه مدانم هینا و له بان سه ریم هه لکرد - له بهر شو قی له رزوکې شه م حاله تی سیمای هه ندیک نارامتر بوو و له تاریک و روونی ژوره که م دا شیوه یه کی پر راز و رهمزی و ناسمانیی به خو وه گرت - کاغز و که ره سه ی کارم هه لگرت و هاتمه په نا ته ختی ئو - چونکه ئیتر ئم ته خته هی ئو بوو - دهمه ویست ئم شکله ی که زور به هی دی و ورده ورده مه حکووم به رزان و فه وتان بوو، ئم شکله ی که به روا له ت بی بزوت و به یهک شیوه بوو به ئه رخیانی له رووی بکیشمه وه، له سه ر کاغز خه ته بنه رته یه کان بنه خشینم. - هه ر ئو خه تانه ی که له و سیمایه دا کاریان تیکرد بووم هه لپژیرم. - نه ققاشی هه ر چهند کورت و ساکار بی به لام دهبی شوین دابخا و روو حیکې هه بی، به لام من که خووم به نه ققاشی چاپی سه ر به رگی قه له مدان گرتبوو ئیستا دهبأ میشکی خو م وه کار خستبا و خه یالی خو م یانی ئو تارماییه ی که له سیمای ئو شوینی له سه ر من دا خستبوو بیمنه بهر زه نیم، چاویک له

سیمای بکه‌م دوايي چاوم ويک نيم و ئەو خه‌تانه‌ي که له سيمای ئەو هه‌لمده‌بزاردن به‌ينمه سهر کاغهن تاکوو به‌م جوړه به فکري خۆم به‌شکه‌م ترياکيک بۆ رووحي ئەشکه‌نجه کراوم بدۆزمه‌وه - له ئاکام په‌نام برده به‌ر ژيانى بى بزوتى خه‌ته‌کان و شکه‌کان .

ئەم شيوازه ده‌گه‌ل شيوه‌ي نه‌ققاشى مردوه‌که‌ي من هاوهره‌نگيه‌که‌ي تايبه‌تى هه‌بوو - نه‌ققاشى له مردوو - ئەسله‌ن من نه‌ققاشى مردوه‌کان بووم . به‌لام چاوه‌کان چاوه‌کانى قووچاوى ئەو، ئايا پيويستيم هه‌بوو که ديسان ئەوان بينمه‌وه، ئايا به راده‌ي پيويست له بير و ميشكى من دا نه‌بوون؟

نازانم هه‌تا نزیک به‌يانى چه‌ند جار له رووى رووخسارى ئەو نه‌ققاشيم کرد به‌لام هه‌چ کاميانم به دل نه‌بوو، هه‌ر چيم ده‌کيشاوه دهمدراند - له‌و کاره نه ماندوو ده‌بووم و نه هه‌ستم به تپه‌رينى زهمان ده‌کرد .

تاريک و روون بوو، رووناکاييه‌که‌ي کز له پشت شووشه‌کانى په‌نجه‌روهه هاتبوو ژوره‌که‌م، من خه‌ريکى ويه‌يه‌که‌م بووم که پيم له هه‌موان باشتر بوو به‌لام چاوه‌کان؟ ئەو چاوانه‌ي به‌ حالى لۆمه‌ بوون وه‌ک ئەوه‌که‌ گوناھيکى نه‌به‌خشاوم کردبى، ئەو چاوانه‌م نه‌ده‌توانى بينمه سهر کاغهن - له نه‌کاو هه‌موو ژيان و بيره‌وه‌رى ئەم چاوانه‌م له ميشک پاک ببۆوه - حه‌ولى من بى که‌لک بوو، هه‌ر چى چاوم له سيمای ده‌کرد، نه‌مده‌توانى حاله‌تى ئەو وه‌بير بينمه‌وه - له‌پر ديم له‌م کاته دا کولمه‌کانى ئەو که‌م که‌مه سوور بوونه‌وه، رهنگيکى سوورى وه‌ک جه‌رگ وه‌ک رهنگى جه‌رگى به‌ر دوکانى گۆشتفرۆش بوو، گيانى گرت وچاوه‌کانى له راده ئاوه‌له و سه‌پى ئەو، چاوه‌گه‌لک که هه‌موو تيشكى ژيانيان تيدا کو ببۆوه و به شوقىکى ناخۆش دهره‌وشاونه‌وه، چاوه‌کانى نه‌خۆشى لۆمه‌که‌رى ئەو زۆر ئارام کراوه و سه‌پى منى کرد - بۆ يه‌که‌م جار بوو که هه‌ستى به بوونى من کرد، چاوى له من کرد و ديسان چاوه‌کانى ويکنه‌وه - ئەم پيشه‌هاته له‌وانه‌يه ساتيک پترى نه‌خاياندى بۆ به‌لام بۆ من به‌س بوو که حاله‌تى

چاوه‌کانى وه‌رگرم و بيه‌ينمه سهر کاغهن - به نووکی قه‌له‌م موو ئەو حاله‌ته‌م کيشاوه و ئەوجار ئيتر نه‌ققاشيه‌که‌م نه‌دراند .

دوايه له سهر جيگاکه‌م هه‌ستم، ئارام چوومه په‌ناى، پيموابوو زيندوه، زيندوو بۆته‌وه، ئەوينى من رووحي ده‌جنده‌کى ناوه - به‌لام له نزیکه‌وه بۆنى مردوو، بۆنى مردووى پواوم هه‌ست پيکرد - له سهر له‌شى کرمى ورد تىک هالابوون و دوو زهرگه‌ته له ده‌ورى ئەو له به‌ر رووناكى شه‌م دا هه‌لده‌فرين - ئەو هه‌ر به ته‌واوى مردبوو به‌لام بۆچى، چلۆن چاوه‌کانى کرانه‌وه؟ نازانم . ئايا به خه‌يال ديتبووم، ئايا به راستى بوو .

نامه‌وى که‌س ئەم پرسياره‌م لتيکا، به‌لام کارى سه‌ره‌کى، سيمای ئەو - نا، چاوه‌کانى بوون و هه‌نووکە ئەو چاوانه‌م هه‌بوون، رووحي چاوه‌کانيم له سهر کاغهن هه‌بوو وله‌شى ئيتر به‌که‌لکم نه‌ده‌هات، ئەو له‌شه‌ي که مه‌حکووم به فه‌وتان و خۆراکى کرمه‌کان و جرحه‌مشکان بوو! ئيستا له‌وه به‌دوا ئەو له ده‌ست من دا بوو، نه‌ک من له ژير فه‌رمانى ئەو دا . هه‌ر کاتيک ويستبام ده‌متوانى چاوه‌کانى بينم - نه‌ققاشيه‌که‌م زۆر به پاريزه‌وه برد و ده‌چه‌له‌نگى خۆم نا که له جيات داخه‌ل بوو و له خه‌لوه‌تى دا شاردمه‌وه .

شه‌و له سهر په‌نجه‌ي پييان ده‌رؤيشت . گويا به راده‌ي پيويست هه‌سابۆوه، ده‌نگ گه‌ليکى دووره‌ده‌ست و کز ده‌بيسرا، له‌وانه‌يه مه‌ليک يا بالداريکى ريپوار خه‌ونى ده‌دیت، له‌وانه‌يه گيايه‌کان هه‌ليان ده‌دا - له‌م کاته دا ئەستيره‌ که‌م سووماکان له پشت هه‌وره‌کان دا ون ده‌بوون . له سهر رووم پشووى نه‌رمى به‌يانيم هه‌ست پيده‌کرد و هه‌ر له‌و کاته دا قووقه‌ي که‌له‌باب له دووره‌وه به‌رز بۆوه .

ئاخۆ ده‌متوانى چ له مردووى ئەو بکه‌م؟ مردوويه‌ک که له‌شى خه‌ريکى ليک بلآو بوون بوو! له پيشدا وام به ميشک داهاه که له ژوورى خۆم چالى که‌م، دوايه بيرم کرده‌وه که ئەو به‌مه‌ ده‌رى و له چالاييکى باويم، له چالاييک که گولى لاولاوى که‌وى له ده‌روويه‌رى رواون - به‌لام هه‌مووى ئەو کارانه بۆ ئەوه‌ي که که‌سيک نه‌تبينى چه‌نده بير، چه‌نده زه‌حمه‌ت و

لېهاتووی پېویست بوو! جگه لهوه نهمدهویست چاوی بیانی پتی بکهوئ، ههموو ئەم کارانهم دها به تهنی و به دستی خۆم جیبهجی کردبا - ئەمن چش، ژیانی من دواى ئەو ئیتر به کهلکی چ دئ؟ بهلام ئەو، قهت، قهت، هیچکس له خه لکی ئاسایی، هیچکس جگه له من نه دها چاوی به مردووی ئەو کهوتبا - ئەو هاتبوو له دیوی من، لهشی سارد و سپه ره کهی تهسلیمی من کرد بۆ ئەوهی به نیگای بیانی ئالوده نه بی - له ئاکام بیریکم به میشک گهیشت: ئەگه لهشی ئەوم لهت لهت کردبا و له چه مه دان، هه ره لهو چه مه دانه کۆنه ی خۆم نابا و ده گه ل خۆم بردبامه ده ری - دوور، زۆر دوور له چاوی خه لک ئەوم چال ده کرد.

ئەوجار ئیتر شکم نه کرد، کیردیکى ده سک نیرۆی که له خه لوه تی دا هه مبوو هینام و زۆر به وردی له پیداشدا جلیکی ره شی تهنک که وه ک توړی جالجالۆکه ئەوی له نیو خوئی دا تهنی بوو - تهنیا شتیک که له شی داپۆشیبوو دامدراند - ده تکوت به ژنی هه لیدابوو چونکه دریزتر له پیشوو ده هاته بهر چاوم، دوايه سه ریم بری - په له خوینی ده له مه ی سارد بۆوه له گه رووی هاته ده ر، دوايه ده سته کان و لاقه کانیم برین و هه موو له شیم به ئەندامه کانیه وه به ریز له چه مه دان دا جی کرده وه و جله که ی، هه ره ئەو جله ره شه به سه ری دا کیشا، چه مه دانم هه لگرت هه لمسه نگاند، قورس بوو، قهت ئەوه نده هه ستم به ماندوویی له خۆم دا نه کردبوو - نا قهت نه مه توانی به تهنی چه مه دانه که ده گه ل خۆم به رم.

ههوا دیسان هه ور بوو و خوناوکه یه ک ده سته ی پیکردبوو. له ژووره کهم چوومه ده ری به شکم که سیک بدۆزمه وه که چه مه دانه کهم ده گه ل هه لگری - له وه ده وروبه رانه چ به دی نه ده کرا، هه ندیک دوورتر که خورد بوومه وه له پشت مژه وه پیره میردیکى کوورم دیت له ژیر داری سه ول دانیشتبوو. رووی که به شالگه ردنیکى پان داپۆشیبوو نه ده دیترا - ئارام لئی نزیک بوومه وه. هیشتا هیچم نه کوتبوو، پیره میرد ویشک و کریت پیکه نی وه ها که مچورکم پیدا هات و کوتی:

« - ئەگه باربه رت ده وئ من خۆم حازرم ها - کالیسکه یه کی

مه یته ره شیم هه یه - من هه موو روژی مردوه کان ده به مه شاعه بدوله زیم و ده یاننیزم، من تابووتیش ساز ده کهم، بۆ ئەندازه ی هه ره که سیک تابووتم هه یه وه ها که به قه را خوئی بی، من خۆم حازرم، هه ره ئیستا! ... »

قاقا پیکه نی وه ها که شان و پیلی ده له رزین. من ده ستم بۆ لای مال داداشت به لام ئەو مه وداى قسه کردنی پینه دام و کوتی:

« - پېویست ناکا، من مال هه کهت ده زانم، هه ره ئیستا ها. »

له سه ره جیگا که ی هه سته. من گه رامه وه مال، چوومه ژووری و چه مه دانی مردووم به کیشه کیش هه تا بهر ده رگه هینا. دیتم کالیسکه یه کی مه یته ره ی شری و کۆن له بهر ده رگایه که دوو ئەسپی ره شی لاوازی لئ به سترابوو - پیره میردی کوور له سه ری دانیشتبوو و قه مچییه کی دریزی به ده سته وه بوو، به لام ئاوری نه داوه که بمبینی - چه مه دانم به زحمهت له نیو کالیسکه نا که له ژووری دا شوینیکى تایبه تی بۆ تابووت هه بوو. خۆشم چوومه سه ره له سه ره جی تابووت دریز بووم و سه رم له سه ره لیواری دانا هه تا بتوانم ده وروبه رم ببینم - دوايه چه مه دانم کیشا سه ره سینگم و به هه ره دووک ده ستم توند رامگرت.

قه مچی شه قه ی هات، ئەسپه کان به هانکه هانک وه ری که وتن، له تفنکیان هالای هه ناسه یان وه ک ئەستوونی دوو که ل له هه وای بارانی دا ده هاته بهر چاو و دریز و نه رم غاریان ده دا - ده سته لاوازه کانیا ن وه ک دزیک که به پتی قانون قامکه کانیا ن بریوه ته وه و له روئی قالیان ناوه ئارام به رز ده بوونه وه و بی ده نگ له سه ره زه وی داده ندران - زهنگی زهنگو له ی ملیان له هه وای شیدار دا به ئاههنگیکى تایبه تی ده زینگاوه - چه شنیک هیمنايه تی بی هۆ و ناگوته نی سه رتا پتی منی داگرتبوو، جوړیک که به جووله ی کالیسکه ی مه یته ره گویم نه ده بزووت - تهنیا هه ستم به قورسایى چه مه دان له سه ره سینگم ده کرد - مردووی ئەو، مه یتنی ئەو، وه ک ئەمه بوو که هه میشه ئەم قورساییه م له سه ره سینگ بوه. مژیکى خه ست ده وروبه ری جاده ی داگرتبوو. کالیسکه به هه شتا و راهه تیه کی تایبه تی له کیو و دهشت و رووبار تیده په ری. ده وروبه رم دیمه نیکى نوئ و

بېهاوتای لى ديار بوو که نه له خه و نه له بیداری دا نه مدیتبوو:
کيوکه لى دابرداې، دارگه لى سهير و سه مه ره ی چه پوک پیدادراو و تووک
لیکراو له دوو لای جاده وه ديار بوون که به نیوانیان دا مالله کانی بوری
سى سووچ و موکه عه ب و مه نشوور به په نجه ره ی کورت و تاریکی بی
شووشه وه ددیتران - ئەم په نجه رانه وهک چاوی ده خپله وه چووی که سیک
ده چوون که یاو و وړینه ی هه بی. نازانم دیواره کان چیان پېبوو که سه رما
و سوئلیان هه تا دلی ئینسان ده گواسته وه. وهک ئەمه بوو که قهت
گیانداریکی زیندوو نهیده توانی لهو مالانه دا بژی، له وانه یه ئەم مالانه بو
سیه ری گیاندارانی ئاسمانی ساز کرابوون.

ده تکوت کالیسه چی منی به جاده ی تایبه تی یا به لاری دا دهبرد، له
هه ندیک جی ته نیا کوکله داری براو و داره خوار و خپچه کان دهوری
جاده یان گرتبوو و له پشت وان مالله نهوی و به رزه کان به شکله
هه نده سیه کانی قووچ (مه خرووتی)، قووچی کوور به په نجه ره باریک و
خواره کانی وه ددیتران که گو له لاولوی کهوی رهنکیان لیها تبه وه دهر که
به دار و دیوار دا هه لده رووسکان. ئەم دیمه نه له پر له پشت مژیکی
خه ست دا ون بوو - هه وره قورسه ئاوسه کان ترپیکی کیوه کانیان وه خو
گرتبوو و خونا وه ی باران وهک توژ و خو لی ئاواره و هه لوه دا له هه وا دا
بلاو ببوون - دوا ی ئەمه که گه لیک رویش تین نزیک کیویکی به رزی بی ئاو و
گیا کالیسه کی مه ی تبه ر رایگرت و من چه مه دانم له سه ر سینگم خزاند و
هه ستام.

پشت کیو شوینیکی چول، ئارام و خو ش بوو، جییه ک که قهت
نه مدیبوو و نه مدنه ناسی به لام ئاشنا هاته بهر چاوم ده تکوت له خه یالی من
به دهر نه بوو - سه ر زهوی به پنچکی لاولوی شینی بی بون داپوشرا بوو،
وا ده هاته بهر چاو که هه تا ئیستا کهس پچی له م شوینه نه ناوه - من
چه مه دانم له سه ر زهوی دانا، پیره میردی کالیسه چی ئاوری داوه و
کو تی:

– ئیره نزیک شاعه بدولعه زیمه، جییه کی له مه باشترت وه گیر ناکه وی،

په پوو لئی ده خوینی ها! ...

من دستم ده گیرفانم نا هه تا کریتی کالیسه چی بدهم، دوو قران و
یه ک عه بیاسی پتر ده گیرفانم دا نه بوو. کالیسه چی ویشک و کریت
پیکه نی وکو تی:

« – شایه نی نیه، دوا یه وه ری ده گرم. مالله کهت ده زانم، ئیتر کارت به
من نیه ها؟ نه وه نده ی بزانه که له قه بر هه لکه ندن دا ناشاره زنا نیم ها؟
شه رمی پی ناوی برۆین هه ر لیتره نزیک چوم له کن داری سه ول چالیکی
به قه را چه مه دانه کهت بو هه لده که نم و دهرۆم. »

پیره میرد و هه ها گورج له سه ر جیگی خو ی بازدی دا که من
نه مه دتوانی بیریشی لیبه که مه وه. من چه مه دانه کهم هه لگرت و دوو به دوو
چووینه کن کو ته رده داریک که له په نای ویشکه چومیک بوو ئەو کو تی:

– ئیره باشه؟

بی نه وه ی چاوه روانی و لام بی به بیلچه و پاچیک که پی بوو دهستی
به هه لکه ندن کرد. من چه مه دانه کهم له سه ر زهوی دانا و له سه ر جی
خوم مات وه ستابووم. پیره میرد به پشتی چه ماو و به ده ستوبردی
که سیکی کو نه کار خه ریک بوو. له هه لکه ندن دا شتیکی وهک گو زه ی
دیه وه، نه وی له دهرۆکه یه کی چلکن پیچاوه، هه ستاوه و کو تی:

– « ئەمه ش چال ها! دروست به قه را چه مه دانه که یه، پر به خو یه تی
ها! »

من دستم ده گیرفانم نا که هه قده سه ته که ی بده می. دوو قران و یه ک
عه بیاسیم پتر پینه بوو، پیره میرد ویشک و کریت پیکه نی و کو تی:

« – نایه وی، شایه نی نیه. من مالله کهت ده زانم - نه وچار له جیات
حه قده سه ته کهم من گو زه یه کم دینه وه، گو لدا نیکی راغه، هی شاری کو نی
ره یه ها! »

دوا یه به قه لافه تی کوور و چه ماوی پیده که نی! وه ها که شانی
دله رزاوه. گو زه که ی که له دهرۆکه یه کی چلکنه وه پیچا بوو له بن هه نگل
نا و بو لای کالیسه چی و کو و گورج له سه ر جی خو ی دانیش ت. قه مچی

شەقەى ھات، ئەسپەكان بە ھانكەھانك وەرپى كەوتن، زەنگى زەنگولەى
ملىان لە ھەواى شىدار دا بە ئاھەنگىكى تايبەتى دەزىنگاۋە و، وردە
وردە لە پشت كۆگى مژ لە بەر چاوم ون بوون.

ھەر كە بە تەنيا مامەو ھەناسەپەكى راحەتم ھەلكىشا، وەك ئەو ھەو
كە بارىكى قورس لە سەر سىنگم ھەلگىرا و ئۆخۇنىك ھەموو گىيانى
داگرتم - دەوربەرى خۆم چاۋ لىكرد: ئىرە شوپىنىكى چووك بوو كە دە
نىوان گرد و كىوى كەوى رەنگ دا گىرى خواردبوو. لە سەر زنجىرە
كىۋىك مال و خانووبەرى كۆن بە خشتى ئەستور و چۆمىكى وىشك لە و
نزيكانە دەدىتر - من لە قوولايى دلەو ھەسەتەل بووم و لە بەر خۆم بىرم
كردەو ھە ئەو چاۋە درشتانە كاتىك لە خەوى زەمىنى ھەستەنەو
شوپىنىكى شاينى بۆ شكۆ و نموودى دەدىتەو جگە لەو دەبا كە دوور لە
خەلكى دىكە، بە دوور لە مردووى ھى دى بى ھەر ئەو جۆرەى كە لە ژيانى
دا دوور لە ژيانى خەلكى دى بوو.

چەمەدانەكەم بە ئەسپايى ھەلگرت و دە نىو چالما نا - چالەكە دروست
بە قەرا چەمەدانەكە بوو - بەلام بۆ دواين جار وىستەم تەنيا جارىكى دى
چاۋ لە چەمەدانەكە بگەمەو. دەوربەرم چاۋ لىكرد كەس بە ديارەو
نەبوو، كلىلم لە گىرفانم دەرھىنا و چەمەدانەكەم كردەو - بەلام كاتىك
سووچى جلى رەشى ئەوم لادا لە نىوان خوينى دلەمە و كرمگەلىك كە
تىك گلابوون دوو چاۋى درشتى رەشم دىت كە بى حالەت زەق منيان
دەرۋانى و ژيانى من لە بن ئەم چاۋانە دا نوقم ببوو. دەستبەجى
چەمەدانەكەم بەستەو و خۆلم بە سەر داكرد و دوايە بە پى شىلام، چووم
پەلە لاولاۋى كەوى بى بۆنم ھىنا و لە سەر خاكەكەى چەقاندەم، دوايە
گاشەبەرد و خىزم ھىنا و لە سەرىم بلاۋ كردەو ھەتا شوپىنى قەبەر
نەمىنى بە چەشنىك كە كەس نەتوانى لىكى بكاتەو. وھە رىكۆپىك ئەم
كارەم كرد كە خۆشم نەمتوانى قەبەر و زەوى لىك بگەمەو.

كارەكەم كە تەواۋ بوو چاۋىكەم لە خۆم كرد، دىتم جەكەم خۆلاۋى،
دراۋ و پەلەخوينى رەشى پىو نووساۋە، دوو زەرگەتە لە دەورم دەفرىن و

كرمگەلىكى چووكم پىو نووسابوون كە تىك دەھالان - وىستەم پەلەخوينى
سەر ئاتەگى جەكەم بسىرمەو بەلام ھەرچى سەردەستەكەم بە تف تەر
دەكرد و پىمدا دەھىنا پەلەخوين خرابتر بلاۋ دەبۆو و خەستتر دەبوو،
وھە كە ھەموو لەشى داگرتم و ھەستەم بە سەرمای لىچقى خوين لە سەر
لەشم كرد.

نزيك تاۋپەر بوو، خوناۋەى دەكرد، من لە خۆۋە شوپىن كالىسكەى
مەيتبەرم ھەلگرت و وەرپى كەوتم. ھەر كە ھەوا تارىك بوو جى شوپىنى
كالىسكەى مەيتبەرم ون كرد، بى ئامانچ، بى ھىچ بىرىك و لە خۆۋە لە
تارىكى زەنگ و خەست دا ئارام رىگام دەبىرى و نەمدەزانى دەگەمە كوئى
چونكە دواى ئەو، دواى ئەمە كە ئەو چاۋە درشتانەم لە نىو خوينى دلەمە
دا دىت، لە شەۋىكى تارىك دا، لە شەۋىكى بىن دا كە سەراسەرى ژيانى
منى داگرتبوو رىگام دەبىرى، چونكە دوو چاۋىك كە وەك چراى ئەو بوون
بۆ ھەمىشە كووزا بوونەو و ئاۋا بۆم وەك يەك بوو كە بگەمە جى و
شوپىنىك يا ھەر نەگەمى.

بىدەنگىيەكى تەواۋ دەستەلاتى بە دەستەو گرتبوو، وام بە مىشك
داھات كە ھەموو بە جىيان ھىشتووم، پەنام برده بەر بوونەو ھەرانى
بىگىيان. پەيوەندىيەك دە نىوان من و رەوتى سروشت، دە نىوان من و
تارىكىيەكى بىن كە لە رووحى من دا داگەرابوو، پىكھاتبوو - ئەم
بىدەنگىيە جۆرە زمانىكە كە ئىمە تىناگەين. لە خۆشيان سەرم دەگىژەو
دەھات، رشامەو و پىيەكانم سست بوون. ھەستەم بە ماندوويىەكى
نەبراۋە لە خۆ دا دەكرد، چووم لە قەبرىستانى پەنا جادە لە سەر بەردى
قەبرىك دانىشتەم، سەرم دە نىو دوو دەستەم نا و لە حالى خۆم سەرم
سورما بوو - لەپەر دەنگى كەنىنىكى وىشك و كرپت وەخۆى ھىنامەو،
رووم وەرگىراۋە دىتم قەلەفەتىك كە سەر و رووى بە شال داپىچابوو لە
پەنام دانىشتبوو و شتىكى دە دەسەر پىچراۋى دە بن ھەنگل نابوو، رووى
دە من كرد و كوتى:

« - بى شك دەتەۋىست بچى بۆ شار، رىگات ون كردو ھا؟ لەوانەيە

به خۆت بلّی لهو شهوه دا له قهبرستان چ دهكهم - به لام مهترسی، سهر و كاری من دهگهل مردوانه، پيشهه قهبر هه لگه ننده، كاریكى خراپ نیه ها؟ من هه موو كون و كاژیری ئیره ده زانم - بۆ وینه ئه مرۆ چووم قه بریک هه لگه نم ئه م گولدانه له ژیر گل هاته ده ری، ده زانی گولدانی راغه، هی شاری كوونی « ره ی » ه ها؟ شایه نی نیه، من ئه م گۆزه یه ده دم به تۆ به یادگاری له لات بی. »

من دهستم ده گیرفانم نا دوو قیران و یهك عه بباسیم ده رهینا، پیره میرد به كه نینکی ویشك و کریتوه کوتی:

« - نابئی، شایه نی نیه، من تۆ ده ناسم. ماله كهت ده زانم - ههر لهو په نایه ی کالیسکه یه کی مه یته به م پییه وه ره تۆ بگه یه نمه وه مائی ها - ههر دوو هه نگاوه. »

گۆزه که ی ده کوشم هاویشته و هه ستا - له بهر پیکه نین شانەکانی ده له زمانه وه، من گۆزه که م هه لگرت و وه دوای تارمایی چه ماوی پیره میرد که وتم. له سهر پیچی جاده کالیسکه یه کی مه یته به ری شر و کۆن به دوو ئه سپی ره شی لاواز و یستا بوو - پیره میرد گورج وه سهر کهوت و دانیشت، منیش چوومه نیو کالیسکه له سهر جیه کی تایبه تی که بۆ تابوت ساز کرابوو دریز بووم و سهرم له سهر لیواری بلیندی دانا هه تا ده ور به م باشتر ببینم، گۆزه م له سهر سینگم دانا و به ده ست رامگرت.

قه مچی شه قه ی لیها، ئه سپه کان به هانکه هانک وه ری که وتن، دریز و نه رم غاریان ده دا، پێیان ئارام و بیده نگ له سهر زهوی داده نا، زهنگی زهنگوله ی ملیان له هه وای شیدار دا به ئاهه نگیکه تایبه تی ده زینگاوه - له پشت هه ور ئه ستیره کان وه ک گلینه ی چاوه لیکه کهش که له نیو خوینی ده له مه ی رهش هاتبه نه ده ر چاویان له سهر زهوی ده کرد - ئۆخژنیک هه موو گیانی داگرتم، ته نیا گولدان وه ک قورسای مه یته مردوو سهر سینگمی ریک ده کوشی - داره تیک چرژاوه کان به لقه خوار و خپچه کانیا نه وه وه ک ئه وه ده چوون که له تاریکایی دا له ترسی ئه مه که نه کا بخزین و بکه ونه زهوی، دهستی یه کتریان گرتبوو. خانوو سهر و

سه مه ره کان به شکه لگه کانی دا بری هه نده سی به په نجه ره گه لی بۆش و رهش له په نا جاده ریزیان به ستبوو، به لام دیواری ئه م ماله وه ک کرمی گول ئه ستیره شو قیکی کز و ناخوشیان لیده بووه، داره کان به ترسه وه دهسته دهسته، ریز به ریز، تیده په رین و به دوای یه ک دا هه لده هاتن به لام وا ده هاتنه بهر چاوه که لاسکی لاواوه کان له پێیان ده هالان و ده که وتن. بۆنی مردوو، بۆنی گوشتی رزیو هه موو گیانی داگرتبووم ده نکوت بۆنی مردوو بۆ هه میشه چووبوه نیو گیانی منه وه و من هه موو ته مه نم له تابووتیکی رهش دا خه وتووم و پیره پیاوکی کوور که رووم نه ده دیت منی به نیو مژ و سیبه ره تپه ره کان دا ده گپرا.

کالیسکه ی مه یته به ر و یستا، من گۆزه م هه لگرت و له کالیسکه دا به زیم. له بهر ده رگای ماله که م بووم، به په له وه ژوور که وتم. گۆزه که م له سهر میز دانا چووم چه له نگه که م، ههر ئه و چه له نگه ی که جیات داخه بوو و له خه لوه تی ژووره که م دا شار دبوومه وه، هه لگرت و هاته وه بهر ده رکه که له جیات مز چه له نگه که بده م به پیره میردی کالیسکه چی، به لام ئه و ون ببوو و ئاسه واریک له ئه و و کالیسکه که ی نه ما بوو - دیسان نا هومید گه رامه وه ژووره که م، چرا که م هه لکرد، گۆزه م له نیو ده سره ده رهینا، خوئی سه ریم به سه ر دهستم سه ریوه، گۆزه رووکی شیکه به نه وشه روونی قه دیمی هه بوو که وه ک رهنگی زه رگه ته ی وردکراوه ی لیها تبوو و لایه کی به شکه لی له وزی په راویزیکه له لاواوی که وی رهنگ هه بوو و له نیو ئه و دا ...

له نیو په راویزی له وزی دا سیمای ئه و ... روخساری ژنیک کیشرا بووه که چاوه کانی ره شی درشت، چاوه لیکه له راده به ده ر درشت، چاوه لیکه لۆمه که ری هه بوو، وه ک ئه مه که گونا هگه لیکه نه به خشر او هم کردبئی که خۆم نه مزانی بی. چاوه لیکه جادووی که هاوکات نیگه ران و واقورماو، هه ره شه که ر و به لینی ده ری هه بوو. ئه م چاوانه به سام و راکیشهر بوون و شو قیکی نا ئاسایی مه ستینه ر له بنی ئه وان دا ده ره و شان وه، کو لمه کانی زه ق، نیو چه وان ی پان، برۆکانی باریک و سیبه نگی، لیوه کانی گوشتن و نیوه ئاوه له و پرچیکی ئالۆزی هه بوو که

لۆيهكى به لاجانگيهوه نووسا بوو.

ويئنه يهك كه دوئشه و له رووى ئه و كيشابوومه وه له نيو چه له ننگه كه دهرمهينا، له بهرانبهر يه كم نان، دهگه له نهققاشى گۆزه كه تۆزقاليك جياوازيان نه بوو، دهتكوت ويئنه يه كترن - ههر دووكيان يهك و ههر كارى يهك نهققاشى بهدبهختى سهر قه له مدان ساز بوو - له وانه يه رووحي نهققاشى سهر گۆزه كه له كاتى كيشانه وه دا هاتبوه نيو له شى منه وه و دهستى من به ويستى ئه و گه رابوو. نه دهكرا ئه وان ليك بكه يه وه ته نيا نهققاشى من له سهر كاغه ز بوو، له حاليك دا نهققاشى سهر گۆزه روو كيشيكي روونى كۆنى هه بوو كه رووحيكي به ره مز، رووحيكي غه ريبي نائاسايى به م ويئنه دابوو و پريشكى رووحيكي در له بن چاوى دهره وشاوه - نا، جى باوه نه بوو، هه مان چاوه گه لى درشتى بى سهرنج، هه مان قيافه ي مه ند و له هه مان كات دا ئازاد - كه س ناتوانى بزاني چ هه ستيك تيدا پيكه ات. ده مه ويست له ده ست خۆم راكه م - ئايا وه ها ريكه وتيک ده گونجا؟ ته واوى چه ره سه ره يه كاني ژيانم هاتنه وه بهر چاو - ئايا ته نيا چاوه كاني كه سيك له ژيانم دا بۆم به س نه بوو! ئيستا دووكه س ههر به م چاوانه وه، چاوه گه ليك كه هى ئه و بوون و چاويان له من ده كرد! نا، بى شك نه ده گونجا - چاويك كه خۆى له وى نزيك كيو له كن دارى سه و، له په نا چۆمى ويشك ناشتراوه. له بن گوله كاني لاولاوى كه وى، له نيو خوينى خه ست، له نيو كرم و خه زۆك و گياندارانيك كه له دهره ي جيزنيان گرتوه و ريشه ي گيايه كان به م زوانه ده چوونه نيو گلينه ي كه شيره ي بمرن ئيستا به ژيانىكي پره يز و ليورپژه وه ده روانيته من!

من هه تا ئه م راده يه خۆم بهدبهخت و تووك ليكراو شك نه ده برد، به لام له بهر هه ستي جه نايه تيک كه له من دا شاراوه بوو، هاوكات خۆشيبه كى بى هۆ، خۆشيبه كى غه ربم تيدا بهدى هات - چون تيگه يشتم كه كه سيكي هاوده ردى كۆنم هه بوه - ئايا ئه م نهققاشه كۆنه، نهققاشيک كه سهر ئه و گۆزه ي سه دان له وانه يه هه زاران سال له مه ويه ره نهققاشى كردبوو هاوده ردى من نه بوو؟ ئايا ههر ئه م دونيايه ي منى تپه ر نه كردوه؟ هه تا

xxx

له دونيايه كى نوئى كه وهئاگا هاتبوومه وه شوين و چلۆنايه تى وى به ته واوى بو من ئاشنا و نزيك بوو، به چه شنريك كه پتر له ژيان و شويني پيشووى خۆم ده گه لى نزيكايه تيم هه بوو - دهتكوت رهنگدانه وه ي ژيانى راسته قينه ي من بوو - دونيايه كى ديكه، به لام ئه وهنده ليم نزيك و په يوه ندى به منه وه هه بوو كه پيموا بوو گه راومه ته وه شويني بنه ره تى خۆم - له دونيايه كى كۆن به لام هاوكات نزيكتر و سروشتيتر له داىك ببووم. هيشتا بووليل بوو. پيسۆزيك له سهر تاقيه ي ژوره كه م دايسا، نوينيش له سووچيكي ديوه كه راخرا بوو، به لام من به خه بهر بووم، هه ستم ده كرد كه له شم داغه و په له خوينه كان به عه با و شالگه ردمه وه نووسا بوون، دهسته كانم خويناوى بوون. به لام سه ره راى ياو و سه ره گيژه جوړيک دلگه وته و ناآراميبه كى تايبه ت له من دا پيكه اتبوو كه به هيزتر له بيري سرپينه وه ي په له ي خوين بوو، به هيزتر له وه بوو كه دارۆغه بى و من دهرده ست كا - هه روه تر له ميژ بوو كه چاوه ري بووم وه گير دارۆغه كه وم. به لام ته مام گرتبوو كه بهر له دهرده ست بوونم پيال له يهك شه را بى ژه راوى

که له سهر رفه بوو يه کپشوو بخۆمهوه - ئەمه پيداويستی نووسين بوو که
بۆم ببوو به ئه رکيکی زۆريی، دهمه ويست ئەم ديوهی که له ميژ بوو
ئهندهروونی منی ئەشکه نجه ده کرد ده رکيشمه دهره وه، دهمه ويست دلپړی
خۆم بينمه سهر کاغه ز - له ئاکام دواي هه نديک راما ن پيسۆز که م کيشا
پيش خۆم وئاوام ده ست پيکرد: -

xxx

من هه ميشه پيموا بوو که بيدهنگی باشتري ن شته، پيموا بوو که
باشتره مرۆف وهک شاهۆ له کن دهر يا بال و په ږي پان بکاته وه و ته نيا
هه لنيشي - به لام ئيستا ئيتر به ده ست خۆم نه بوو چونکه ئەوهی که نه ده با
بوو يا، بوو - کي ده زانی، له وانه يه هه نوو که يا ساعه تيکی ديکه تا قميک
که زمه ي مه ست بۆ دهر ده ست کردنم بين - من چ پيمخۆش نيه که
جه نده کی خۆم رزگار بکه م، جگه له وه جي حاشاش نه ماوه؛ گريمان په له
خوينه کانيش بسرمه وه به لام بهر له وهی که وه چنگ وان بکه وم پيال يه ک
له و قاپه شه رابه، له شه رابی به ميرات براوی خۆم، که له سهر رفه که م
داناوه ده خۆمه وه.

ئيستا دهمه وي سهراسه ری ژيانی خۆم وهک هيشوو تري له ده ست م دا
ريک کوشم و شيله ي ئەو، نا، شه رابی ئەو، دلۆپ دلۆپ وهک ناوتيکی پاک
له گه رووی ويشکی سيبه ره که م بکه م. به لام دهمه وي بهر له وهی که برۆم
ئەو ئيشانه ي که ورده ورده وهک خۆره يا ناسۆر منيان له سووچي ئەم
ديوه خوار دوه بينمه سهر کاغه ز - . چونکه به م جوړه باشتري ده توانم بير

و می‌شکم ریکوینک بکەم - ئایا مەبەستم نووسینی وەسیەتنامەییە؟
 ھەرگیز، چونکە نە مالم ھەییە کە دێو بیخوا و نە دینم ھەییە کە شەیتان
 بیبا، ئەمجار چ شتیکی سەر رووی زەوی دەتوانی چووکتەرین بایەخی بۆ
 من ھەبێ. - ئەوەی کە ژیان بوو لە کیسەم داو، ھێشتم و ویستم کە لە
 کیسەم بچێ و دواي ئەوھکە من رویشتم، بە جەھەننەم، کەسێک دەیەوێ
 کوئە کاغەزەکانم بخوینیتەو، دەیەوێ ھەر قەت نەبخوینیتەو - من تەنیا
 لە بەر پێویستی بە نووسین کە نووکە بۆم گرینگ بوو دەنووسم - من
 پێویستم، پتر لە جارێ پێویستیم بەو ھەییە کە بیرەکانی خۆم بە
 بوونەوھری خەیاڵی خۆم، بە سێبەری خۆم بلکێنم - ئەم سێبەرە شوومەیی
 کە لە بەر شوقی پێسوژ لە سەر دیوار چەماوئەو و ھک ئەوھییە کە ھەرچی
 دەینووسم بە وردی دەبخوینیتەو و ھەلیدەلووشی - ئەم سێبەرە بێ شک
 لە من باشتر تێدەگا! تەنیا دەگەڵ سێبەری خۆم باش دەتوانم بدوێم،
 ئەوھکە بە زۆر من وە قسە دینی، تەنیا ئەو دەتوانی من بناسی، ئەو بێ
 شک تێدەگا... دەمەوێ شیلە، نا، شەرابی تالی ژيانی خۆم دلۆپ دلۆپ لە
 گەرووی ویشکی سێبەرەکەم بکەم و پێی بلێم: « ئەمە ژيانی منە! »

ھەر کەس دوینی منی دیو، لاوێکی تیشکاو و لاواری دیتووە بەلام
 ئیمیرۆ پیرەمیردییکی کوور دەبینی کە مووی سپی، چاوی گل و لێوی کەتی
 ھەییە. من دەترسێم کە لە پەنجەرە زوورەکەمەو ھەروا نەمە دەری، لە ئاوینە
 دا چاوی لە خۆم بکەم. چونکە لە ھەموو جێیەکان نسی دووپاتکراوھەکانی
 خۆم دەبینم - بەلام بۆ ئەوھێ کە ژيانی خۆم بۆ سێبەری چەماوی خۆم
 باس بکەم دەبێ حەکاھتیک بگێرمەو - ناخ، چەندە حەکاھتەگەلی
 سەردەمی مندالی، لە مەڕ ئەوین، نزیکي ژن و پیاو، شایي و مەرگ دا
 ھەن و ھیچکام راست نین - من لە چیرۆک و قسە نەستەق ماندوو بووم.
 من تێدەکووشم کە ئەم ھیشووێ ریک بکووشم بەلام لەو دا بچووکتەری
 شوینەواریک لە راستەقینە دەبێ یا نا - ئەمە ئیتر نازانم - من نازانم لە
 کویم و ئەم پەلە ئاسمانەیی بان سەرم، یا ئەم چەند بستی زووییەیی کە لە
 سەری دانیشتووم ھی نەیشابوور یا بەلخ یا بەنارەسە - بە ھەر حال من

لە ھیچ شتیکی دلتیا نیم.

من ئەوھندی شتی دژ بە یەک و قسەیی جۆراوجۆرم بیستووە و ئەوھندە
 سوّمای چاوم بە سەر شتی جۆر بە جۆر دا سواو - ئەم توێژە ناسک و
 سەختەیی کە رووح لە پشت ئەو دا شاردراوئەو، ئیستا باوەر بە ھیچ
 شتیکی ناکەم - ھەر ئیستا کەش شکم لە قورسای و راوستانانی شتەکان،
 لە راستەقینەیی روون و ئاشکرا ھەییە. نازانم ئەگەر ئەنگووستم لە جۆنی
 بەردینی قونچکی حەوشەکەمان بەدەم و لێی بپرسم: ئایا لە سەر جێی
 خۆت وەستاوی و پتەوی؟ ئەگەر ولامی ئا بداتەو قسەکەیی باوەر بکەم یا
 نا.

ئایا من بوونەوھریکی جیاواز و تاییبەتیم؟ نازانم - بەلام ئیستا کە
 روانیمە ئاوینە خۆم نەناسیو. نا، ئەو "من" ی پێشوو مردو، پواو بەلام
 چ بەرگر و لەمپەریک دە نیوان ئیمە دا نیە. دەبێ حەکاھتەکەیی خۆم
 بگێرمەو بەلام نازانم دەبێ لە کوپووە دەست پێبکەم - سەراسەری ژیان
 چیرۆک و حەکاھتە. دەبێ ھیشووێ تری ریک بکووشم شیلەیی ئەو کەوچک
 کەوچک لە گەرووی ویشکی ئەم سێبەرە پیرە بکەم.

لە کوپووە دەست پێبکەم؟ چونکە ھەموو ئەم بیرانەیی کە ئیستا لە
 کەلەم ھەلەقولێن ھی ئەم کاتەن، ساعەت و دەقیقە و ریکەوتی نیە -
 رووداویکی دوینی لەوانەییە بۆ من کۆنتر و بێ کەلکتر لە رووداویکی ھەزار
 سال لەمەوہەر بێ.

لەوانەییە لە بەر ئەمە کە ھەموو پەییوھندیەکانی من دەگەڵ دوتیای
 زیندووکان پچراو، یادگارەکانی رابوردو لە بەر چاوم ریز دەبن -
 رابوردو، داھاتوو، ساعەت، رۆژ، مانگ و سال بۆ من وەک یەکن.
 قونناغەکانی جۆراوجۆری مندالی و پیری بۆ من جگە لە قسەیی پووچ
 شتیکی دیکە نیە، تەنیا بۆ خەلکی ئاسایی، بۆ سپلەکان - سپلەکان پر بە
 زار - لەم وشەیی دەگەر، بۆ سپلەکان کە ژيانی ئەوان جەنگ و کاتیکی
 دیاریکراوی ھەییە، وەک وەرزەکانی سال و لە ناوچەییەکی خۆش ئاو و
 ھەوای ژیان ھەلکەوتبێ وایە. بەلام ژيانی من ھەمووی یەک وەرز و یەک

رهوتی هه‌بوه وهک ئه‌وهکه له ناوچه‌یه‌کی سارد و سړ و له تاریکی هه‌رمان دا تپه‌ر بوو، له حالیک دا ده نیو گیانم دا هه‌میشه گریک دایسی و من وهک شه‌م ده‌توینتته‌وه.

له نیوان چوار دیواریک که ژووری من پیکدینن و شووره‌یه‌کی له دهوری ژین و بیرری من کیشاوه، ژینانی من وهک شه‌م تک تک ده‌توینتته‌وه، نا، هه‌له ده‌که‌م - وهک کۆلکه‌داریک ته‌ره که له سووچیک ئاورگ که‌وتوه و به ئاگری ئیزنگه‌کانی دیکه چزاوه و بۆته بزووت، به‌لام نه سووتاوه و نه ته‌ر و تازه ماوه، ته‌نیا به چره‌دووکه‌لی ئه‌وانی دیکه خنکاوه. دیوه‌که‌م وهک هه‌موو دیویک به خشت و به‌رد له سه‌ر ویرانه‌ی هه‌زاران مائی کۆن ساز کراوه، دیواری سپی کراوه و په‌راویزی هه‌یه - دروست وهک قه‌بره - چووکتترین حاله‌ت و کون و که‌لینی دیوه‌که‌م بۆ من به‌س بوو هه‌تا ساعه‌تگه‌لیکی دیرژ بیرم به خۆیه‌وه خه‌ریک بکا، وهک جالجالۆکه‌ی سووچی دیوار. چونکه له‌و کاته‌وه که له جی دا که‌وتووم که‌متر به کاره‌کانم راده‌گه‌ن - گۆلمیخیک که له سه‌ر دیوار داکوتراوه جی له‌لوی من و خیزانم بوه، که‌میک خوارتر له گۆلمیخ له گچی دیوار کوتیک که‌وتوه و بۆنی شته‌کان و بوونه‌وه‌رانیکی لئوه دئ که پیشتر له‌م دیوه بوون، وه‌ها که هه‌تا ئیستا هیچ هه‌وا و بایه‌ک نه‌یتوانیوه ئه‌م بۆنه لاسار، ته‌وه‌زهل و خه‌ستانه لیک بلاوکاته‌وه: بۆنی ئاره‌قه‌ی له‌ش، بۆنی نه‌خۆشیه کۆنه‌کان، بۆ زار، بۆ پی، بۆنی توندی میز، رۆنی بۆیا، هه‌سیری رزیو، هیلکه و رۆنی سووتاوه، بۆنی رۆن و پیوان، بۆنی دیمکراوه، بۆ گه‌مار و بۆنی مارزای منداڵ، بۆنی دیوی کوریک که تازه شه‌یتان پی پیکه‌نیوه، ئه‌و هه‌لمانه‌ی که له‌کووچه‌وه هاتوون و بۆنه مردوه‌کان یا ئه‌و بۆنانه‌ی له‌ حالئ گیانه‌للا دان، که هیشتا هه‌مووی ئه‌وان زیندوون و نیشانی تایه‌ته‌ی خۆیان راگرتوه. گه‌لیک بۆنی دیکه‌ش هه‌ن که ره‌گه‌ز و سه‌رچاوه‌یان دیار نیه به‌لام شوینی خۆیان هیشتۆته‌وه.

دیوه‌که خه‌لوه‌تییه‌کی تاریک و دوو ده‌رببیجه‌ی به‌ره‌و ده‌رئ، به‌ره‌و دونه‌ی سپله‌کان هه‌یه. به‌کیک له‌وان روو به‌هه‌ساری خۆمان ده‌کریتته‌وه

و ئه‌وی دی به‌ره‌و کووچه‌یه - و له‌وتوه من په‌یوه‌ندیم به‌ شاری ره‌ی به‌وه هه‌یه - شاریک که ناوی بووکی دونه‌یان لئناوه و هه‌زاران کووچه و کۆلان و خانووی چه‌پۆک پیدادراو و فیرگه و کاروانسه‌رای هه‌یه - شاریک که به‌ گه‌وره‌ترین شاری دونه‌یا دیتته ژمار، له پشت دیوی من هه‌ناسه هه‌له‌ده‌کیشی و ده‌ژی. لیره له سووچی دیوه‌که‌م کاتیک که چاوه‌کانم ویک ده‌نیم سیبه‌ره ون و تیکه‌له‌کانی شار: ئه‌وه‌ی که شوینی له سه‌ر من داناوه به‌ کۆشکه‌کان، مزگه‌وته‌کان و باغه‌کانی هه‌موو دینه به‌ر چاوم.

ئه‌م دوو ده‌رببیجه من به‌ دونه‌ی ده‌ره‌وه، به‌ دونه‌ی سپله‌کانه‌وه په‌یوه‌ند ده‌دن. به‌لام له دیوه‌که‌م ئاوتنه‌یه‌ک به‌ دیواره‌وه‌یه که سیمای خۆمی تیدا ده‌بینم و له ژینانی ته‌نگه‌به‌ری من دا ئاوتنه‌ گرینگتر له دونه‌ی سپله‌کانه که چ په‌یوه‌ندیه‌کی به‌ منه‌وه نیه.

له ته‌واوی دیمه‌نی شار دوکانی گۆشتفرۆشییه‌کی چووکه له به‌ر ده‌رببیجه‌ی دیوه‌که‌مه که رۆژی دوو مه‌ران ده‌فرۆشی - هه‌ر جاره‌ی که له ده‌رببیجه‌وه چاو له ده‌رئ ده‌که‌م کابرای گۆشتفرۆش ده‌بینم، هه‌موو رۆژی به‌یانی زوو دوو بارگینی ره‌شی لاواز - ئه‌و بارگینه‌ی که کۆخه‌ی ویشکی قوول ده‌که‌ن و ده‌سته ویشک هه‌لگه‌راوه‌کانیان به‌ سم کۆتایی هاتوه، ده‌لئی به‌ پیی یاسایه‌کی درندانه ده‌سته‌کانیان بریونه‌وه و له رۆنی قالیان ناون، له دوو لایان که‌لاکی مه‌ر هه‌لواسراوه و ده‌یه‌یننه به‌ر دوکان. پیوای گۆشتفرۆش ده‌ستی چه‌وری به‌ ردینی خه‌نه‌لیدراوی دا دینن، له پیتشدا به‌ چاویکی کریارانه مه‌ره‌کان هه‌له‌سه‌نگینن، پاشان دوو دانه‌یان هه‌له‌ده‌بژیرن، دووگه‌که‌یان به‌ ده‌ست ده‌سه‌نگینن، دوايه ده‌یانبا و له چنگالی دوکانه‌که‌ی هه‌لیانداه‌سئ - بارگینه‌کان به‌ هانکه‌هانک وه‌رئ ده‌که‌ون. ئه‌وه‌دم گۆشتفرۆش ده‌ستی لاوانده‌وه به‌ سه‌ر ئه‌و که‌لاکه خویناویانه، به‌ سه‌ری براو، چاوی ده‌ره‌په‌راو و پیلووی خویناوی که له که‌له‌سه‌ری بۆریانه‌وه ده‌ره‌په‌ریوه دادینن، ده‌ستیان تپوه‌ر ددا، دوايه کیردیکي ده‌سک نیرۆبی هه‌له‌گه‌رئ و که‌لاکه‌کانیان شاره‌زایانه کوت کوت ده‌کا و به‌ بزوه‌وه گۆشتی نه‌رمه به‌ کریاره‌کان ده‌فرۆشی. ته‌واوی ئه‌م

کارانه‌ی به چ که یفیکه وه دهکرد! من دلنیام جوړیک خوښی و که یفی دهکرد - ئەو سه‌گه زهره و مل ئەستوروی که گهره که کهمانی پاوان کردبوو و هه‌میشه به ملی که چ و چاوی بیگوناھی نیگای به هه‌سره‌تی له دهستی گوشتفرۆش دهکرد، ئەو سه‌گه‌ش هه‌موو ئەوانه‌ی ده‌زانی - ئەو سه‌گه‌ش ده‌زانی که گوشتفرۆش که یفی به پیشه‌ی خو‌ی دئ!

هه‌ندیک دوورتر له ژیر تاقیک، پیره‌میردیکی سه‌یر دانیشتوه که خوانچه‌یه‌ک له به‌رامبه‌ری پان کراوته‌وه. له سه‌ر خوانه‌که‌ی داسخاله‌یه‌ک، دوو نال، چهند جوړ مووروی رهنگین، کی‌ردیک، ته‌له مشکیک، گازیکی ژه‌نگاوی، که‌وچکیک، شانیه‌یه‌کی ده‌نک شکاوی، بی‌لچه‌یه‌ک و گۆزه‌یه‌کی رووکی‌شداری دانا‌بوو که ده‌سره‌یه‌کی چلکنی پیدادابوو. ساعه‌تگه‌ل، روژگه‌ل، مانگه‌لێک من له پشت ده‌رببجه‌وه چاوم لێکردوه، هه‌میشه به شالگه‌ردنیکي چلکن، عه‌بابی شووشته‌ری، به‌روک ئاوه‌له که مووی سپی سینگی لیهاتبوه ده‌ر به پیلووی سووره‌لگه‌راو که نه‌خو‌شیه‌کی لاسار و بی‌حه‌یا ده‌یخوارد و به ودمیک که له باسکی به‌ستبوو، به یه‌ک جوړ دانیشتوه. ته‌نیا شه‌وانی هه‌ینی به ددانه زهره و که‌وتوه‌کانی قورئانی ده‌خو‌ینده‌وه - گۆیا له‌م ریبه‌وه بژیوی خو‌ی وه ده‌ست ده‌خست، چون من هیچکات نه‌مدیت که‌سیک شتیکی لێبکری - وا ویده‌چی له‌و خه‌ونه ناخو‌شانه‌ی که دیومن زو‌رتی سیمای ئەو پیاوه‌ی تیدا بوه. له پشت ئەم سه‌ره خری و تاشراوه‌ی که می‌زهری ئامال زهردی لیه‌الاندوه، له پشت نیوچه‌وانی کورتی ئەو چ بیریکی لاسار و گه‌وجانه وه‌ک گیابزار رواه؟ گۆیا خوانچه‌ی به‌ر پیره‌میرد و شر و شالاتی سه‌ری ده‌گه‌ل ژبانی ئەو په‌یوه‌ندییه‌کی تاییه‌تیان هه‌یه. چهند جار ته‌مام گرت برۆم و قسه‌ی ده‌گه‌ل بکه‌م و یا شتیکی لێبکرم به‌لام نه‌مو‌یرا.

دایه‌نه‌که‌م پێیکوتم که ئەم پیاوه له جه‌وانی دا گۆزه‌گه‌ر بوه و ته‌نیا هه‌ر ئەم گۆزه‌ی بۆ خو‌ی راگرتوه و ئیستا به ورده‌واله‌فرۆشی نانی خو‌ی په‌یدا ده‌کا.

ئهما‌نه په‌یوه‌ندی من ده‌گه‌ل دونیای ده‌روه بوون، به‌لام له دونیای نیو

خو: ته‌نیا دایه‌نه‌که‌م و ژنیکی سه‌لیته‌م بۆ ما‌بوونه‌وه. به‌لام نه‌نه دایه‌نی ئه‌ویشه، دایه‌نی هه‌ردووکه‌مانه - چونکه من و ژنه‌که‌م نه ته‌نیا خزم و که‌سی نزیکي یه‌ک بووین، نه‌نه‌ش هه‌ر دوومانی پیکه‌وه شیر داوه. هه‌ر دایکی ئەو دایکی منیش بوه - چونکه من دایک و باوکم هه‌ر نه‌دیوه و دایکی ئەو هه‌ر ئەو ژنه بالابه‌رزهی که پرچی بۆز بوو منی به خێو کرد. دایکی ئەو بوو که من وه‌ک دایکی خو‌م خو‌شم ده‌ویست و هه‌ر له به‌ر ئەم هۆگریه بوو که کچه‌که‌یم هینا.

له دایک و باوکم چهند جوړه هه‌کایه‌تم بیستوه، ته‌نیا یه‌کیک له‌و چیرۆکانه که نه‌نه بۆی گێرامه‌وه، له لای خو‌م پیموايه که ده‌بی راست بی - نه‌نه پێیکوتم که: باوک و مامم دوو برای ئاوال دوانه بوون، هه‌ردووکیان یه‌ک جوړ، یه‌ک شو‌بار و یه‌ک خوویان هه‌بوو و ته‌نانه‌ت ده‌نگیشیان وه‌ک یه‌ک بوه وه‌ها که لێک کردنه‌وه‌یان کاریکی سانا نه‌بوه. جگه له‌وه په‌یوه‌ندییه‌کی مه‌عنه‌وی و هه‌ستیکی هاوده‌ردیش ده نیوانیان دا هه‌بوه، وه‌ها که ئەگه‌ر یه‌کیک له‌وان نه‌خو‌ش که‌وتوه ئەوی دیش نه‌خو‌ش ده‌که‌وت - به قسه‌ی خه‌لک وه‌ک سی‌ویکی له‌ت کراو بوون - له ئاکام - هه‌ر دوو پیشه‌ی ته‌جاره‌ت هه‌لده‌بژێرن و له ته‌مه‌نی بیست سالیی ده‌چنه هیندووستان و جنسه‌کانی ره‌ی وه‌ک پارچه‌ی جو‌ربه‌جو‌ری: مونیره، پارچه‌ی گولدار، پارچه‌ی په‌مه‌یی، عه‌با، شال، ده‌رزی، قاپ و قاچاگی گلینه، گل‌سه‌ر و به‌رگی قه‌له‌مدان ده‌به‌نه هیندووستان و ده‌یفرۆشن. باوکم له شاری به‌ناره‌س بوه و ماممی بۆ شاره‌کانی دیکه‌ی هیندووستان بۆ کاروباری بازرگانی نارده‌وه - دوا‌ی ماوه‌یه‌ک باوکم گێرۆده‌ی کیژو‌لێکی بوگام داسی، سه‌ماکه‌ری مه‌عه‌دی لینگه‌م ده‌بی. ئیشی ئەم کچه سه‌مای ئایینی له به‌رامبه‌ر بوتی گه‌وره‌ی لینگه‌م و خزمه‌تی بوتخانه بوه - کچیکی خو‌ینگه‌رمی زه‌یتوونی به مه‌مکی لیمو‌یی، چاوی درشتی لار، برو‌ی سی‌به‌نگی که خالیکی سووری له نیوان داناوه.

ئستا ده‌توانم بیه‌ینمه به‌ر زه‌ینی خو‌م که بوگام داسی، یانی دایکم به ساری هه‌وریشمی زی‌چنی رهنگینی، به‌روک ئاوه‌له، له‌چکه‌ی دیبا،

پرچی پری رهشی که وهک شهوی نهزلی تاریک و له پشت سهری خری کردبووه، پاوانهی پی و بازنهی دهستی، خهزیمیکی زیر که له لووتی دابوه، چاوه درشته رهش و خومار و لارهکانی، دانی سپی به کهشم و نهشمیکی نارام و به ئاهنگ، به ههوا سیتر و تهپل و تمبوور و سهنج و کهرنا سهمای کردوه - ئاهنگیکی نهرم و یهکدهست که پیاوه رووتهلهکانی میزه له سهر لییان داوه - ئاهنگیکی پر مانا که ههموو رازهکانی جادووگری و خورافات و ههوا و ههوس و ئیشهکانی خهلکی هیند لهو دا کورت و کوو بیوووه و به لهنجه و لاری ریکوپیک و ئیشارهی ههوس بزویین - سهمای پیروزی - بوگام داسی وهک په لکی گول کرارهتهوه، له رهیهکی به شان و باسکهکانی داوه، داهاتوتهوه و دیسان خوئی خر کردوتهوه، ئەم رهوتانه که مانای تاییهتیان هه بوه و به بی زمان قسهیان کردوه، توانیویانه چ شوینیک له سهر باوگم دابخن - به تاییهت بوئی توند و تیژی ئارهقهی ئەو که تیکه ل به عهتری موگرا و روئی سهندهل بوه، ههوسه بوئی ئەم دیمه نهی پتر کردوه - عهتریک که بوئی شیلیه دارهکانی دووردهستی هیه و ههستی دوور و خنکاو دهبزویینی - بوئی مجری دهرمان، بوئی ئەو دهرمانانهی که له دیوی مندالان رایدهگرن و له هیندهوه دی - روئنگهلی نهناسیای و لاتیک که پر له داب و نه ریتی کوونه له وانیه بوئی دیمکراوهی منی دابی. ههمووی ئەوانه یادگار هکانی دوور و کوژراوی باوگمیان زیندوو کردوتهوه - باوگم وها گیرودهی بوگام داسی دهبی که دهچیتته سهر ئایینی کچی سهماکه - ئایینی لینگه، به لام دواي ماوهیهک که کچ زگی پر دهبی له خزمهتی مهعبه دهری دهکن.

من تازه له دایک ببووم که مامم له سهفهری خوئی دهگه پیتتهوه بو بهنارهس به لام دهلی سهلیقه و ئوینی ئهوش دهگه ل هی باوگم یهک بوه، یهک دل نا سهه دل گیرودهی دایکی من دهبی و له ئاکام ئەو فریو دها، چونکه ئەو ویکچوونه روالهتی و دهروونیهی که دهگه ل باوگم ههیبوه ئەم کارهی بو هاسان دهکا. ههر که مهسهلهکه روو دهکری دایکم دهلی که

هردووکیان به جی دلی مهگهر به مهرجیک که باوگم و مامم نازمایشی ماری کویرا بدن و ههرکام لهوان زیندوو بمینتتهوه هی ئەو دهبی. نازمایشهکه ئاوا بوه که باوگم و مامم دهبا له دیویکی تاریکی وهک رهشچال دهبال ماری کویرا باوین و ههر کام لهوان که مار پیوهی بدا دیاره دهقیژینی و ئەودهم خاوهن مار دهرگای دیوهکه دهکاتهوه و ئەوی دیکه رزگار دهکا و بوگام داسی هی ئەو دهبی.

بهر لهوهی که ئەوان له رهشچال باوین باوگم له بوگام داسی داوا دهکا که جاریکی دی له بهر چاوی سهما بکا، سهمای پیروزی مهعبه بکا، ئەویش به قسهی دهکا و به ئاهنگی نهی ماراسا له بهر رووناکی مهشخه ل به لهنجهی پر مانای ریکوپیک و خزی، سهما دهکا و وهک ماری کویرا خوئی بادهدا - دوايه باوک و مامم له دیوی تاییهتی لهبال ماری کویرا داوین - له جیات قیژه و هاوار، نالهیهکی تیکه ل دهگه ل قاقایهکی کریت بهرز دهپیتتهوه - هاواریکی شیتانه - دهرگا که دهکه نهوه مامم دپته دهر - به لام سیمای پیر و تیشکاو و تووکی سهری له بهر ترس و خوف، دهنگی خوشه و فیتووی ماری تووره که چاوی خری و در و دانی به ژههری هه بوه و لهشی بریتی بوه له ملیکی دریز که گهیشتهوته بهره لستیکی وهک کهوچک و سهریکی چووک، له ترسان مامم به سهری سپی دپته دهری - به پیی شهرت و مهرج بوگام داسی دهپیتته هی مامم - شتیکی دلتهزین، روون نیه که سیک که دواي تاقي کردنهوه زیندوو ماوهتهوه باوگم یا مامم بوه.

چونکه له ئاکامی ئەم تاقي کردنهوهیه دا میشکی تیکدهچی و ژبانی پیشووی خوئی به تهواوی له بیر دهکا و مندالهکه نانا سیتتهوه، له بهر ئەمه پتیانابوه که مامم بوه - ئایا ههمووی ئەم ئەفسانهیه په یوهندی به ژبانی منهوه نیه، یا دهنگدانهوهی ئەم که نینه کریتته و خوئی ئەم نازمایشه شوینی له سهر من دانهناوه و په یوهندی به منهوه نیه؟

لهوه به دوا من جگه له نانخوریکی زیده و بیگانهیهک شتیکی دیکه نهبووم - له ئاکام مامم یا باوگم بو کاری بازرگانی خوئی دهگه ل بوگام

داسی دهگه پیتته وه شاری ره ی و من ده داته دست خوشکی که پوری منه .

دایه نم کوتی که کاتی مالوایی دایکم قاپیک شهرابی ئال که زه هری ددانی کوپرا، ماری هیندی تیدا ئاویتته کرابوو بۆ من ده داته دست پوروم. بوگام داسییه که چ شتیکی باشتر له مه ده توانی به یادگار بۆ مندا له که ی به جی بیلی؟ شهرابی ئال، ئیکسیری مهرگ که ئاسووده ی هه می شه یی ده به خشی - له وانیه ئه ویش ژبانی خوی وهک هی شوو تری ریک کوشیوه و شه رابه که ی داوه به من - له هه مان ژار که باو کمی کوشت - ئیستا ده زانم چ دیارییه کی به نرخ ی داومی!

ئایا دایکم زیندوه؟ له وانیه ئیستا که من خه ریکی نووسینم ئه و له مهیدانی شاریکی دووره دهستی هیند، له بهر شوقی مه شخه ل وهک مار خوی باده دا و سه مایه دهکا - وهک ئه وه ی که ماری کوپرا پیوه ی دابی، و ژن و مندا ل و پیوانی قوشمه و روت له ده وری کۆ بوونه ته وه، له حالیک دا باوک یا مامم به سه ری سپی، کوور، له په نا مهیدان دانیشتوه و چاو له و دهکا و وه بیبر ره شچال، دهنگی فیتوو و خوشه ی ماری تووره که وتوته وه که سه ری خوی هه لدینی چاوه کانی ده بریسکینه وه، ملی وهک ئه سکوی لیدی و خه تیک که وهک چاویلکه یه له پشت ملی به رهنگیکی ئامال بۆری رهش وه دیار ده که وئ.

به هه ر حال، من ساوا یه کی شیره خۆره بووم که له باوه شی ئه م نه نه یه یان نام و نه نه ی کچی پوروم، هه ر ئه و ژنه سه لیتته ی منیشی شیر داوه . من له ژیر دهستی پوروم، ئه و ژنه بالابه رزه ی که پرچی بۆزی له سه ر نیوچه وانی بوو، هه ر له و ماله ده گه ل کچه که ی، هه ر ئه و سه لیتته یه که و ره بووم.

- له و کاته وه خۆم ناسی، پوروم له جیات دایکم دانا و ئه وم خۆش ویست. ئه وهنده ئه وم خۆش ده ویست که کچه که ی، هه ر ئه م خوشکه شیریه ی خۆم دوا یه چونکه وهک وی ده چوو هی نام.

یانی ناچار بووم بهینم؛ ته نیا جاریک ئه م کچه خوی به دهسته وه دام،

هیچکات له بیری ناکه م، ئه ویش له بان سه ری دایکی مردووی بوو - زۆر له شه و تپه پریبوو، من بۆ دوا یین مالوایی هه ر که هه موو مال خه وتن به کراس و ده ریپوه هه ستام، چومه ژووری مردوو - دیتم دوو شه می کافووری له بان سه ری دایسان. قورئانیکیش له سه ر زگی داندرا بوو بۆ ئه وه ی که شه یتان نه چیتته نیو جهنده کیه وه - پارچه ی بان سه ریم که لادا پوروم به و قیافه راکیشهر و به نمووده وه دیت. ده تکوت هه موو هۆگریه کانی دونیای خاکی له سیمای ئه و دا فه وتا بوون. حاله تیک که ناچاری کردم سه ری بۆ دانوینم و هاوکات مه رگم پی به رووداویکی ئاسایی و سه رووشتی ها ته بهر چاو - بزه یه کی ته وسای له سووچی لیدی دا ویشک ببوو. ویستم دهستی ماچ که م و له ژووره که وه در که وم، به لام که ئاورم داوه به سه رسورماوییه وه دیتم هه ر ئه و سه لیتته یه که ئیستا ژنی منه ها ته ژوور و له ئاست دایکی مردووی، به چ تاو و تینیک خوی به منه وه نا، منی بۆ لای خوی کیشا و چ ماچگه لیک تهری کردم! من له شه رمان ده مه ویست بتویمه وه، به لام نه مه زانی چ بکه م، مردوو به ددانه قفل کراوه کانی وهک ئه وه بوو که گالته مان پیبکا - وام ها ته بهر چاو که بزه ی ئارامی مردوو گۆرا بوو - من به ده ست خۆم نه بوو، له باوه شم کرد و راممووسی، به لام هه ر له و ده مه دا په رده ی دیوی ته نیشتمان لا درا و میردی پوروم، باوکی ئه و سه لیتته یه کوور و شالگه ردن له مل ها ته ژووری.

که نینیکی ویشک و کریت و به بیزی ها ت که مچورکی به له ش دا دینا، وه ها که شان و پیلی ده له رزاهه، به لام چاوی له ئیمه نه کرد. من له شه رمان ده مه ویست به زه وی دا رۆچم و ئه گه ر توانیام زله یه کی توندم له رووی مردوو ده دا که گالته چارانه چاوی لیده کردین. چ سه رشورییه که! به شیواوی له ژوور ها تمه ده ره وه - له بهر ئه و سه لیتته یه - له وانیه ئه و نه خشه ی پیکه یینا بوو که من ناچار بم بهینم.

سه ره رای ئه مه که خوشک و برای شیر ی بووین، له بهر ئه وه که ئابروویان نه چی، ناچار بووم که بیکه مه ژنی خۆم. چونکه ئه م کچه بنی نه بوو، ئه مه شم نه ده زانی - من هه ر نه متوانی به مه بزانه - ته نیا پییان

گه یاندبووم - هەر شهوی زهماوند کاتیک له ژوور دا ته نیا ماینه وه من هەر چی له بهری پارامه وه و داوام لیکرد، گوپی نه دایه و روت نه بووه. دهیکوت: « بئ نوپژم. » هەر نهیهیشت بۆ لای بچم. چرای کووژاندوه و چوو له لای دیوه که نوست. وهک میژوو که دهله رزی، دهتکوت نه ویان له رهشچال له بال نه ژدیهایه که هاویشتوه - کهس باوه ر ناکا یانی جیی باوه ر کردنیش نیه، نه وهیهیشت که من ماچیکی له کولمی بکه م. شهوی دووهه میش هەر چوومه وه سهر جیی شهوی یه که م و له سهر زهوی خه وتم و شه وهکانی دواایش هەر به م جوهره، نه مده وپرا - ماوهیه کی زۆر بوو که من له لای ژوور له سهر زهوی دهخه وتم - کی باوه ر دهکا؟ دوومانگ، نا دوو مانگ و چوار رۆژ دوور له وی له سهر زهوی دهخه وتم و نه مده وپرا لپی نزیک بمه وه.

نه وه پیتستر دهسره پرماناکه ی ساز کردبوو، خوینی کوتری تیدا بوو، نازانم. له وانیه هەر نه وه دهسره یه بوو که له شهوی یه که م ژوانی خویه وه رایگرتبوو بۆ نه وه ی که پتر گالته م پیتکا - نه وده م هه موو پیرۆزبایان لیده کردم، چاویان له یه کتر داده گرت و له وانیه له دلشیان دا کوتبایان «کابرا دویتشه و قه لای گرتوه؟» و من به رووی مباره کی خۆم نه دینا - پیم پیده که نین، به که ریتی من ده که نین. مه رجم ده گه ل خۆم کرد که رۆژیک هه موو نه وانه بنووسم.

دوا ی نه مه که زانیم که له گای تاق و جووتی هه یه و له وانه بوو له بهر نه وه که مه لا چهند وشه ی عه ره بی خویندبووه و نه وی له ژیر دهست من نابوو خویشی له من نه ده هات، له وانیه دهیه ویست ئازاد بی - له ئاکام شه ویک ته مام گرت که به زۆر بچمه زگی - ته ماکه م برده سهر. به لام دوا ی کیشه یه کی زۆر نه وه هه ستا و رویشت و من خۆم به وه رازی کرد که نه وه شه وه له جی و بانه که ی دا که گه رمای له شی تیگه رابوو و بوئی نه وی لئوه ده هات بخه وم و جینگل بده م. ته نیا خه وپکی خویش که کردم هەر نه وه شه وه بوو - له وه شه وه به دوا دیوه که ی له من جوئی کرده وه.

شه وانه کاتیک ده هاتمه وه مالی، نه وه هیشتا نه هاتبووه، نه مده زانی که

هاتوته وه یا نا - هەر نه مده ویست که بزاتم - چون من مه حکووم به ته نیایی، مه حکووم به مه رگ کرابووم. ویستم به هەر له ونیک بوه ده گه ل که له گاکانی ئاشنا بم - نه مه ئیدی کهس باوه ریم پیناکا - که ده مبیست حه ز له که سییک ده کا، خۆم ده گرت، ده چووم به هه زار خه فه ت و سه رشۆریی ده گه ل نه وه که سه ئاشنا ده بووم، کلکه سه ووته م له بهر ده کرد و نازیم ده کیشا و بویم دیناوه، نه ویش چ که له گاگه لیک: ورگفرۆش، فه قی، جه رگفرۆش، سه رۆک داروغه، مفتی، چه رچی، فه یله سه ووف که ناو و نازناویان توفیری ده کرد، به لام هه موویان شاگردی سه روپیفرویش بوون، هه موانی پی له من باشتر بوو - به چ په ستی و سه رشۆرییه ک خۆم چوو ک و سووک ده کرد کهس باوه ر ناکا. ده ترسام ژنه که م له کیسم بچی. ده مه ویست شیوه ی هه لسوکه وت، ئاکار و دلرفینی له که له گاکانی ژنه که م فیر بم به لام گه وادیکی به ده بخت بووم که هه موو گه وچه کان پیم پیده که نین - هەر به راستی چلۆن ده متوانی ئاکار و خووی سه پله کان فیر بم؟ ئیستاده زانم که نه وانی خویش ده ویست چونکه بی شه رم، گیل و بوگه ن بوون. هەر نه وینی نه و تیکه لای پیسایی و مه رگ بوو - ئایا به راستی من ده مه ویست ده گه لی بخه وم، ئایا سیمای رواله تی نه و منی گیرۆده ی خوی کردبوو یا بیزاریی نه و له من، یا ئاکار و کرداری بوو و یا هۆگریی و نه وینیک که له مندالییه وه به دایکیم هه بوو یا هه مووی نه وانه ده ستیان دابوو ده ست یه ک؟ نا، نازانم. ته نیا شتیک ده زانم: نه و ژنه، نه و سه لیته یه، نه و جادوویه، نازانم چ ژاریکی له رووحی من، له بوونی من کردبوو که نه ته نیا نه وم ده ویست، به لکه م ته واوی زه ره کانی له شم، زه ره کانی له شی نه وی ده ویست. هاواری ده کرد که ده یه وی و ئاره زوویه کی زۆرم ده کرد که ده گه ل نه و له دوهرگه یه کی ونبوو دا بم که مرۆقی تیدا نه بی، ئاره زووم وا بوو بووله رزه یه ک یا تۆفانییک و یا برووسکیکی ئاسمانی هه موو نه و سپالانه ی که له پشت دیواری ژووره که م هه ناسه یان هه لده کیشا، تیده کوشان و که یفیان ده کرد؛ هه موویانی ته قاندا و ته نیا من و نه و ماباینه وه. - ئایا نه وده میش هەر گیانداریکی دیکه، ماریکی هیندی، یا

حه‌زیاپه‌کی پی له من باشتر نه‌ده‌بوو، به ئاواته‌وه بووم که شه‌ویکی ده‌گه‌ل
بم و پیکه‌وه له ئامیزی یه‌کدی دا مردباین - پیموایه که ئەمه ئاکامیکی
به‌رزی بوون و ژینی من ده‌بی.

ده‌تکوت ئەم سه‌لیته‌یه له ئازار دانی من سه‌رخۆش ده‌بوو، وه‌کوو بلّی
ئەو درده‌ی که منی ده‌خوارد به‌س نه‌بوو - له ئاکام له کاروبار که‌وتم و
گرده‌نشین بووم - وه‌ک مردووی زیندوو. هی‌چ‌ک‌ه‌س به رازی ئیمه‌ی
نه‌ده‌زانی، دایه‌نی پیرم که ببوو به هاوده‌می مه‌رگی به‌ره‌به‌رم، لۆمه‌ی
ده‌کردم - هه‌ر له به‌ر ئەو سه‌لیته‌یه له پشت سه‌ر، له ده‌ورو به‌ری خۆم
ده‌بسته‌وه که به سرت به یه‌کتریان ده‌کوت: « ئەو ژنه به‌سته‌زمانه چلۆن
تاقه‌تی ئەم می‌رده شیتته دینی؟ » حه‌ق به‌وان بوو، هه‌تا چ راده‌یه‌ک من
په‌ست ببووم که جیی باوه‌ر نه‌بوو.

روژ به روژ له که‌م‌یم دا، خۆم که له ئاوینه دا چاو لیده‌کرد روومه‌تم
سوور و ره‌نگی گوشتی به‌ر دوکانی گوشتفرۆشی گرتبوو - له‌شم داغ و
چاوه‌کانم حاله‌تی خومار و غه‌مباریان به خۆوه گرتبوو - به‌و حاله‌ته
نوییه‌ی خۆم که یفم ده‌کرد و له چاوه‌کانم دا توژی مه‌رگم دیتبوو - دیتبووم
که ده‌بی برۆم.

له ئاکام له دوا‌ی حه‌کیمیان نارد - حه‌کیمی سه‌په‌کان، حه‌کیمی
مالمان که به قسه‌ی خۆی ئیمه‌ی گه‌وره کردبوو. به می‌زه‌ری ئامال زه‌رد و
سی بست ردینه‌وه وه‌ژوو که‌وت. ئەو پی شانه‌زی بوو که دهرمانی ئاو ده
گون گه‌رانی به باپیرم داوه، شیوه‌ران و نه‌باتی ده گه‌رووی من کردوه و
فلووسی له نیوکی پوورم به‌ستوه. به‌لّی، هه‌ر هات له بان سه‌رم دانیشته و
نه‌بزی گرتم، زمانی چاو لیکردم، ده‌ستووری دا شیریی ما‌که‌ر و ئاوی جۆ
بخۆمه‌وه و روژێ دوو جار بخووری کۆندۆر و زه‌رنیخ بکه‌م - چه‌ند
نوسخه‌ی دوور و درێژیشی دا به دایه‌نه‌که‌م که بریتی بوو له دیمکراوه و
رونی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی وه‌ک: زوفا، زه‌یتوون، روبی سووس، کافوور،
په‌رسیاوه‌ش، روونی به‌یبوون، روونی قاز، تووی که‌تان، تووی سه‌نه‌وبه‌ر و
شتی قۆری دیکه.

حالم خرابتر بوو؛ ته‌نیا دایه‌نه‌که‌م، دایه‌نی ئه‌ویش بوو، به روخساری
چرچ و پرچی بۆزی له سووچی ژوو، له بان سه‌ری من داده‌نیشت، ئاوی
ساردی له نیوچه‌وانم ده‌دا و دیمکراوه‌ی بۆ دینام. باسی خوو و خده‌ی
مندالی من و ئەو سه‌لیته‌ی ده‌کرد. - بۆ وینه پیکوتم: ژنه‌که‌م له سه‌ر
لانکه‌وه عاده‌تی بوه نینۆکی ده‌ستی چه‌پی جووتوه، ئەوه‌نده‌ی جووتوه که
بریندار بوه و جار‌جاره‌ش حه‌کایه‌تی بۆ ده‌گه‌یرامه‌وه - پیموابوو ئەم
چیرۆکانه ته‌مه‌نی من به‌ره‌و دواوه ده‌به‌نه‌وه و حاله‌تیکی مندا لانه‌م تیدا
پیکدی‌ن. چونکه سه‌ر به یادگار هکانی ئەو سه‌رده‌مه بوون - وه‌ختایه‌ک که
زۆر چکۆله بووم له دیوێک که من و ژنه‌که‌م له له‌لۆ دا له په‌نا یه‌ک
خه‌وتبووین - له له‌لۆیه‌کی گه‌وره‌ی دوو که‌سی دا. دروست له بیرمه ئەو
چیرۆکانه‌ی ده‌گه‌یراوه. ئیستا هه‌ندیک له به‌شه‌کانی ئەم چیرۆکانه که
پیشتر باوه‌رم پینه‌ده‌کردن بۆم بوونه‌ته شتیکی سروشتی.

چونکه نه‌خۆشی دونیایه‌کی تازه‌ی له من دا پیکه‌یتنا، دونیایه‌کی
نه‌ناسیاو، ون و پر له وینه‌گه‌ل و ره‌نگه‌گه‌ل و ویستگه‌لیک که له ساغی دا
ناکرێ پینبگه‌ی و رووداوه‌کانی ئەم مه‌ته‌لانه‌م به که‌یف و خۆشییه‌که‌وه که
له کوتن نایه له خۆم دا هه‌ست پیده‌کرد - هه‌ستم ده‌کرد که بوومه‌وه
مندال و هه‌ر ئیستا که خه‌ریکی نووسینم، له‌م هه‌ستانه دا به‌شداریم
هه‌یه، هه‌موو ئەو هه‌ستانه‌ی ئیستان و هی رابوردوو نین.

گۆیا هه‌لسوکه‌وت، بیر، ئاوات و خووی پیشینیان که به‌و مه‌ته‌لانه‌وه
گه‌یشته‌پشته پشت و به‌ره‌کانی دوا‌یی، یه‌کیک له پیداو‌یسته‌یه‌کانی ژیا‌نی من
بوون. هه‌زاران سا‌له که هه‌ر ئەم قسانه‌یان کوتۆته‌وه. هه‌ر ئەم گانانه‌یان
کردوه، هه‌ر ئەم گیر و گرفته ساکارانه‌یان هه‌بوه - ئایا سه‌راسه‌ری ژیا‌ن
چیرۆکیکی دزیو، مه‌ته‌لیکی باوه‌ر نه‌که‌راو و گه‌وجانه‌یه؟ ئایا من ئەفسانه
و چیرۆکی خۆم نانووسمه‌وه؟ چیرۆک ته‌نیا ریگایه‌کی ده‌رباز بوونه له
ئاواته‌ جوانه‌مه‌رگ و خنکاوه‌کان، ئاواتگه‌لیک که پی نه‌گه‌یشته‌وون.
ئاواتگه‌لیک که هه‌ر مه‌ته‌لسازیک به پی رووحیه‌ی ته‌نگه‌به‌ر و به میرات
بردراوی خۆی پیکه‌یتناوه.

بریا توانیام وهک سهردهمیک که مندال و نهزان بووم نارام بخهوم -
خهویکی راحت و بی ترس - که وهخه بهر دهاتم روومه تم سوور وه
رهنگی گوشتی بهر دوکانی گوشتفرۆشی لیهاتبوو - لهشم داغ بوو و
دهکۆخیم - چ کۆخه گه لیک توندی پر مه ترسی! نهو کۆخانهی که روون
نه بوو له کام چالی ونبووی لهشم دههاتنه دهر، وهک کۆخه ی نهو
بارگینه ی که بهیانی زوو که لاکی مه پریان بو گوشتفرۆش دینا .

دروست له بیرمه ههوا به تهواوی تاریک ببوو، چهند دهقیقه یهک له
حالی بیهوشی دا بووم. بهر له وهی خهوم لیکه وی دهگه ل خۆم قسه م
دهکرد - له ودهمه دا ههستم دهکرد، دلنیا بووم که ببوومه وه مندال و له
له لۆ دا خهوتبووم. ههستم کرد که که سیک له نزیکه، دهمیک بوو که
هه موو مال خهوتبوون. نزیکه کازیوه بوو و نهخۆش دهزانن که له م کاته دا
وهک نه مه یه که زیان له سهر سنووری دنیا هه لده کیشری - دل م توند
دهیکوتا، به لام ترسیکم نه بوو، چاوه کانم کرابوونه وه، به لام که سیکم
نه ده دیت، چونکه تاریکی زۆر خهست و چر بوو- تاویک تیپه پری بیریکی
ناخۆشم کرده وه به خۆم کوت: « له وانیه نهو بی! » هه ره وه کاته دا
ههستم کرد که دهستیکی فینک له سهر نیوچه وانی داغماندرا .

له رزیمه وه؛ دوو سی که ره تم له خو پرسى: « ئایا نه وه دهستی
عیزراییل نه بوه؟ » و ده خه و چوومه وه - بهیانی که ههستم دایه نه که م
کوتی: کهه که م (مه بهست ژنه که م، نهو سه لیه یه بوو) هاتبوه بان سهری
من و سهرمی له سهر کۆشی داناوه ، وهک مندال منی راژاندوه - گویا
ههستی پیراگه یشتن و ئهرکی دایکانه ی تیدا بزوتوه، بریا هه ره نه وده م
مردبام - له وانیه نهو منداله ی که له زگی دابوه مردوه، ناخۆ منداله که ی
بوه؟ من نه مده زانی .

له م دیوه دا که هه ره دم بو من تهنگتر و تاریکتر له گویری لیده هات،
هه میسه چاوله ری تی ژنه که م بووم به لام قهت نه ده هات. ئایا له بهر نهو نه بوو
که تووشی نه م رۆژه هاتبووم؟ گالته نه، سی سال، نا، دوو سال و چوار
مانگ بوو، به لام رۆژ و مانگ چن؟ بو من مانای نه، بو که سیک که له گویری

دایه زه مان مانای خو ی ون دهکا - نه م دیوه گویری ژیان و بیره کانم بوو -
هه موو هه لات هه لات، دهنگه کان و هه موو خو نواندنی ژیانى خه لکی دی،
ژیانى سپله کان که هه موویان به له ش و رووح وهک یهک ساز کران، بو
من سهیر و بی مانا ببوو - له و کاته وه له جی دا که وتووم، له دونه یه کی
غهریب و سه مه ره دا وه ئاگا هاتبوومه وه که پیوستیه کم به دونه ی
سپله کان نه بوو. دونه یه ک که ده خۆم دابوو، دونه یه کی پر له راز و ره مز
و وهک نه وه بوو که ناچار بووم سهر به هه موو که لین و کولینی داگرم .

شه و کاتیک بوونی من له سهر سنووری دوو دنیا دا شه پۆلی ده داوه،
هه ندیک بهر له دهقیقه یه ک که له خهویکی قورس و بۆش دا وه مه له بکه وم
خه ونم ده دیت - به چاو تروکاندنیک من ژیانیکى دیکه جگه له ژیانى خۆم
تیپه ره ده کرد - له هه وایه کی دیکه دا هه ناسه م هه لده کیشا و دوور بووم.
وهک نه وه که ده مه ویست له خۆم هه لینم و چاره نووسم بگویم - چاوم که
ویکده نا دونه ی راسته قینه ی خۆم خو ی پی نیشان ده دام - نه م وینانه
ژیانى تایبه تی خو یان هه بوو به ئازادی ون و دیسان وه دیار ده که وتنه وه.
گویا ویستی من له وان دا کارگه ره نه بوو. به لام نه م مه به سه ته رونیش نه،
دیمه نیک که ده هاته بهر چاوم خه ویکی ئاسایی نه بوو، چونکه هیشتا
خه وم لینه که وتبوو. من به بیده نگى و هیمنی، نه م وینانه م له یه ک جیا
ده کردنه وه و ده گه ل یه کم هه لده سه نگان دن. وا ده هاته بهر زه ینم که هه تا
ئیسنا خۆم نه ناسیوه و دنیا نه م جو ره ی که پیمو ابوو مانا و هیزی خو ی
له ده ست دابوو و له جیاتی تاریکی شه و ده سه لاتی به ده سه ته وه گرتبوو -
چونکه فیریان نه کردبووم که چاو له شه و بکه م و شه وم خو ش بو ی.

من نازانم له و کاته دا ئایا باسکم له ژیر فه رمانی من دا بوو یا نا -
پیمو ابوو نه گه ره دهستم له ژیر فه رمانی خو ی نابا به هانه یه کی نادیار و
نه ناسراو خو به خۆ وه کار ده که وت، بی نه وه ی که بتوانم له جوو لانه وه ی نهو
دا دهوریکم هه بی. نه گه ره دایه نم ئاگاداری هه موو له شمی نه کردبا و بو
خۆم هۆشم لپی نه با، ده بیتوانی کارگه لی وا بکا که هیچ چاوه روانی
نه بووم - نه م هه سه ته درهنگانیک له من دا په یدا ببوو که به زینده سه ری

دهرېږم. نه تهنيا له شم، به لکه روحيشم هميشه دهگه ل دلم دووبه رهاکياتي هه بوو و دهگه ل يهک نه دسازان - هميشه جوړيک فهورتان و پوانیکی غهريم دهگوزهراند - جاري و بيرم له شتگه ليک دهکردهوه که يو خوشم نه مدهتوانی باوهر بکه م. هه نديک جار ههستی به زه بيم تيدا پيکده هات. له حالیک دا نه قلم لومه ی دهکردم. زور که رت که دهگه ل که سيک قسه م دهکرد، يا که کاريکم دهکرد، خو م له قسه و باسی جوړاوجور هه لده فوتاند، له حالیک دا هوشم له جيگايه کی ديکه بوو، له بيریکی ديکه دا بووم و له دلم دا لومه ی خو م دهکرد - کوگايه کی له حالی رزان و پوان دا بووم. گويا هميشه ناوا بوه و ناوا دهم تيکه لاويکی ناریکوپيکی سهير...

شتيکی که سهخته ههستم دهکرد له هه موو نهو خه لکه ی که دهمديت و له نيويان دا ده ژيام دوورم به لام ويچوونیکی ون و دوور و هاوکات نزيک، منی به وان ده به سته وه - هه نهو پيداويستيه هاويه شانهي ژيان بوون که له سه رسورماني منيان که م دهکردهوه - ويچوونیک که پتر له هه موويان نازاری ددهام نهو بوو که سپله کانش وهک من لهو سه ليته يه، له خيزانم خو شيان ده هات و نهو پيش پتر مهيلي به وان هه بوو - شکم نيه که که مایه سيهک له ژيانی يه کيک له نيمه دا هه بوه.

ناويم ناوه سه ليته، چونکه هيچ ناويکی ديکه ی و اچاک لينايه ته وه - نامه وي بلیم: « خيزانم » چونکه بارودوخی ژن و ميردایه تی ده نيوانمان دا نيه و دروم دهگه ل خو م دهکرد. - من هميشه هه له روژی يه که مه وه ناوم نا سه ليته - به لام نه م ناوه هيژيکی راکيشه ری تايبه تی هه بوو - نه گه ر نهوم هي نا له بهر نه م بوو که له پيشدا نهو يو لام هات. نهو پيش له بهر فر و فيلی بوو. نا، هيچ منی خو ش نه ددهويست - چلون دهکرا نهو که سيکی خو ش بوئ؟ ژنيکی هه که دار که پياويکی يو هه وهس، يه کی يو ژوان و يه کی يو نازاردان پيويست بوو - پيموانيه به م ستيه ش رازی با. به لام منی بي شک يو نازاردان هه لېژاردبوو و له راستيش دا، باشتر له وهش نه يدهتوانی هه لېژيري - به لام من نهوم هي نا چونکه وهک دايکی

دهچوو - چونکه ويچوونیکی ون و دووری دهگه ل خو م هه بوو، نياستا نه تهنيا نهوم خو ش دهويست به لکه م تهواوی زه پرره کانی له شم نهويان دهويست. به تايبه ت نيو گه لم، چون نامه وي ههستی راستی له ژير په رده ی خه يالی نه وين و هوگريی و خودايی دا بشارمه وه - چونکه وشه شارواه کانی نه دهبی چيژی زاری من نين. پيمواوو که جوړيک ترووسکانه وه يا خرمانه، وهک خرمانه يهک که له بان سه ری پيغه مبه ران ده يکيشنه وه له نيوگه لم دا شه پولان ددها و له وان هيه خرمانه ی نه خو ش و دامووی من داوای خرمانه ی نيوگه لی نهوی دهکرد و به تهواوی هيژه وه يو لای خو ی راده کيشا.

حالم که باشتر بوو، ته مام گرت بروم خو ون که م، وهک سه گيکی گه رول که ده زانی دهبی بمری. وهک نهو مه لانه ی که کاتی مردنيان خو دشارنه وه. - به يانی زوو هه ستام، دووکوليچم له سه ر رفه هه لگرت و وه ها که که س تينه گا له مالی هه لاتم، له چاره ر ه شيهک که تووشم بيوو رام کرد - بي نامانچيکی دياريکراو به نيو کو لانه کان دا، بيکار به نيو سپله کان دا که هه مووی نه وان قيا فه ی به ته ماحيان هه بوو و به دوی پاره و هه وهس دا هه لده هاتن تپه ريم - من پيوستيه کم به ديتنی نه وان نه بوو چونکه يه کيک له وان نوينه ری نه وانی ديک هس بوو: هه مووی نه وان زاريک بوون که گلله يهک ريخولهی پيوه هه لواسرابوو و دهگه يشته سيره تيان.

له پر ههستم کرد گورجتر و سووکتتر بووم. ماسولکه کانی پيم به توندی و گورج و گو لييه کی تايبه تی که شکم نه دده برد وه ری که وتبوون. ههستم دهکرد که له هه موو بهنده کانی ژيان رزگاريم بوه، شانم هه لته کاند، نه م خوييه کی تايبه تی من بوو، هه ر له سه رده می مندالی هه رکات له ژير باری نه رک و زهمه تيک رزگار ده بووم نه م کاره م دهکرد. هه تاو هه لده کشا و دهيسووتاند. ريم ده کو لانه چوله کان کهوت، له سه ر ريم خانوو رهنگ بو ره کان به شکلی هه نده سی سه ير و سه مه ره: مه که عه ب، مه نشوور، قووج به دهر بيجه ی کورت و تاريکه کانيانه وه

دهدیتران. ئەو دەربججانەیی بۆ دەر و بەر، بۆ خێو و کاتی و بەر چاو دەهاتن - دەتکوت هیچکات گیانداریک نەیتوانیوه لەم مالاڵە دا ژیاپی.

هەتاو وەک تیغیکی زێرین، لیوار سێبەری دیواری دەتاشی و هەلێدەگرت. کۆلاڵەکان دەنیوان دیواره کۆنە سپی کراوەکان دا درێژ دەبوونەوه. هەموو جۆی ئارام و کپ بوو وەک ئەمە که تەواوی بەشدارانی یاسای پیرۆزی هێمنایەتی هەواى داغ، یاسای بێدەنگیان لە بەر چاو گرتبوو. وادیار بوو لە هەموو جێیەک رازگەلیک حەشار درابوون، وەها که سییەکانم نەیاندهوێرا هەناسەى هەلکێشن.

لەپەر دیتم لە دەروازە چوومە دەر - تینی هەتاو بە هەزاران زاری هەلمژیەوه، ئارەقەى لەشى منیان هەلەمشت. چرپەکانی سارا لە ژێر هەتاوی تاوینەر دا وەک زەردەچێوێیان لێهاتبوو. هەتاو وەک چاوی بە یاو، تیشکی سووتینەری خۆی لە بنەبانی ئاسمان پێشکەشی دیمەنی بێدەنگ و بێگیان دەکرد. بەلام خاک و گیایەکانی ئێرە بۆنیکی تایبەتیان هەبوو، بۆنیان ئەوەندە بە هیز بوو که پێیان وەبیر ساتەکانی مندالی خۆم کەوتەوه - نە تەنیا بزۆزی و وشەکانی ئەودەمیان وەبیر هێنامەوه، بەلکەم بۆماوەیەک ئەو سەرەدەمەم هەست پێکرد، دەتکوت دوینۆی رووی دابوو. جۆریک سەرەگێژەى خۆشم گرت، وەک ئەوەکه دیسان لە دونیایەکی ونبوو دا لە دایک ببوومەوه. ئەم هەستە تایبەتیەکی مەستینەری هەبوو و وەک کۆنەشەرابی شیرین لە رهگ و دەمارەکانم دا هەتا ناخی گیانم شوینی دادەنا - لە سارا درکەکان، بەردەکان، کۆتەرەدارەکان و پنیچکە کورتەکانی جاترەم دەناسینەوه - بۆنی خۆمانەى شیناوەردەکانم دەناسییهوه - وەبیر رۆژە دوورەدەستەکانی خۆم کەوتەوه بەلام هەموو ئەم یادگارانه بە چەشنیکی سێحراوی لە من دوور ببوونەوه و ئەم یادگارانه بە یەکهوه ژیانیکی سەر بەخۆیان هەبوو. لە حالیک دا من پتر لە شاهیدیکی دوور و بێچارە نەبووم و هەستم دەکرد که دە نیوان من و ئەوان دا گێژاویکی قوول ساز ببوو. هەستم دەکرد که ئیمرۆ دلم بەتالە و پنیچکەکان عەتری جادوویی ئەودەمیان بزر کردبوو، دارە سەولەکان پتر لە یەکتەر

کشابوونەوه، تەپۆلکەکان ویشکتر ببوون - ئەو بوونەوه رەدی که ئەودەم بووم ئیتر نەمابوو و ئەگەر هێنابام و قسەم دەگەل کردبا نەیدەبیست و تێم نەدەگەیشتم. سیمای کەسیکی هەبوو که پێشتر لەوه ناسیاوی بووم بەلام لە من و هی من نەبوو.

دونیا لە بەر چاو وەک مالتیکی بەتال و بەغەمی لێهات و لە سینگم دا دلە کورکەیهک دەخولاوه وەک ئەوەکه هەر ئیستا ناچار بووم بە پێخواسی سەر لە هەموو دیوێکانی ئەو مالاڵە بدەم - بە ژوورەکانی دەبال یەکی دا دەرویشتم، بەلام کاتیک لە دوایین دیو دەگەیشتم بەر « ئەو سەلیتەیه »، دەرکەکانی پشت سەرم خۆبەخۆ دادەخران و تەنیا سێبەری لەرزۆکی ئەو دیوارانەى که قونچکیان نەمابوو وەک کەنیز و غولامی رەش لە دەورم چاوەدێریان دەکردم.

کە گەیشتمە نزیک چۆمی سوورین لە پێشەوهم کێویکی رووتەن دیاری دا. بالایی ویشک و پتەوی کێو منی وەبیر دایەنم خستەوه، نازانم چ پەيوەندییەکیان بە یەکهوه هەبوو. بە پەنا کێو دا تێپەریم، گەیشتمە گۆرایییەکی چووک و بژوین کە کێو دەورەى گرتبوو. سەر زەوی بە پنیچکی لاواری کەوی داپۆشراوو و لە سەر کێو قەلایەکی بەرز که بە خشتی قورس داندرابوو دەدیترا.

لەو دەمە دا هەستم بە ماندوویی کرد، چوومە پەنا چۆمی سوورین لە ژێر نسیی دارە سەولیکی پیر لە سەر لەکان دانیشتم. جێیەکی چۆل و هۆل بوو. وا دەهاتە بەر چاو که هەتا ئیستا کەس پێی دێرە نەناوه. لە نەکاو وەخۆ هاتەوه دیتم لە پشت دارە سەولەکان کێژۆلەیهک هاتە دەر و چوێ لای قەلا. جلیکی رەشی دەبەر دابوو که بە تان و پۆیەکی زۆر ناسک و سووک گۆیا بە هەوریشم چندرابوو. نینۆکی دەستی چەپی دەجووت و بە ئازادی و بۆ سەرنج دان دەخزا و دەرویشتم. دەتکوت که من ئەوم دیوێ و دەیناسم بەلام لەو مەودا دوورە و لە بەر تیشکی تاو نەمتوانی ببینم که چلۆن لەپەر ون بوو.

لە سەر جێی خۆم ویشک هەلاتبووم، بۆ ئەوهی که بتوانم چووکتترین

جوولهي بکهه بهلام نهوجار به ههر دووک چاوی خوّم نهوم دیت که به بهرامبهرم دا تپهه ری و ون بوو. نایا نهو بوونههریکی راستهقیینه یا خهیا لیک بوو؟ نایا خهونم دیتبوو یا له بیداری دا بوو، ههرچی ههولم ددا که وهبیرم بیتهوه کهلکی نهبوو. ههستم به برووسکیکی تایبهتی له سهر تیغرهه ی پشتم کرد، وا هاته بهر چاوم که لهو ساعهته دا ههموو سیبهرهکانی قهلائی سهر کتو گیانیان گرتبوو و نهو کیژولهیهش یهکیک له دانیشتوانی پتیشووی شاری کوئی ره ی بوو.

دیمه نیک که له پتیشم بوو له پر ناشنا هاته بهر چاوم. روژیکی سیزده بهدرم به مندالی وهبیر هاتهوه که هاتبوینه نیره، دایکی خیزانم و نهو سه لیتهیهش بوون. نیمه نهو روژه ی چهنده له پشت نم دارهسه ولانه ره پتی یه کمان نا و کایه مان کرد، دوايه تا قمیک مندالی دیکه ره گه لمان که وتن که چاکم وهبیر نایه ن. قهره قهرینمان ده کرد. جاریک که من وه دوا ی نهو سه لیتهیه که وتم نریک هه مان چومی سوورین بوو، پتی خزی و له چوم کهوت. نهویان دهره یئاوه، بردیانه پشت داریکی سهول و جلیان گوری منیش وه دوا یان که وتم، چارش یویان له بهر گرت. بهلام من به دزی له پشت داره وه تهواوی له شیم دیت. نهو بزهی دههاتی و نهنگوستی شاده ی دهستی چه پی دهجوت. دوايه چارش یوشانیکی سپییان پیدادا و جله ره شه هه وریشمیه که ی نهو که به تان و پوی ناسک چندرابوو له بهر تاو هه لیان خست.

له ناکام له ژیر داره سه ولی پیر له سهر له کان دریز بووم. خوره ی ناو وهک سرته سرت و قسه ی تیکه ل پیکه ل که له عالمی خه و دا دهریده برن، دههاته گویم. دهسته کانم بی ویستی خوّم له لمی گهرم و شیدار نا، لمی گهرم و شیدارم له مستم دا ریک دهکوشی، وهک گوشتی سفتی کیژیک بوو که له ناو کهوتبی و جلهکانیان گوری بی.

نازانم چهنده گوزه را، کاتیک له سهر جیی خوّم هه ستام بی هیچ ویستیک وه ری که وتم. هه موو جی نارام و بیده نگ بوو. من دهر ویشتم بهلام دهوروبه ری خوّم نه ده دیت. هیژیک که به ویستی من نه بوو منی

ناچار به رویشتن ده کرد، هه موو هوشم دابوه ههنگاوهکانی خوّم. من به ری دا نه دهر ویشتم، بهلام وهک نهو کچه ره شپوشه له سهر پییان دهخزیم و تیده په ریم. ههر وهخو هاتمه وه دیتم له شار و له بهر مالی باوکی خیزانم، نازانم بو ریم ده مالی باوکی خیزانم که وتبوو. برا چکوله که ی خیزانم، له سهر سه کو دانیشتبوو. دهگه ل خوشکه که ی وهک سیویک بوون که له ت کرایین. چاوی لاری تورکمه نی، کولمی زهق، رهشتاله، لووتی هه وه سی، سیمای کز و پری هه بوو. هه روا که دانیشتبوو، نهنگوستی شاده ی دهستی چه پی له زار نابوو. من بی نهوه ی به خوّم بی چوممه پیش له گیرفانم کولیچه یه کم دهره یئا و دامی و کوتم: « نهوانه شاگیان بو ی نار دووی. » چونکه له جیات دایکی خو ی به خیزانمی دهکوت شاگیان. نهو به چاوه تورکمه نییهکانی خو ی به سهیری روانیه کولیچهکان که به شکه وه به دهسته وه ی گرتبوو. من له سهر سه کو ی مال دانیشتم نهوم له سهر کو شم دانا و به خوّم وه نا. له شی گهرم و به له کی وهک به له کی خیزانم بوو و هه مان رهوتی سری نهوی هه بوو. لپوهکانی نهو وهک لپوهکانی باوکی بوون. بهلام نهوه ی که له لای باوکی لپی بزار بووم به پیچه وانه لهو دا بو من راکتشر بوو. وهک نه مه که لپوه نیوه ناوه لهکانی نهو تازه له رامووسانیکی گهرمی دریزخایه ن جو ی ببوونه وه. سهر زاری نیوه ناوه لهیم ماچ کرد که وهک لپوهکانی خیزانم بوو. لپوهکانی تامی قونگه هارویان ددا، تال و مل بوو. له وانه یه لپوهکانی نهو سه لیتهش ههر نه م تامه ی هه بوو.

لهو ده مه دا دیتم باوکی. نهو پیره میرده کووره ی که شالگهر دنی بهستبوو، له دهرگای مال هاته دهر. بی نهوه ی چاوم لیکا تپهه ری. بربر پیده که نی، که نینیکی به خو ف بوو که مچورکی به لهش دا دینا و شانی له بهر پیکه نین دهله رزاوه. له شه رمان ده مه ویست بتویمه وه. نریک تاوپه ر بوو، هه ستام وهک نهوه که ده مه ویست له خوّم راکه م، له خو وه به ره و مال بوومه وه. هیچ کهس و هیچ شتیکم نه ده دیت، پیمو ابو که به نیو شاریکی نه ناسراو دا دهر ویم. ماله سهیر و سه مه رهکان به شکه له هه نده سییهکانی،

دابړ دابړ، به دربیجی به تالی ره شهوه له دهورم بوون. وهک نهوه بوو که قهت گیانداریک ناتوانی تیان دا بژی به لام دیواره سپیبهکانیان به کزی ددرهوشانهوه و نه مهی که سهر بوو، شتی که نه مده توانی باور به کم له ناست هه کام له دیوارانه که رادهوستام، له بهر تریفی مانگ سیبهرم گه وره و خهست دهکهوته بان دیوار به لام بی سهر بوو - سیبهره کم سهری نه بوو - بیستبووم که نه گهر سیبهری که سیک سهری نه بی هتا سهری سال دهری.

په شوکاو وهمال که وتم و په نام برده ژورره کم - له ودهمه دا خوین له که پوم هات و دوی نهوه که خوینیکی زورم له بهر رویی بیهوش که وتمه سهر جیگا کم، دایه نه کم خریک بوو پیمرا دهگه یشت.

بهر له وهی که بخوم له ناوینه دا روانیمه روخسارم، دیتم سیمام تیشکاوه، سړیو و بی روح بوو. نه ونده کال ببوه که خوم نه دهناسپوه - چوومه نیو جیگا کم و لیفهم به سهر خوم دا کیشا، وهرگه رامه وه، رووم له دیوار کرد. لاقه که نم کو کردهوه، چاوه کانم ویکنان و دریزم به خه یاله کانی خوم دا. نه وه و دایانهی که چاره نووسی تاریک، به غم، به ترس و پر له خویشی منیان پیکده هینا - له جیبهی ژیان دهگه ل مهرگ ناویته دهی و وینه گه لی وهرگه راو پیکدین، ویسته کوژراوه کوینه کان، ویسته ونبوو و خنکاوه کان دیسان زیندوو دینه وه و هاواری توله بهرز دهکه نه وه - له کاته دا له سروشت و دنیای رواله تی هله ده که ندرام و حازر بووم که له رهوتی نه زهلی دا ون بم و بفه و تیم - چهند جار له بهر خومه وه به ورته کوتم: «مهرگ، مهرگ... له کوئی؟» نه مه سوکنایی دامی و چاوه کانم ویک هاتن.

چاوه کانم که ویکنران، دیتم له مهیدانی مه حه مده دیه بووم. داریکی بهر زیان چه قاندبوو و پیره میردی ورده و ال فرؤشی به رامبه ژورره که میان له سیداره دابو - چهند داروغه می هست له ژیر سیداره شه را بیان ده خوارده وه - دایکی خیزانم سووره لگه راو، به سیمایه که که له کاتی تووریهی خیزانم، که نیستا دهیبنم لیوی دله رزی و چاوه کانی خری و زهق

دینه وه. پیلی منی راده کیشا، به نیو خه لک دا دهیبردم و به میرغه زه ب که جلی سووری دبه ر کردبوو نیشانی دهادم و دهیکوت: «نه وهش له دار دن!...» من رچه نیم - وهک سو به دایسام، له شم شه لالی نارهقه بوو و تینیکی سووتینن له سهر روومه تم بلایسه دی ددا - بو نه وهی خو له دست نه م مؤته به رزگار کم، هه ستام و ناوم خوارده وه و هه ندیکم به سهر و رووم داکرد. دریز بوومه وه، به لام خوم لینه ده که وته وه.

له تاریک و روونی وه تاغ دا روانی بوومه گوژی سهر رفه. پیمو ابوو هه تا نه وده مهی که گوژه له سهر رفه به خوم لینا که وی - جوړیک ترسی بی جیم تیدا به دی هاتبوو که گوژه ده که وی، هه ستام که جی گوژه که خویش کم به لام له بهر هانه یه کی نه ناسراو که خوم نه مزانی به قهست دهستم وه گوژه که وت، گوژه که وت و شکا، له ناکام پیلووکانم ویکنان، به لام به خه یالم داهات که دایه نم هه ستا و ته وه و چاو له من دهکا - له بن لیفه مسته کانم ناماده کرد، به لام چ رووداویکی نه وتو رووی نهدا. له حاله تی بیهوشی جیره ی دهرگای کووچم بیست، خسه ی پی دایه نم بیست که پیناوه کانی له عهرز دهخشانم و چوونان و په نیری کری.

دوايه دهنگی دوردهستی فرؤشیاریک هات که دهیکوت: «سه فرابه ره گاتوو؟» نا، ژیان وه کوو پیشو مه لوول دهستی پیکردبووه. رووناکایی پتر دهبوو، چاوه کانم که کرده وه په له شو قیک که له رهنگانه وهی هه تاوی سهر ناوی حوز له دربیجی وه تاغه کم که وتبوو سهر میچ، دله راوه.

پیمو ابوو خه ونی دویشه و نه ونده دور و سراوه بوو وهک نه وه که چهند سال پیش کاتیک مندال بووم دیتوومه، دایه نه کم بهرچایی منی هینا، وهک نه وه بوو که سیمای دایه نه کم که وتوته سهر ناوینه یه کی چرژاو، نه ونده لاواز و دریز هاته بهر چاوم، شکلیکی زور سهر و سه مه ره ی لی دهر که وتبوو. دهنکوت که شتیکی قورس سیمای بو خواروه کیشا بوو.

نه نه سهر ره رای نه وه که دهیزانی دووکه لی قه ننه بو من خراپه دیسان هه له ژورره کم قه ننه دی ده کیشا. هه تا قه ننه ی نه کیشا با که یفی ساز نه ده بوو. دایه نه کم نه ونده باسی نیو خو یان، باسی بووک و کوربه کی بو

کردبووم، منیشی کردبوو به شهریکی که یفه هه وه سباره کانی خۆی - چهند گه و جانیه، هه ندیک جار له خۆرا بیرم له کهس و کاری دایه نه کهم ده کردهوه، به لام نازام بۆ هه چه شنه ژیان و خۆشی خه لکی دی دلی له ژیللا دینام - له حالیک دا ده مزانی که ژیانی من ته و او بوه و به شیوهیه کی پر له ژان نارام ده کووژاوه. چ په یوه نندییه کی به منه وه هه بوو که سه رنج بده مه ژیانی گه و جه کان و سپله کان، که ساغ بوون، باشیان ده خوارد، چاک ده خه و تن و باش گانیان ده کرد و هیچکات نه ختو له یه که هه ستیان به ئیشه کانی من نه کردبوو و باله کانی مه رگ هه موو ساتیک له سه ر و روویان نه خشا بوو؟

نه نه وهک مندا لان ده گه لم ده جوو لاوه. ده یه ویست هه موو جیه کی من ببینی. من هیشتا شه رم له ژنه کهم ده کرد. وه ژوو که ده که وت سه ر له گه نه کهم که به لغه مم تیکردبوو، داده پۆشی - سه ر و ردینم داده هینا، ئاره قنه کهم ریکو پیک ده کرد. به لام له کن دایه نم چ شه رم نه ده کرد - بۆچی ئه و ژنه که چ په یوه نندییه کی به منه وه نه بوو هینده خۆی له ژیانی من هه لقوتاندبوو؟ وه بیرم دئ هه له و ژوو ره زستانان له سه ر نه نباراو کورسیمان دادنا. من و دایه نه کهم و ئه و سه لیتیه له ده وری کورسی ده خه وتین. تاریک و روون که چاوم ده کرده وه نه قشی سه ر په رده ی گولچن که له بهر ده رکه هه لواسرابوو له به رامبه ر چاوم گیانی ده گرت. چ په رده یه کی سه یر و ترسناک بوو؟ له سه ری په ره میردیکی کوور وهک جوو که کانی هیندی میزه ر له سه ر، له ژیر داریکی سه ول دانیشتبوو و سازیکی وهک سیتهاری به ده سته وه بوو و کچیکی جه وانی جوان وهک بوگام داسی - سه ما که ری بوتخانه کانی هیند ده سته کانی لیک هالاندبوو و او ویده چوو که ناچار کراوه له به رامبه ر ئه م په ره میرده سه ما بکا - پیموابوو که ئه م په ره میرده شیان له ره شچال ده بال ماری کوبرا هاویشتبوو که وای لیته اتبوو و سه ر و ریشی سپی ببوو. له و په رده زیچنانه ی هیندی بوو که له وانه یه باو کم یا مامم له دوور ولاته وه ناردبوو بیانه ته وه - که له وینه که زۆتر خورد ده بوومه وه ده ترسام.

دایه نه کهم خه و آلو هه لده ستاند، به زاری بۆگه نیو و پرچی زووری ره شی که له سه ر و رووی هه لده سووم منی به خۆوه دنا - به یانی که چاوم کراوه ئه وم هه ر ئاوا هاته بهر چاو. ته نیا خه ته کانی رووی قوولتر و چرتر ببوون. زۆر جار بۆ له بیر کردن، بۆ راکردن له خۆم، سه رده می مندا لیم وه بیر خۆم دیناوه. بۆ ئه وه ی که هه ست به حالی بهر له نه خۆشیم نه کهم - هه ست بکه م که ساغ - هیشتا هه ستم ده کرد که مندا لم و بۆ مه رگم، بۆ فه وتانم، زاتیکی دووه م بوو که به زه یی پیمداده هات، به حالی مندا لیک که ده مرئ - له کاتی پر له سامی ژیانی خۆم دا هه ر که سیمای ئارامی دایه نم ده دیت، سیمای بزړکاو، چاوه کانی ده قووله وه چووی بی بزووت و لیل، په ره ناسکه کانی تفنک و نیوچه وانی ره قه له و پانی ئه وم که ده دیت، یادگار هه کانی ئه وده مم وه بیر ده هاته وه - ده تکوت شه پۆلگه لیک نه ناسیاوی لیوه ده هات که منی نارام ده کرده وه - خالیکی گۆشتنی له سه ر لا جانگی بوو که مووی لی هاتبوه ده ر - پیشته ر که چاوم لیده کرد ئاوا لئی ورد نه ده بوومه وه.

ئه گه رچی نه نه به روا له ت گۆرابوو به لام بیری هه ر وهک خۆی ما بۆوه، ته نیا هۆگریه کی پتری به ژیان نیشان دنا و له مه رگ ده ترسا، وهک ئه و میشانه ی که سه ره تای پاییز په نایان بۆ ژوو ره وه دینا. به لام ژیانی من هه ر رۆژ و هه ر سات ده گۆردرا. وا ده هاته بهر زه ینم که مه ودا ی زه مان و گۆرانیک که له وانه بوو مرۆف له چه ندین سال به سه ری دا بی، بۆ من تیپه رینی ئه م ره وته هه زار قات پتر و توندتر ببوو. له حالیک دا لایه نی خۆشی ئه و به پیچه وانه به ره و سفر داده کشا و له وانه بوو له سف ریش تیپه رپیا - که سانیک هه ن که له بیست سالیه وه ده ست ده که ن به گیان دان له حالیک دا زۆریه ی خه لک ته نیا له کاتی مه رگیان دا زۆر نارام و هیدی وهک پیسوژیک که روونی ته و او بووی ده کووژینه وه.

نیوه رۆ که دایه نم چیشتی هینا، له بن قاپی ئاشه کهم دا، هاوارم کرد؛ به هه موو هیزه وه هاوارم کرد، ته وای خه لکی نیو مال هاتن له بهر ژوو ره کهم کۆ بوونه وه. ئه و سه لیتیه یه ش هات و زوو روئی. چاوم له زگی

کرد، هاتبوه سهر. نا، هیشتا نه زابوو. چوون هه کیمیان هینا - له نیو دلم دا که یفم ده کرد که لانی کهم ئەم گه و جانهم تووشی زهحمهت کردوه.

هه کیم به سئ بست ردینه وه هات و دهستووری دا که من تریاک بکیشم. چ دهرمانیکی به نرخ بۆ ژیانی پر له ژانی من بوو! کاتیک تریاکم ده کیشا؛ بیره کانم مه زن، ناسک، به ئەفسوون دهبوون و دهفرین - له شوینیکی دیکه جگه له دونیای ئاسایی دهگه رام و پیاسهم ده کرد.

خه یاله کان و بیره کانم له بهندی قورسایی و سهنگی شتهکانی زه مینی ئازاد دهبوون و بۆ لای ئاسمانیکی ئارام و بیدهنگ دهفرین - وهک ئەمه که منیان له سهر بالی چه کچه کییهکی زیرین دانابی و له دونیای بۆش و درهوشان که تووشی هیچ له مپهر و بهرگریک نه دهبووم دهگه رام. ئەوهنده ئەم ههسته قوول و که یف بزویین بوو که له مهرگیس که یفی پتربوو.

له سهر مهقه لی که ههستام، چوومه بهر دهربیجهی روو به ههساره که مان. دیتم دایه نه کهم له بهر ههتاو دانیشتبوو، سهوزی پاک ده کرد. بیستم که به بووکه کهی کوت: « هه موومان بوو اوینه وه؛ بریا خودا بیکووژی و راحتتی کا! » گۆیا هه کیم بهوانی کوتبوو که من چاک نابمه وه.

- به لام من هیچ پیم سهیر نه بوو. چهنده ئەو خه لکه گه و جن! ههر که سهعاتیک دوايه دیمکراوهی هینا، چاوهکانی له بهر گریانی زۆر سوور ببوونه وه و هه لمسابوون - به لام له ئاست من به زۆر بزهی هاتی - له ئاست من دهوریان دهگیرا، هه موو له ئاست من دهوریان دهگیرا، ئەویش چهنده ناشاره زایانه! پێیانابوو من خۆم نازانم. به لام بۆچی ئەو ژنه منی خۆش دهووست؟ بۆچی خۆی به هاویهشی ئیشهکانی من دادهنا؟ رۆژیک پارهیان دابوووه و مهکه چرچه رهشهکانی وهک دۆلچه ده گوویم ئاخنیبوون - بریا خۆرکه له مهکهکانی دابا - ئیستا که مهکهکانیم ده دیت، بیزم هه لدهستا که ئەو دهم به تاسه وه شیرهی ژیانی ئەوم دهمژی و گهرمای له شمان دهچوه نیو یه که وه. ئەو دهستی له تهواوی له شم وهردهدا و له بهر ئەوهش بوو که ئیستاش به تیرادیوییهکی تایبهتی که لهوانه یه

ژنیکى بى شوو هه یبى، دهگه ل من دهجوولاهه - وهک سهردهمی مندالی سهیری منی ده کرد، چونکه سهردهمایهک له سهر چالیک رایداشتبووم. کى دهزانى له وانیه منی رهخۆی خستبى - وهک دهسته خوشکیک که ژنان بۆ خۆیانی هه لدهبژین. ئیستاش به چ وریایی و تیروانینیک هه لگێر وهرگێر و به قسهی خۆی « ته ر و ویشکی » ده کردم! - ئەگه ژنه کهم، ئەو سه لیتیه به من راگه هیشتا، من قهت نه نه م بۆ لای خۆم ری نه ده دا، چونکه لای خۆم وام داده نا که جه غزی بیر و ههستی جوانی ژنه کهم پتر له دایه نه کهم بوو و یا ئەوه که ته نیا هه وهس ئەم شهرم و حه یایه ی له من دا پیکه پێنا بوو. له بهر ئەوه له لای دایه نه کهم که متر شهرم ده کرد و ته نیا ئەو بوو که به من راده گه هیشتا. - لهوانه یه دایه نم له سهر ئەم بریویه بوو که چاره نووس وابوه، ئەستیره که ی ئەوه بوه. جگه له وه ئەو به نه خۆشی من هه لی بۆ دهره خسا و هه موو دهردی دلی نیو مال، خۆشی، شهر و کیشه کان و رووچی ساویلکه و له بنه و بهر و خوازه لۆکی بۆ من لیکده داوه و دلپیه که که له بووکه که ی هه یبوو و ده نکوت هه وینه تی و خۆشه و یستی و هه وهسی کوره که ی له و دزیبوو، به چ رقیکه وه ده یگه راوه! ده بی بووکه که ی جوان بی، من له دهربیجه ی روو به حه سار ئەوم دیتوه، چاوه ی قاوه یی، پرچی کال و که پویه کی چووکی باریکی هه یه.

دایه نم هه ندیک جار باسی موعجزه ی پێغه مبه رانی بۆ ده کردم، به خه یالی خۆی ده یه ویست به م جوړه دلخۆشیم داته وه. به لام من ئیره ییم به بیرى ته سک و گه وچی ئەو دهبرد. وا هه بوو قسه ی بۆ دینامه وه، بۆ وینه چه ند رۆژ له مه و بهر به منی کوت که که که م (یانی ئەو سه لیتیه) به سلا مه تیه وه کراسی قیامهت بۆ منداله که ی دهروی، بۆ مندالی خۆی. دوايه، وهک ئەوه ی که ئەویش ده یزانی دلخۆشی ده دامه وه. جار جار ه ده چی له دهرک و جیران ده وا و دهرمانم بۆ دینى، ده چپته لای جادووگه ر و فالگر، کتیب ده گریته وه و سه بارهت به من مشووریا ن لیده خوازى. چوارشه نه یی ئاخری سال چووبوه شه موله و قاپیکی هینا وه که پیوان، برینج و رۆنی بۆگه نیوی تیدابوو - کوتی سوالی ئەوانه م به نیه تی

سلامهتی تۆ کردوه و هه موو ئه و گه لاشانهی به دزی دهرخواردی من دهدا. بهین بهینهش دیمکراوهکانی هه کیمی ده ورگم دهکرد، هه ر ئه و دیمکراوه بی تامانهی که بۆی نووسیبووم: زوفا، روبی سووس، کافوور، په رسیاوهش، بهیوون، روئی قاز، تۆوی کهتان، تۆوی سنه و بهر، نیشاسته، شیوه ران و هه زار جو ره سنهانی دیکه...

چهند روژ له مه و بهر کتیبکی دوعای بۆ هینابوومه وه که بستیک تۆزی له سه ر بوو. نه ته نیا دوعا به لکه م هه چ چه شنه کتیب و نووسراوه و بیر و باوه ری سه پله کان به که لکی من نه ده هات. چ پیووستیکم به رو و ده له سه ی ئه وان هه بوو، ئایا من خو م ئاکامی زنجیره یه که له به ره کانیا رابوردوو نه بووم و ئه زموونی به میراتیبراویان ده من دا نه ما بوو؟ ئایا رابوردوو له خودی من دا نه بوو؟ به لام هه چکات نه مزگه وت و نه دهنگی بانگ و نه ده سنوژ و کخه و تف رو کردن و دا هاتنه وه و هه ستانه وه له به رامبه ر توانای مه زن و خاوه ن دهسته لاتی ته وا و که ده بی به زمانی عه ره بی قسه ی ده گه ل بکردی کاری تینه کردووم. ئه گه رچی پیشتی له مه، کاتیک که سلامه ت بووم چهند که ره ت به زور چوومه مزگه وت و هه ول م دهدا که دلم ده گه ل خه لکی دیکه یه که رهنگ و یه که دهنگ بکه م، به لام چاوم له سه ر کاشیه شینه کان و نه قش و نیگاری دیواری مزگه وت ده گه را که منی به ره و خه ونی خو ش ده برد و ده سته جی ری خۆ دینه وه م ده دینه وه - له کاتی دوعا کردن دا چاوه کانیا خو م ده به ست و به ری ده ستم له به ر چاوم راده گرت - له و شه وه دا که بۆ خو م ساز ده کرد وه ک وشه گه لیک که به بی بیر کردنه وه له خه و دا دووپاتی ده که نه وه، من دوعام ده خو ینده وه. به لام ده برینی ئه م وشانه له قوولایی دلله وه نه بوو. چونکه من پتر پی م خو ش بوو ده گه ل که سیکی دو ست یا ئاشنا قسه بکه م هه تا ده گه ل خودا، ده گه ل توانای مه زن! چون خودا له سه ری من زیاد بوو.

کاتیک که له سه ر نوینتکی گه رم و شیدار خه وتبووم ته واوی ئه م مه سه لانه به قه را سه ره دهرزییه که بایه خیان بۆ من نه بوو و له و کاته دا نه مه ده ویست بزانه به راستی خودایه که هه یه یا ئه وه که ته نیا وینه ی

دهسته لاتدارانی سه ر زهویه که بۆ پته و کردنی دهسته لاتی خودایی خو یان و رووتانده وه ی ره عیه ته کانی خو یان سازیان کردوه - ته نیا ده مه ویست بزانه شه و ده گه یه نه مه سه بی یا نا - هه ستم ده کرد له ئاست مه رگ دا، مه زه ب و ئیمان و بروا چهنده سست و مندالانه و تا راده یه که جو ره رابواردنیک بوو بۆ که سانی ساغ و خو شبه خت - له ئاست راسته قینه ی به سامی مه رگ و ئه و حاله ته دلته زینه ی که ده مگوزهراند، ئه وه ی له سه ر سزا و پاداشتی رووح و روژی هه ستانه وه به منیان سه لماندبوو فریوکی بی تام بوو و ئه و دوعایانه ی که فی ری منیان کردبوو، له به رامبه ر ترسی مه رگ دا چ کاریکیان پی نه ده کرا.

نا، ترسی مه رگ به روکی منی به ر نه دهدا - که سانیک که ژانیان نه چیشتوه له و قسانه ناگه ن - ئه وه نده هه ست به ژیان له من دا زیاد ببوو که چووکترین خو شیه که قه ره بووی ساعه ته گه لیک دیژی خنکان و په شوکاوی ده کرده وه.

ده مدیت که ژان و ره نج هه یه به لام بی به ری له هه ر مانایه که بوو - من له نیو سه پله کان دا ره گه زیکی ون و نه ناسراو بووم، وه ها که له بیریان کردبوو پیشتی له مه من به شیک له دنیای ئه وان بووم. شتیک که به سام بوو ئه وه بوو که هه ستم ده کرد نه زیندووی زیندووم و نه مردووی مردوو، ته نیا مردوویه کی به جووله بووم که نه په یوه ندیم به دنیای زیندوکانه وه هه بوو و نه له فه رامووشی و هه سانه وه ی مه رگ که لکم وه رده گرت.

.....

سه ری شه وئ که له سه ر مه قه لی تریاک هه ستام، له ده ربیجه وه روانیمه ده ری، داریکی ره ش و ده رگای دوکانی گوشت فرۆش که گاله درابوو، دیار بوو - سه یبه ره تاریکه کان، تیکه ل یه که ببوون. هه ستم ده کرد که هه موو شت پووچ و کاتییه. ئاسمانی ره ش و قیراوی وه ک کو نه ده واریکی شر بوو که به ئه سته ره گه لیک بی ژمار دابیزدایتز کرابی. له وده مه دا دهنگی بانگ به رز بووه. بانگیکی ناوه خت بوو. گو یا ژنیک، له وانیه ئه و سه لیتیه خه ریکی زان بوو، وه ختی هاتبوو. نووزه ی سه گتیک

له نیتوان بانگی بهیانی دا دهبیسرا. بیرم کردهوه: « نهگهر راسته که ههر کهس نهستیرههکی له ناسمان دا ههیه، نهستیرهی من دهبی دور، تاریک و بی مانا بی - لهوانهیه من ههر نهستیرهه نهبووی! »
لهو نانه دا دهنگی دهستهیهک گهزمهیه مهست له کوچه بهرز بووه که تیدهپهپین و قسهی پیسیان به یهک دهکوت. دوایه تیگرا دهستیان به گۆرانی کوتن کرد:

« وهره برۆین و مهی بخۆین،

شهرابی ملکی رهی بخۆین،

نئیستا نهخۆین نهی کهی بخۆین؟ »

ههراسان خۆم کیشاوه دواوه، گۆرانیهکهیان به چهشنیکی تایبهت له ههوا دا دهنگی دهداوه، ورده ورده دهنگیان دور بووه و براوه. نا، نهوان کاریان به من نهبوو، نهوان نهیاندهزانی... دیسان بیدههنگی و تاریکی ههموو جیی داگرتهوه - من پیسوژی ژورهکههه لئهکرد، پیم خۆش بوو له تاریکایی دا دانیشم - تاریکی، نهو ماده خهست و خزه که دهپژیتته ههموو جی و نیو ههموو شتیکهوه. من خووم پیگرتبوو - له تاریکی دابوو که بیره ونبووکانم، ترسه له بیرکراوهکانم، بیرى به سامی سهیر که نازانم له کام سووچی میشکم دا هشار درابوون، ههموو سههرلهنوئ دهبوژانهوه، وهپئ دهکهوتن و زارهخوارکییان لئدهکردم - قونچکی ژوور، پشت پهرده، پهنا دهرکه، پر بوون لهو بیرانه و لهو تارمایی بی نموود و به ههرهشانهیان.

لهوئ له پهنا پهرده تارماییهکی به سام دانیشتبوو. جوولهی نهدهکرد، نه مات بوو و نه خۆشحال. ههر چارههی که دهگهرامهوه دهپروانیه نیو گلینهی چاوم - سیمای بۆم ناسیاو بوو، دهنکوت ههر له مندالییهوه نهو سیمایه دیتوه - رۆژیکی سیزدهبهدهر بوو، له پهنا چۆمی سوورین دهگه ل مندالهکان قهرهقهرتیمان دهکرد، نهو سیمایه دیت که دهگه ل سیمایه ناساییهکانی دیکه که بهژنیکی کورتهلهی نالهبار و بی مهترسی ههبوو، لیم پهیدا ببوو - سیمای ههر وهک پیاوه گۆشتفرۆشهکهی بهر دهربیجعی

دیوهکهه بوو. پیموایه نهه کهسه له ژیانی من دا دهستی ههبووه و نهوم زۆر دیبوو - دهنکوت نهه سبیره دهگه ل من دوانه بوو و له جهغزی تهنگه بهری ژیانی من دا هه لکه وتبوو...

ههر که ههستام پیسوژهکه هه لکهه تارماییه کهش خۆبه خۆ و ن بزر بوو. چوومه پیش ناوینه له خۆم خورد بوومهوه، وینهیهک که کهوته سهری لام بیگانه بوو - سهیر و به سام بوو. وینهی من له خۆم به هیترتر ببوو و من وهک وینهی سههر ناوینهه لیهاتبوو - پیموابوو نهدهتوانی دهگه ل وینهی خۆم ته نیا له ژوریک دا بمینمهوه. دهرتسام نهگهر راکهه نهو وه دوام بکهوئ، وهک دوو پشیله که بق شهه توشی یهک دهبن. به لام دهستم هه لئنا، بهر چاوم گرت ههتا له چالی دهستم دا شهوی ههرمان ساز کهه. زۆر جار حالهتی ترس، کهیف و مهستییهکی تایبهتی بۆ من هه بوو وهها که سههرم دهگیژهوه دههات و نهژنۆکانم سست دهبوون و دهههویست برشیمهوه - له پر دیتم له سههر پییهکانم راوهستابووم - نهوهم پی سهیر بوو، موعجزه بوو - چلۆن من دهمتوانی له سههر پییهکانم راوهستابم؟ پیموابوو نهگهر یهکتیک له پییهکانم جوولاندباوه هاوسهنگیم تیکدهچوو، جوژیک سههرهگیژهم لئ پهیدا ببوو - زهوی و بوونهوهرانی له رادهبهدهر لیم دور ببوونهوه. وهها که به نههینی ناواتی بووله رزه یا برووسکهیهکی ناسمانیم دهخواست بۆ نهوهی که بتوانم دیسان له دونیایهکی نارام و روون دا له دایک بیمهوه.

کاتیک ویستم بچمهوه نیو جیگاکهه چهند کههت به ورته کوتم: «مههگ... مههگ...» لئوهکانم بهسرابوون، به لام له دهنگی خۆم ترسام - ههر بویری جارنم نهماوو، وهک نهو میشانهم لیهاتبوو که سههرهتای پایز شالوو بۆ ژوور دین، میشگه لئکی کهسیره و بیگیان که له وزه ی بالی خۆیان دهرسن. ماوهیهک بی جووله له سووچیکی دیوار مات دهبن، ههر که دهزان زیندوون بهبی ترس خۆ به دهک و دیوار دادهدن و به مردوویی له دهرووبههری وهتاغ دهکهون. پیلووکانی چاوم که ویک دههاتن، دونیایهکی سراوه له بهرامبهرم

پهیدا ده‌بوو، دونیایه‌ک که هه‌مووی خۆم سازم کردبوو و ده‌گه‌ل بیر و روانگه‌م ده‌یخوینده‌وه. به هه‌ر حال زۆر راسته‌قینه‌تر و سروشتیتتر له دونیای بی‌داریم بوو. وه‌ک ئه‌وه‌که هیچ به‌رگر و به‌ندیک له به‌رامبه‌ر بیر و روانگه‌م دا نه‌بوو، کات و شوین مانایان نه‌ده‌ما - ئه‌م هه‌سته‌ی هه‌وه‌سی کوژراو که خه‌و سه‌رچاوه‌ی له‌وه‌وه بوو، سه‌رچاوه‌ی له نیازه‌کانی شاراوه‌ی منه‌وه بوو شکل و رووداوه‌کانی سه‌رسوره‌ینه‌ر به‌لام ئاسایی دینا به‌ر زه‌ینی من و دوا‌ی ئه‌وه‌که له خه‌و هه‌لده‌ستام، له هه‌مان کات دا هیشتا له بوونی خۆم شکم هه‌بوو، له زه‌مان و شوینی خۆم بی‌خه‌به‌ر بووم - ده‌تکوت ئه‌و خه‌وانه‌ی که ده‌مدیتن هه‌موویان بۆ خۆم سازم کردبوون و لی‌کدانه‌وه‌ی دروستی ئه‌وانم پیشتر ده‌زانی.

گه‌لێک له شه‌و تپه‌ر ببوو که خه‌وم لی‌که‌وت. له نه‌کاو دیتم له کووچه‌کانی شارێکی نه‌ناسیاو که خانووی سه‌هیر و سه‌مه‌ره‌ی به‌ شکله‌کانی هه‌نده‌سی، مه‌نشور، مه‌خرووتی، موکه‌عه‌ب، که ده‌ریجه‌ی کورت و تاریکیان هه‌بوو و به‌ ده‌رک و دیواریان دا لا‌ولاو هه‌لچوو بوو، به‌ ئازادی ده‌گه‌رام و به‌ راحه‌تی پشووم ده‌دا. به‌لام خه‌لکی ئه‌و شاره‌ به‌ مه‌رگیکی نا‌اسایی مردبوون. هه‌موو له سه‌ر جیتی خو‌یان ویشک هه‌لاتبوون، دوو دلۆپ خو‌ین له زاریانه‌وه هه‌تا سه‌ر جله‌کانیان هاتبوه‌ خوار. ده‌ستم له هه‌ر که‌س ده‌دا، سه‌ری هه‌لده‌که‌ندرا و ده‌که‌وت.

گه‌یشتمه به‌ر دوکانی گۆشتفرۆشییه‌ک دیتم پیاویک وه‌ک پیره‌مێردی ورده‌واله‌فرۆشی به‌ر ماله‌که‌مان شالگه‌ردنی به‌ستوه و کێردیکی به‌ ده‌سته‌وه بوو و به‌ چاوه‌ سووره‌ه‌لگه‌راوه‌کانی وه‌ک ئه‌وه‌که پیلووکانیان برییی زه‌ق چاوی تپه‌ریبووم، ویستم کێرده‌که‌ی له ده‌ست بستینم، سه‌ری هه‌لکه‌ندرا و که‌وته زه‌وی، من له ترسان هه‌لاتم، به‌ کووچه‌کان دا هه‌لده‌هاتم هه‌ر که‌سم ده‌دیت له سه‌ر جیتی خو‌ی ویشک ببوو - ده‌ترسام ئاوڤ ده‌مه‌وه، که گه‌یشتمه به‌ر مالی باوکی خیزانم، ژن براکه‌م، برا چکۆله‌ی ئه‌و سه‌له‌یته‌یه له سه‌ر سه‌هکۆ دانیشتبوو، ده‌ستم له گیرفانم نا و دوو‌کولیچه‌م ده‌ره‌ینا، ویستم بیده‌مه ده‌ستی به‌لام هه‌ر ده‌ستم ویکه‌وت

سه‌ری هه‌لکه‌ندرا که‌وته زه‌وی. من قیژاندم و وه‌ خه‌به‌ر هاتم. هیشتا تاریک و روون بوو، دل‌م گیرا بوو، وامده‌زانی میچ قورساییم له سه‌ر ده‌کا، دیواره‌کان زۆر ئه‌ستور ببوون و سینگم ده‌یه‌ویست به‌ته‌قی. سو‌مای چاوم نه‌ما‌بوو. ماوه‌یه‌ک به‌ ترسه‌وه له کاریته‌کان زه‌ق بوومه‌وه، ئه‌وانم ده‌بژارد و سه‌رله‌نوێ ده‌مبژاردنه‌وه. هه‌ر که چاوم ویکنا ته‌قه‌ی ده‌رکه هات، نه‌نه هاتبوو گه‌سک له ژووره‌که‌م بدا، به‌رچایی منی له وتا‌غی باله‌خانه دانابوو، من چوومه باله‌خانه له به‌ر په‌نجه‌ره‌ی شووشه‌به‌ند دانیشتم، له سه‌ره‌وه پیره‌مێردی ورده‌واله‌فرۆشی به‌ر ژووره‌که‌م دیار نه‌بوو، ته‌نیا له لای چه‌پ، پیاوی گۆشتفرۆشم ده‌دیت، به‌لام ئاکاری ئه‌و له ده‌ریجه‌ی ژووره‌که‌مه‌وه به‌ سام، سه‌نگین و وریایانه بوو، له‌م سه‌ره‌وه په‌ست و بی‌چاره دیاری ده‌دا، وه‌ک ئه‌وه‌که ئه‌و پیاوه نابیی پیشه‌ی گۆشتفرۆشی بووبی و ئه‌دای ده‌ره‌یناوه - بارگینه ره‌ش و لا‌وازه‌کانیان که له هه‌ر لایانه‌وه دوو که‌لاکی مه‌ر هه‌لواسرابوو و ویشک و قوول ده‌کو‌خین، هینان. پیاوی گۆشتفرۆش ده‌ستی چه‌وری به‌ سمیل دا‌هینا، کړپارانه تپیانیروانی و دوو دانه له‌وانی به‌ زه‌حمه‌ت هه‌لگرت و به‌ چنگالی دوکانه‌که‌یه‌وه هه‌لواسی - ده‌ستی به‌ سه‌ر مه‌ره‌کان دا ده‌هینا، له‌وانه‌یه شه‌ویش که ده‌ست له به‌ده‌نی ژنه‌که‌ی ده‌دا مه‌ره‌کانی وه‌بیر ده‌هاتنه‌وه و فکری وه‌ی ده‌کرده‌وه که ئه‌گه‌ر ژنه‌که‌ی کوشتباوه چه‌نده‌ی پاره وه‌گیر ده‌که‌وت.

گه‌سک لی‌دان که ته‌واو بوو گه‌رامه‌وه دیوه‌که‌م. ته‌مایه‌کم گرت - ته‌مایه‌کی ترسناک، چووم له خه‌لوته‌ی ژووره‌که‌م کێردیکی ده‌سک نیرۆیی که هه‌مبوو له مجریم ده‌ره‌ینا، به‌ داوینی عه‌باکه‌م تیغه‌که‌یم خا‌وین کرده‌وه و له بن بالنجه‌که‌م نا - ئه‌و ته‌مایه‌م له زۆوه گرتبوو - به‌لام نازانم چم له‌و پیاوه گۆشتفرۆشه‌ دا دیتبوو کاتیک رانی مه‌ری کوت کوت ده‌کرد، ده‌یکتیشا، دوا‌یه به‌ شانازی‌وه تپیده‌روانی که منیش له خو‌را هه‌ستم کرد ده‌مه‌وی لاسای بکه‌مه‌وه. پتویستم بوو که ئه‌و که‌یفه‌ بکه‌م - له ده‌ریجه‌ی دیوه‌که‌مه‌وه ده‌ نیو هه‌وره‌کان دا کونیک‌ی شینی قوول دیار بوو، وام دانا

بۆ ئەو هی که بتوانم بگه مه ئەوێ دەبی له په یژیه کی زۆر درێژ وه سه رکه وم. لێواری ئاسمان به هه وری زه ردی خهستی مه رگاوی دا پۆش را بوو، وه ها که له سه ر ته وای شار قورسایان ده کرد. -

هه وایه کی به سام و پر له که یف بوو، نازانم بۆچی من بۆ لای زه وری دا ده هاته مه وه، هه می شه له و هه وایه دا وه بی ره مه رگ ده که وه تمه وه. به لām ئیستا که مه رگ به چر و نیوچاوانی خویناوی و دهسته ره قه له کانی ئەو کی گرتبووم، هه ر ئیستا به س ته مام گرت - به لām ته مام گرتبوو که ئەو سه لیته ش ده گه ل خۆم به رم هه تا دوا ی من نه ئی: « خودا عافووی کا، راحت بوو! »

له و ده مه دا به بهر ده ربیجه ی وه تاغه که م دا تابووتیکیان ده برد که سه ره که یان به ره ش دا پۆشیا بوو و له بان تابووت شه میان هه لگه رده بوو: دهنگی « لا اله الا الله » سه رنجی را کیشام - هه موو دوکانداره کان و ریبواره کان له ریی خوینان ده گه رانه وه و هه وت هه نگاو به دوا ی تابووت دا ده پۆشیتن. ته نانه ت پیوا ی گۆشت فرۆشیش هات و بۆ خیر هه وت هه نگاو به دوا ی تابووت دا رویشت و گه را وه سه ر دوکانه که ی. به لām پیره مه یردی خوانچه دار له سه ر جیی خۆی نه بزووت - هه موو خه لک چ قیافه یه کیان به خۆ وه گرتبوو! له وانه یه وه بی ره فه لسه فه ی مه رگ و دونیای دیکه که وتبوونه وه - دا یه نم که دیمکرا وه ی بۆ هینام دیتم نیوچه وانی تیکنا وه، ده که کانی ته سیحیحی کی درێژی که به ده ستیه وه بوو ده یها ویشت و زیکی ده کرد - دوا یه نوێژی له پشت ده رکی دیوه که ی من دا به ست و بلیند بلیند ده یکو ت « اللهم، الللهم . . »

ده تکو ت من کار به ده ستی لیبور دنی مردوو کان بووم! - به لām ته وای نه و گالته جار ییانه له من دا چ شوینیکیان دانه ده خست. به پچه وانه که یفخۆش ده بووم که سه لکه کانی ش ئه گه رچی کاتی و به درۆ به لām لانی که م چه ند چر ته یه که دونیای منیان تی په ر ده کرد - ئایا وه تا غی منیش تابووتیک نه بوو، نوینه که م سار دتر و تاریکتر له گۆر نه بوو؟ نوینیک که هه می شه را خرابوو و بۆ خه وتن بانگی ده کردم! چه ند جار وام به می شک دا هات که

له تابووت دام - شه وانه دیوه که م پی چوو که ده بووه و ریکی ده کو شیم. ئایا له گۆر دا هه ر ئەو هه ستیه نا که ن؟ ئایا که سیک له هه ستی دوا ی مه رگ خه به ری هه یه؟

ئه گه رچی خوین له له ش دا ده وه ستی و دوا ی شه و و روژیک هه ندیک له ئەندامه کان ده ست به رزان ده که ن به لām هه تا ما وه یه که دوا ی مه رگ تووکی سه ر و نینۆک دینه وه - ئاخۆ هه ست و بی ره ش دوا ی را وه ستانی دل ده فه وتین و یا هه تا ما وه یه که له پاشما وه ی خوینیک که له هه ندیک ره گی چووکی دان درێژه به ژیا نیکی شارا وه ده دن؟ هه ستی مه رگ خۆی جیی تر سه چ بگا به وه ی که هه ست بکه ن مردوون! پی ره گه لیک هه ن که به بز وه ده مر ن، وه ک ئەو هه که خه و بی انباته وه یا وه ک پی سو زیک که ده کوو ژیته وه. به لām لاو یکی به خۆ وه که له پر ده مر ئ و هه موو هی زی ئەندامه کانی له شی هه تا ما وه یه که به ره ره کانی و دژایه تی مه رگ ده که ن چ هه ستی کی ده بی؟ زۆر جار بی ره له مه رگ و رزانی زه رپه کانی له شم کرد بووه، وه ها که ئەم بی ره منی نه ده تر ساند - به پچه وانه ئا واتی به راستیم بوو که ته رت و تونا بم، له ته نیا شتیک که ده تر سام ئەو بوو که زه رپه کانی له شم، بچیته نیو زه رپه کانی له شی سه لکه کانه وه. ئەو بی ره م له بهر گران بوو - هه ندیک جار پی مخۆش بوو دوا ی مه رگ ده ستی کی درێژ و به هه ستم هه با هه تا توانی بام هه موو زه رپه کانی له شی خۆم به وردی کو کرد با وه و به دوو ده ستان پارا ستبام تا زه رپه کانی له شی من که هی من نه چنه نیو له شی سه لکه کانه وه.

هه ندیک جار بی ره ده کرده وه ئەو هی که من ده مدیت، ئەو که سانه ی که خه ریکی ئاویلکه دانن ئەوانیش ده یبین. دلکه وته و ترس و تاسه و ویستی ژیا ن له من دا دامرکا بوو، له فریدانی بی ره و بروایه که که ده می شکم ئاخندرا بوو هی منایه تییه کی تایبه تم هه ست پیده کرد. ته نیا شتیک که دلی ده دامه وه هیوا ی فه وتانی دوا ی مه رگ بوو - بی ری ده ست پیکر دنه وه ی ژیا ن ده یتر ساندم و ماندووی ده کردم - من هی شتا خووم به و دونیایه ی که تیی دا ده ژیا م نه گرتبوو، دونیای دی به چ که لکم دی؟ هه ستم ده کرد ئەو

دونيایه بۆ من نه‌بوو، بۆ تاقمیك مرۆفی بی‌حهیا، رووه‌لمالوو، سوال‌كه‌ر، زانستفرۆشی چێودار و چاو و دل برسی بوو - بۆ كه‌سانیک كه به قه‌را حالی دونیا ئافرابوون و له زۆردارانی زه‌وی و ئاسمان وه‌ك سه‌گی برسی به‌ر دوکانی گۆشتفرش بۆ كوته گۆشتیک كل‌كه‌سووته‌یان ده‌کرد، سوالیان ده‌کرد و کیسه‌یان ده‌کیشا - بیرى ده‌ست پیکردنه‌وه‌ی ژیان منی ده‌ترساند و ماندووی ده‌کردم - نا، من پێویستییه‌کم به دیتنی ئه‌و هه‌موو دونیا به‌ بێزه و ئه‌و هه‌موه‌ چرونیوچاوانه تاله‌ نه‌بوو - مه‌گه‌ر خودا هه‌تنده نه‌دی و بدی بوو كه دونیاکانی خۆی له‌ کن من هه‌لکیشی؟ به‌لام من ناتوانم به‌ درۆ پیتی هه‌لبێم و ئه‌گه‌ر ده‌بوو ژیانیکى نویم هه‌با، ئاواتم ئه‌وه بوو كه‌ بێر و هه‌ستم سێر و کول بووبا. بێ زه‌حمه‌ت هه‌ناسه‌م هه‌لکیشابا و بێ ئه‌وه‌ی هه‌ستم به‌ ماندوو بوون کردبا، توانیبام له‌ ژێر سێبه‌ره‌کانی مه‌عبه‌دیکی لینگه‌م ژیانم تیپه‌ر کردبا - گه‌رابام وه‌ها كه‌ خۆر له‌ چاری نه‌دابام. قسه‌ی خه‌لك و ده‌نگی ژیان گوێی ئازار ده‌دام.

.....

هه‌رچی پتر ده‌چوو مه‌ نیو خۆمه‌وه، وه‌ك ئه‌و گیاندارانه‌ی كه‌ زستانانه له‌ كونیك دا خۆ ده‌شارنه‌وه، ده‌نگی خه‌لكم به‌ گوێ ده‌بێست و ده‌نگی خۆم له‌ گه‌رووم دا ده‌بێست - ته‌نیا یه‌ك كه‌ له‌ پشت سه‌رم خۆی هه‌شاردابوو وه‌ك شه‌وه‌ نه‌زه‌لیه‌كان خه‌ست و زه‌نگ بوو، شه‌وانیک كه‌ تاریکیه‌کی چه‌سپ، خه‌ست و ئاهۆداری هه‌یه و چاوه‌روانن به‌ سه‌ر سه‌ری شاره‌ چۆله‌كان دا كه‌ پر له‌ خه‌ونی به‌ هه‌وس و قینن دابكه‌ون - به‌لام من له‌ ئاست ئه‌و گه‌روویه‌ی كه‌ بۆ خۆم بووم پتر له‌ جوړیک سه‌لماندنی گشتی و شیتانه‌ چی دیکه‌ نه‌بووم - هه‌یزیک كه‌ له‌ کاتی جووت بوون بۆ زاوژی، دوو كه‌س له‌ به‌ر وه‌لانانی ته‌نیا یی به‌ یه‌كه‌وه‌ ده‌نوسینی له‌ ئاکامی ئه‌و لایه‌نه‌ شیتانه‌یه، كه‌ له‌ هه‌ر كه‌سیك دا هه‌یه و هاویری ده‌گه‌ل داخیکه، كه‌ به‌ شیتنه‌یی به‌ره‌و ناخی مه‌رگ خۆ کل ده‌کاته‌وه...

ته‌نیا مه‌رگه‌ كه‌ درۆ ناکا!

بوونی مه‌رگ هه‌موو خه‌یا لیک ته‌رت و تونا ده‌کا. ئیمه‌ مندالی مه‌رگین

و مه‌رگه‌ كه‌ ئیمه‌ له‌ ده‌له‌سه‌کانی ژیان رزگار ده‌کا و له‌ بنی ژیان دا ئه‌وه‌كه‌ بانگمان ده‌کا و بۆ لای خۆی ده‌مانکیشی - له‌و ته‌مه‌نانه‌ دا كه ئیمه‌ هه‌شتا له‌ زمانی خه‌لك ناگه‌ین ئه‌گه‌ر هه‌ندیك جار له‌ کاتی کایه‌ کردن دا مات ده‌بین، بۆ ئه‌وه‌یه‌ كه‌ ده‌نگی مه‌رگ بێسیین ... و له‌ ته‌واوی ماوه‌ی ژیان دا مه‌رگه‌ كه‌ ئیشاره‌مان پێده‌کا - ئایا بۆ هه‌ر كه‌سیك رووی نه‌داوه‌ كه‌ له‌ پری و بێ هه‌یج هۆیه‌ك ده‌ بیره‌وه‌ بجی و ئه‌وه‌نده‌ له‌ بیری دا نوقم بێ كه‌ له‌ زه‌مان و مه‌کانی خۆی بێ خه‌به‌ر بێ و نه‌زانێ كه‌ بێر له‌ چی ده‌کاته‌وه؟ ئه‌ودهم دوايه‌ ده‌بی حه‌ول بدا بۆ ئه‌وه‌كه‌ ده‌گه‌ل باروودوخ و دونیای رواله‌تی خۆی دیسان ئاگا و ئاشنا بێته‌وه - ئه‌مه‌ ده‌نگی مه‌رگه.

له‌م نوینه‌ نمداره‌ دا كه‌ بۆنی ئاره‌قه‌ی گرتوه، کاتیک كه‌ پیلووکانی چاوم قورس ده‌بوون و ده‌مه‌ویست خۆم ته‌سلیمی نه‌بوون و شه‌وی هه‌رمان بکه‌م، هه‌موو یادگاره‌ وه‌کان و ترسه‌ له‌ بێر کراوه‌کانم، له‌ سه‌را ده‌بووژانه‌وه: ترسی ئه‌وه‌كه‌ تووکه‌کانی بالینج بینه‌ تیغی خه‌نجه‌ر، دوگمه‌ی عه‌باکه‌م له‌ راده‌ به‌ده‌ر گه‌وره، به‌ قه‌را به‌رداشی لیبی - ترس له‌وه كه‌ كوته‌ نانیک كه‌ ده‌كه‌وێته‌ زه‌وی وه‌ك شووشه‌ بشکی - نیگه‌رانی له‌وه‌ كه‌ ئه‌گه‌ر خه‌وم لیبکه‌وێ پيسۆز بکه‌وێته‌ سه‌ر زه‌وی و شار ئاگر بگرێ، وازواری له‌وه‌ كه‌ پیه‌کانی سه‌گی به‌ر دوکانی گۆشتفرۆش وه‌ك سمی ئه‌سپ ده‌نگ بداته‌وه، دل‌كه‌وته‌ له‌وه‌ كه‌ پیره‌مێردی ورده‌واله‌فرۆش له‌ به‌ر خوانچه‌كه‌ی پێبکه‌نی، ئه‌وه‌نده‌ پێبکه‌نی كه‌ نه‌توانی به‌ری ده‌نگی بگرێ، ترس له‌وه‌ كه‌ کرمی نیو حه‌وزی ماله‌که‌مان بێته‌ ماری هیندی، ترس له‌وه‌ كه‌ نوینه‌که‌م بێته‌ به‌ردی قه‌بر و به‌ لاو‌لاوه‌ له‌ سه‌ر خۆی بگه‌رێ و من داپۆشی و ددانه‌ مه‌رمه‌رینه‌کان لیک قفل کرین، خۆف له‌وه‌ كه‌ ده‌نگم بگیری و هه‌رچی هاوار بکه‌م كه‌س به‌ فریام نه‌گا...

من ئاره‌زووم ده‌کرد مندالی خۆم وه‌بیر بێته‌وه، به‌لام کاتیک كه‌ ده‌هات و هه‌ستم پێده‌کرد وه‌ك ئه‌ودهم سه‌خت و ناخۆش بوو!

کوڤه‌یه‌ك كه‌ وه‌ك كوڤه‌ی بارگینه‌ ره‌ش و لاوازه‌کانی به‌ر دوکانی گۆشتفرۆش بوو، فری دانی به‌ ناچاری به‌لغهم و ترس له‌وه‌ كه‌ نه‌کا په‌له‌

دونیایه کی نامۆ دا که پر له رهنگ و وینهی نه ناسیایو بوو هه لده فری، تریاک رووچی گیا، رووچی کهم بزووتی گیای له لهشی من کرد، من له دونیای گیایی دا دهگه رام - ببوومه گیا؟ به لام هه را که له پای مهقه لی و سفره ی چه رم ویزینگم هه دا و عه بام له سه ر شان بوو نازانم بۆ وه بیر پیره میردی ورده واله فرۆش که وتمه وه، ئه ویش هه راوا له به ر خوانچه که ی ده چه ماوه و هه ر ناواش هه لده ترووشکا. ئه و بیره ترسی ریخستم، هه ستم عه بام فری دا، چوومه به ر ناوینه، روومه تم سوور هه لگه را بوو و رهنگی گوشتی به ر دوکانی گوشت فرۆشی هه بوو، دینم نا لۆز به لام حاله تیکی رووچانی و راکیشه ری به خۆوه گرتبوو، چاوه نه خۆشه کانم حاله تی ماندووپی، تۆراو و مندا لانه یان هه بوو. وهک ئه وه که هه موو شتهکانی قورسی زهمینی و خه لکی له من دا توابوونه وه. خۆشم له سیمای خۆم هات، جوژه که یه تیکی هه وه سبارم به خۆم ده کرد؛ له به ر ناوینه به خۆم ده کوت « ژانی تۆ ئه وه نده قووله که له بنی چاوت دا گیری کرده ... و ئه گه ر بگری یا فرمیسک به پشت چاوت دا دیته ده ر یا ئه وه که هه ر نایته ده ر! ... »

دوايه دیسان کوتم « تۆ گه وچی، بۆ زووتر خۆت خا لاس ناکه ی؟ چاوه ری چی ... هیشتا چ تیرا بینیه کت ماوه؟ مه گه ر قاپی شه راب ده خه لوه تی ژووره که ت دا نیه؟ ... قومیکی بخۆوه جا بزانه چۆن ده فری! ... گه وچ ... تۆ گه وچی ... ده گه ل هه وا قسان ده که م! »

ئه و بیرانه ی بۆم ساز ده بوون په یوه ندیان به یه که وه نه بوو، دهنگی خۆم له ئه وکم دا ده بیست به لام له مانای وشه کان نه ده گه یشتم. له سه رم دا ئه و دهنگانه ده گه ل دهنگهکانی دیکه تیکه لاو ده بوون. وهک کاتیک که یاوم هه بوو قامه کهکانی ده ستم گه وره تر ده هاتنه به ر چاوم. پیلووکانی چاوم قورساییان ده کرد. لیوه کانم ئه ستوور ببوون. هه ر که ناوړم داوه دیتم دایه نه کهم له نیو چوارچیه ی ده رکه دا راوه ستاوه. من قاقا پیکه نیم، سیمای دایه نه کهم بی جووله بوو، چاوه کهم سووماکانی له من بریبوو به لام بی واق وړمان یا تووړه یی و داماوپی بوون - زۆر جار کاریکی گه وچانه

پیکه نین دینی. به لام پیکه نینه که ی من قوولتر له وه بوو - ئه و گه وچایه تییه گه وره یه ده گه ل ئه و هه موو شتانه ی دیکه که له دونیا دا پیمان نه زاندراره و تیکه یشتنیان زحمه ته په یوه ندی هه بوو، ئه وه ی که له بنی تاریکی شه وانه دا ون بوو، ره وتیکی به رزتر له به شه ر، مه رگ بوو. دایه نم مهقه لی هه لگرت و به ئارامی وه ده رکه وت، من ئاره قه ی نیوچه وانم سرپتوه. به ری ده ستم په له ی سپی تیکه وتبوو، پالم وه دیوار دا. سه رم به دیواره وه نا ده کوت حال م باشتر بوو. دوايه نازانم ئه و گوژرانیه م له کوئی بیستبوو به ورته خویندمه وه:

« وه ره برۆین و مه ی بخۆین،

شه رابی ملکی ره ی بخۆین،

ئیسنا نه خۆین ئه ی که ی بخۆین؟ »

هه می شه به ر له ده ست پیکردنی قه یران به دلم دا ده هات و دلله کوته یه کی تاییه تیم تیدا پیکه ده هات - دلله کوته و حاله تیکی غه مینه ر بوو، وهک گریمانیه که که له سه ر دلم کو بوو پیتته وه - وهک هه وای به ر له تۆفان - ئه وده م دونیای راستی له من دوور ده بووه و له دونیایه کی روون دا ده ژیا م که مه ودا یه کی دوور و دریزی ده گه ل دونیای زهمینی هه بوو.

له وده مه دا له خۆم ده ترسام، له هه موو کهس ده ترسام، گویا ئه و حاله ته له به ر نه خۆشی بوو. بۆیه بیرم کز ببوو. له به ر ده ربیجه ی ژووره کهم که پیره میردی ورده واله فرۆش و گوشت فرۆشم دیت ترسام، نازانم له ئاکار و قیافه یان دا چ شتیکی ترسینه ر هه بوو. دایه نم شتیکی ترسینه ری بۆ گیترا مه وه. سویندی به پیر و پیتغه مبه ر ده خوارد که دیتوویه تی پیره میردی ورده واله فرۆش شه وانه دیته بال ژنه کهم و له پشت ده رکه بیستوویه تی که سه لیته پیی کوتوه: « شالگه رده نه که ت لیکه وه! » هیچ به بیریشم دا نه ده هات - پیژی یا به سرپیژی بوو کاتیک هاوارم کرد و ژنه کهم هات له که لاین ژووره که مه وه دیتم، به چاوی خۆم دیتم که چی ددانی پیس، زه رد و کرماوی پیره میردیک که له نیوانی ئایهکانی عه ره بی ده هاتنه ده ر له سه ر روومه تی ژنه کهم بوو - هه ر به راستی بۆچی ئه و پیاوه

لهوهتی من ژنم هیئاوه له بهر مالهکهمان پهیدا بوه؟ ئایا چلهکیش بوو، چلهکیشی ئه و سهآیتهیه بوو؟ له بیرمه هه ر ئه و رۆژه چوومه بهر خوانچهی پیره میزد، نرخه گۆزه کهم پرسه. له نیوان شالگه ر دنه که ی له بن لیوی که تی، دوو ددانی کرماوی هاتنه دهر و پیکه نی، که نینیکی ویشک که مچورکی به له ش دادینا و کوتی: « له گۆتره ده بکری؟ ئه م گۆزه یه شایه نی نیه ها، کاکه بیبه خیری لی بیینی! » من دهستم ده گیرفانم نا دوو دره م و چوار په شیزم له سووچی خوانچه که ی دانا، دیسان پیکه نی، که نینیکی کریتی کرد وها که مچورکی به له ش دا دینا. من له شهرمان دهمه ویست بتویمه وه، به دهسته کانم رووم داپۆشی و هاتمه وه.

له ته وای خوانچه که ی بهر دهستی بوونی ژهنگی شته چلکنه کان دههات که ژیان وه لای نابوون. له وانه یه دهیه ویست شتی وه لانراوی ژیان به رووی خه لک داداته وه. به خه لک نیشان بدا - ئایا بو خۆشی پیر و وه لانراو نه بوو؟ شته کانی سه ر خوانچه ی هه موو مرد بوون، پیس و له کارکه وتوو بوون. به لām چ ژیانیکی لاسار و چ شکل گه لیکی پر مانایان هه بوو! ئه و شته مردوانه وها شوینیان له سه ر من داخست که خه لکی زیندوو نه یانده توانی له من دا ئه وهنده شوین دا بخهن.

به لام نه نه خه به ره که ی پیدا بووم، به هه موو که سی کوتبوو... ده گه ل سوآلکه ریکی چه په ل! دایه نه که م کوتی جی و بانی ژنه که م ئه سپی هه لئناوه و خۆشی چۆته هه مام - سیبه ری ئه و له سه ر دیواری ئاره قاوی هه مام چۆن بوه؟ له وانه یه سیبه ریکی هه وه سبار که هیوای به خۆی هه بوه. به لām به گشتی ئه و جار سه لیه ی ژنه که م پی خراب نه بوو، چونکه پیره میزدی ورده و آلله فروش که سیکی ئاسایی لووس و بیتام وه که ئه و پیاوه گوندارانیه که ژنی هه که دار و گه وچ بو لای خۆیان راده کیشن نه بوو - ئه م دهر دانه؛ ئه م توپخه به دبه ختانه ی که له سه ر و رووی پیره میزد به سته بووی و چاره ره شیه که له دور و به ری ئه و دباری، له وانه یه بو خۆشی نه یه دهر دانه ی به لām ئه وی وه که نیوه خودایه که نیشان ددها و به م

خوانچه پیسه ی که له پیشی بوو نوینهر و نوینگی خولقان بوو. به لئی جیی دوو ددانی زهردی کرماوی که ئایه عه ره بیه کانیان له نیوان دههاتنه دهر له سه ر روومه تی ژنه که م دیتبووم. هه ر ئه و ژنه ی که منی بو لای خۆی ری نه ددها، که منی سووک ده کرد به لām سه ره رای ته وای ئه وانه خۆشم ده ویست، سه ره رای ئه وه که هه تا ئیستا نه یه هیشتیبوو جاریک سه ر لیوی ماچ بکه م! -

خۆره تاویکی زهرد بوو، دهنگی به سوژی نه قاره به رز بووه. دهنگی لالانه وه و پارانه وه یه که هه موو خورافاتی به میراتیراو و ترس له تاریکی ده بزوات. حالی قهیران، حالیک که پیشتر به دلم دا هاتوو و چاره پروانی بووم. تینیکی سووتینه ر سه رتاپی داگرتم، خه ریک بوو ده خنکام. چوومه سه ر جیگا که م دریز بووم و چاره کانم به ست - له تاوی یاو وه که ئه وه بوو که هه موو شتیک گه وره ببوون و په راویزیان لی ببۆوه. میچ له جیات ئه وه که بیته خوار چوو بوه سه ر، جله کانم ریکیان ده کوشیم. له خۆرا هه ستام و له سه ر جیگا که م دانیشتم، له به ره خۆمه وه کوتم:

« پتر له وه نا کرئ... تا قهت نا هینم... » له پر بیده نگ بووم. دوایه ده گه ل خۆم تاق تاق و به رز به له ونیکی گآلته جار ده مکوت: « پتر له وه... » دوایه پیوه م دهن: « من گه وجم! » من له مانای ئه و وشانه ی که ده مکوتن تینه ده گه هیشتم، ته نیا به له رینه وه ی دهنگی خۆم له هه وا دا یاریم ده کرد. له وانه یه له به ر چاره سه ر کردنی ته نیایی ده گه ل سیبه ری خۆم قسه م ده کرد - له وده مه دا شتیکی سه یرم دیت - دهر که کراوه و سه آیته هات. دیاره هه ندیک جار وه بیر من ده که وته وه - دیسان جیی شوکره - ئه ویش ده یزانی من زیندوووم و زهجر ده کیشم و نه خته نه خته ده مرم - جیی شوکور بوو - ته نیا دهمه ویست بزانه که ئایا دهر دانه ی له به ر خاتری ئه وه که من ده مرمد - ئه گه ر زانیبای ئه وده م ئاسووده و خۆشبه خت ده مرمد - ئه وده م من خۆشبه ختترین که سی سه ر زهوی بووم - ئه و سه آیتیه که هاته ژوره که م بیره خرا په کانم هه لاتن. نازانم چ تیشکیک له گیانی، له ئاکاری ده پزا که ئارامی کردم - ئه و جار هه حالی باشته ر بوو، قه له و و ویچوو ببوو -

کراسیکی بۆری ده‌بەر کردبوو، برۆکانی هه‌لگرتبوو، خالی دانا‌بوو، وه‌سمه‌ی له برۆ دابوو، سووراو سپیاوی کردبوو و کلی کیشابوو. به کورتی که هاته ژورره‌که‌ی من خۆی له ته‌داره‌ک دابوو. ده‌تکوت له ژیا‌نی خۆی رازیه‌یه و له‌خۆوه نه‌نگوستی شاده‌ی ده‌ستی چه‌پی له زار نا. ئایا ئه‌وه هه‌مان ژنی ناسک، هه‌مان کچی ناسکی ئاسمانی بوو که جلی ره‌شی چینه‌داری ده‌بەر ده‌کرد و له په‌نا چۆمی سوورین قه‌ره‌قه‌رینه‌مان ده‌کرد، هه‌ر ئه‌و کچه‌ی که حاله‌تی ئازادی مندا‌لانه و کاتیی هه‌بوو و به‌له‌کی به هه‌وه‌سی له ژیر داوینی کراسه‌که‌ی دیار بوو؟ هه‌تا ئیستا که چاو‌م لیده‌کرد چاک تینه‌ده‌گه‌یشتم، له‌وده‌مه دا ده‌لایی په‌رده‌یه‌ک له به‌ر چاو‌م لادرا - نازانم بۆچی وه‌ بیر مه‌ره‌کانی به‌ر دوکانی گوشت‌فرۆشی که‌وتمه‌وه - ئه‌و بۆ من وه‌ک پله‌ گوشتی‌کی نه‌رمه‌ی لیهاتبوو و چلۆنایه‌تی دل‌رفینی پێشووی به‌ ته‌واوی له ده‌ست دابوو - ژنیکی ویچووی سه‌نگین و ره‌نگین ببوو که ده‌یه‌ویست بژی، ژنیکی ته‌واو عه‌یار! ژنی من! - به‌ ترس و سامه‌وه دیتم که ژنه‌که‌م گه‌وره‌ بوه و پێگه‌یشتوه، له حالیک دا که خۆم وه‌ک مندا‌ل مابوومه‌وه - راستیکه‌ی له رووی، له چاوه‌کانی شه‌رم ده‌کرد. ژنی‌ک که بی‌جگه‌ له من ری‌ی به هه‌موو که‌س دها و من به‌ بیره‌وه‌ری خه‌یالی مندا‌لی ئه‌و، دل‌خۆشی خۆم دهاوه. ئه‌وده‌مه‌ی که سیما‌یه‌کی ساویلکه‌ی مندا‌لانه، حاله‌تیکی ون و تپه‌ری هه‌بوو و هیشتا جی‌ی دانی پیره‌مێردی ورده‌واله‌فرۆشی کۆلانی له سه‌ر روومه‌ت نه‌ده‌دیترا - نا ئه‌م، ئه‌و که‌سه نه‌بوو.

ئه‌و به لاتاوه‌وه پرسى که : « حال‌ت چۆنه؟ » من ولام داوه: « ئایا تو نازاد نی، ئایا هه‌ر چیت که پێ خۆشه‌ نایکه‌ی - چت به‌ سلامه‌تی من داوه؟ »

ئه‌و ده‌رکه‌ی پێکدا‌دا و رویش‌ت. هه‌ر نه‌گه‌راوه‌ چاو‌م لیبکا - ده‌تکوت من شیوه‌ی قسه‌ کردن ده‌گه‌ل خه‌لکی دنیا، ده‌گه‌ل خه‌لکی زیندووم له‌ بیر چووبۆوه - ئه‌و، هه‌ر ئه‌و ژنه‌ی که پیمو‌ابوو بی‌به‌ریی له هه‌ر چه‌شنه هه‌ستی‌که له‌و کاره‌ی من دل‌ی ئیشتا! چه‌ند جار ویستم هه‌ستم برۆم و به

سه‌ر ده‌ست و پتی دابکه‌وم، بگریم، داوای لیبووردنی لیبکه‌م - به‌للی بگریم، چونکه پیمو‌ابوو ئه‌گه‌ر توانیبام گریابام راحت ده‌بووم - چه‌ند ده‌قیقه، چه‌ند ساعه‌ت، یا چه‌ند سه‌ده تپه‌ری نازانم - وه‌ک شی‌تانم لیهاتبوو و له ده‌ردی خۆم که‌یفم ده‌کرد - که‌یفی‌کی ئه‌وپه‌ری به‌شه‌ریی، که‌یفیک که ته‌نیا من ده‌متوانی بیکه‌م و خوداکانیش ئه‌گه‌ر هه‌بان نه‌یانده‌توانی هه‌تا ئه‌و راده‌یه که‌یف بکه‌ن.. ئه‌وده‌م په‌یم به سه‌رت‌ر بوونی خۆم برد، هه‌ستم به به‌رت‌ر بوون له سپله‌کان، له سروشت، له خودایان کرد. خوداگه‌لیک که ساز کراوی هه‌وه‌سی به‌شه‌رن - ببومه خودایه‌ک، له خوداش گه‌وره‌تر بووم، چونکه ره‌وتیکی هه‌رمان و بی‌ کۆتاییم له خۆ دا هه‌ست پیده‌کرد...

... به‌لام دیسان ئه‌و هاته‌وه - ئه‌وه‌نده‌ش که پیمو‌ابوو دل‌ره‌ق نه‌بوو، هه‌ستام و داوینیم ما‌ج کرد و به‌ گریان و کۆخین خۆم خسته به‌ر پتی. رووم له به‌له‌کی هه‌لده‌سوو و چه‌ند جار به‌ ناوی راسته‌قینه‌ی بانگم کرد. وه‌ک ئه‌وه بوو که ناوی راسته‌قینه‌ی ده‌نگ و زه‌نگی تایبه‌تی هه‌بوو. به‌لام ده‌ دل‌م دا؛ ده‌ نیو دل‌م دا ده‌مکوت: « سه‌لیته... سه‌لیته! » ماسولکه‌کانی پتی که تامی قونگه‌ هارۆیان دها، تال و نه‌رم و تفت بوون، له باوه‌شم کردن. ئه‌وه‌نده گریام، گریام، نازانم چه‌نده‌ی کیشا هه‌ر وه‌خۆ هاته‌وه دیتم ئه‌و رویش‌توه. له‌وانه‌یه هه‌ر ساتیکی نه‌کیشا که هه‌موو که‌یف و لاوانده‌وه و ئیشه‌کانی به‌شه‌رم له خۆ دا هه‌ست پیکرد و هه‌ر وه‌ک ئه‌وده‌م که له پای تریاک دا‌ده‌نیشتم، وه‌ک پیره‌مێری ورده‌واله‌فرۆش که له پشت خوانچه‌که‌ی دا‌ده‌نیشی، له به‌ر پیسو‌ژیک که دووکه‌لی ده‌کرد مابوومه‌وه - له سه‌ر جیم نه‌ده‌بزووتم، هه‌روا چاو‌م له دووکه‌لی پیسو‌ژ بریبوو - دووده وه‌ک به‌فری ره‌ش له سه‌ر ده‌ست و رووم ده‌نیشتن. کاتیک دایه‌نم قاپی‌کی ئاشی جو و ته‌ره‌پلاوی فرووجی بۆ هی‌نام له ترسان هاواری کرد، کشاوه‌ داوه و که‌شه‌فه‌که‌ی له ده‌ست به‌ربۆوه. من خۆش‌حال بووم که لانی که‌م بوومه هۆی ترسانی ئه‌و. دوا‌یه هه‌ستام سه‌ر پلێته‌که‌م هه‌لپاچی و چوومه به‌ر ئاوینه. دووده‌کانم له رووم هه‌لده‌سوو. چ

قیافه‌یه‌کی به‌خوف! به قامکه‌کانم بن چاوم ده‌کیشا و به‌رم دها، زارم داه‌پچری، گوویم هه‌لدها، بن ردینم هه‌لدینا و له دوو لاهه بام دها، ئەدام دهردینا- سیمای من توانایی بۆ چ قیافه‌گه‌لیکی پیکه‌نینی و ترسناکی هه‌بوو. ده‌تکوت هه‌موو شکه‌کان، هه‌موو شوپاری پیکه‌نینی، ترسناک و سه‌یر که له دهروونی من دا شاراهه بوو به‌مجۆره هه‌مووم به ئاشکرای ده‌دیت - ئەو حاله‌تانه‌م له خوۆ دا ده‌ناسی و هه‌ستم پیده‌کرد و هاوکات پیکه‌نینم پیی ده‌هاتی. هه‌موو ئەو قیافانه له‌من دا و هی من بوون. سیمایه‌کی ترسینه‌ر و پیاوکوژانه و پیکه‌نینی که به ئیشاره‌یه‌کی چووک ده‌گۆردان. - شکلی پیره‌مێردی قورئانخوین، شکلی گۆشتفرۆش، شکلی ژنه‌که‌م، هه‌موو ئەوانه‌م له خوۆ دا دیت. ده‌تکوت ره‌نگدانه‌وه‌ی ئەوان له من دا بوه - هه‌موو ئەو قه‌لافه‌تانه له من دا بوون به‌لام هیچکامیان هی من نه‌بوون. ئایا هه‌وین و حاله‌تی سیمای من له به‌ر هانه‌یه‌کی شاراهه، له به‌ر وان‌وانیه‌کان، گانه‌کان و ناهوم‌پیده‌کانی به میراتبراو ساز نه‌بیوون؟ و من که پارێزه‌ری ئەم باره میراتگرتوه بووم به هۆی هه‌ستیکی شیتانه و پیکه‌نینی، له خوۆه بیرم نه‌یده‌توانی که ئەم حاله‌تانه له سیمام دا راگری؟ له وانیه‌ ته‌نیا له کاتی مهرگ دا سیمام له به‌ندی ئەو بیره ره‌شانه رزگار بی و حاله‌تی ئاسایی که ده‌بی هه‌یبی به خوۆی بگری.

به‌لام ئایا له دواين حاله‌تیش ئەو حاله‌تانه‌ی که هه‌میشه ویستی گالته‌جاری من له سه‌ر سیمام نه‌قشی کردبوو، شوینی خوۆی سه‌ختتر و قولتر جی نه‌ده‌هیشت؟ به هه‌ر حال تیگه‌هیشتم چ کارگه‌لیکم له ده‌ست دئ، په‌ییم به توانایی خووم برد. له‌په‌ر له قاقام دا، چ قاقایه‌کی گری و کریت و به‌سام، وه‌ها که مجورکم پیدا هات. چونکه ده‌نگی خووم نه‌ده‌ناسیوه. وه‌ک ده‌نگی لاهه‌کی، که‌نینیک که زۆرجار له ئەوکم دا کۆ ببۆوه - له بن گویم بیستبووم له گویم دا ده‌نگی داوه - له‌وده‌مه دا کۆخیم و کوته به‌لغه‌میکی خوینین، کویتیک له جهرگم که‌وته سه‌ر ئاوینه، به سه‌ری ئەنگوستم به ئاوینه‌م دا هینا، هه‌ر که گه‌رامه‌وه، دیتم نه‌نه ره‌نگ بزیکاو وه‌ک تریفه‌ی مانگ، پرچی ئالۆز و چاوی بی سویمای ترساوی، قاپیک ئاشی جو هه‌ر

له‌و ئاشه‌ی که بۆی هینابووم له سه‌ر ده‌ستی بوو و به ماتی چاوی لیده‌کردم. من ده‌سته‌کانم به رووم گرت و چوومه پشت په‌رده‌ی خه‌لوته‌ی و خووم شارده‌وه.

کاتیک که ویستم بخه‌وم، ئالقه‌یه‌کی ئاگرین ده‌وری سه‌ری ریک ده‌کوشیم. بۆنی توند و پیره‌وه‌سی روونی سه‌نده‌ل که له پیسوژم کردبوو بلاو ببۆوه. بۆنی ماسولکه‌کانی پیی ژنه‌که‌می دها و تامی قونگه هارۆ به تالاییه‌کی که‌مه‌وه له زارم دا بوو. ده‌ستم به له‌شم داهینا و له می‌شکم دا ئەندامه‌کانی له‌شم: ران، به‌له‌ک، باسک و هه‌مووی ئەوانم ده‌گه‌ل له‌شی ژنه‌که‌م به‌روارد کرد. خه‌تی ران و سمت، گه‌رمای له‌شی ژنه‌که‌م دیسان هاتنه‌وه خه‌یالم. له خه‌یال زۆر به هیزتر بوو، چونکه له به‌ر پیداویستییه‌ک بوو. هه‌ستم کرد ده‌مه‌وی له‌شی ئەو له په‌نام بی. جووله‌یه‌ک، ته‌مایه‌ک بۆ به‌رگری له‌م ویسته هه‌وه‌سباره به‌س بوو. به‌لام ئەو ئالقه ئاگرینه‌ی ده‌وری سه‌رم ئەوه‌نده ته‌نگ و سووتینه‌ر بیوو که به ته‌واوی له ده‌ریایه‌کی نامۆ دا و ده‌گه‌ل تاپۆ ترسینه‌ره‌کان وه مه‌له که‌وتم.

هه‌وا هیشتا تاریک بوو که به‌ده‌نگی تاقتیک گه‌زمه‌ی مه‌ست وه‌خه‌به‌ر هاتم که به کۆلان دا تیده‌په‌رین، جوینی پیسیان پیکده‌دا و تیگرا ده‌یانکوت:

« وهره برۆین و مه‌ی بخۆین،

شه‌رابی ملکی ره‌ی بخۆین،

ئێستا نه‌خۆین ئە‌ی که‌ی بخۆین؟ »

وه‌بیرم هاته‌وه، نا، له نه‌کاو پیتم ئیله‌ام کرا که قاپیکم شه‌راب له خه‌لوته‌ی ژوره‌که‌م دا هه‌یه، شه‌رابیک که ژاری ددانی کویرای تیکه‌ل کراوه و به قومیکی ئەو هه‌موو موته‌ی ژبان ته‌رت و تونا ده‌بن... به‌لام ئەو سه‌لیته‌یه...؟ ئەم وشه‌یه پتر تامه‌زۆی ئەوی ده‌کردم، ئەوی به تین و تاوتر پیده‌نوانم.

چ شتییک له‌وه باشتر به می‌شکم دا ده‌هات، پیاله‌یه‌ک له‌م شه‌رابه‌م ده‌دایه و خووشم پیاله‌یه‌کم پیدا‌ده‌کرد ئەوده‌م له نیو له‌رزیک دا پیکه‌وه

دهميرين! ئەوين چيه؟ بۆ ھەموو سېلەكان ھەكەدارىي، بەرھەللەبوونىكى كاتىيە. ئەوينى سېلەكان دەبى لە گۆزانيە جلف و ھەكەدارانە و جوینە پيسەكانيان، كە لە ھەلەمى ھەستى و وشيارى دا دووپاتى دەكەنەوہ بدۆزىيەوہ. وەك: سەر دە قور نان و چەپۆك پىدادان - بەلام ئەوينى من بۆ ئەو شتىكى ديكە بوو - راست بو كە لە كۆنەوہ ئەم دەناسى: چاوە لارە سەيەرەكانى، زارى تەنگى نيوەئاوہلە، دەنگى كپ و ئارامى ئەو ھەموو ئەوانە بۆ من پەر لە بىرەوہرى دوور و بە ژان بوو و من لە نيو ھەمووى ئەوانە دا لەو شتەى دەگەرەم كە لىي بىبەش بووم كە شتىكى سەر بە من بوو و لە منبان وەرگرتىوو.

ئاي بۆ ھەميشە منيان بىبەش كردبوو؟ لە بەر ئەوہ بوو كە ھەستىكى بە سامتر لە من دا سەرى ھەلداوو. كەيفىكى ديكە كە بۆ قەرەبوو كردنەوہى ئەوينى جوانەمەرگى خۆم ھەستم پىدەكرد - لىم ببوو بە وازوان، نازانم بۆ وەبىر پىاوى گۆشتفرۆشى رووبەرووى دەربىجەى وەتاغەكەم كەوتبووم كە قۆلى ھەلەمەلى، بىسمىلاى دەكوت و گۆشتەكانى دەبرى. ھالەت و چۆنەتى ھەميشە لە بەر چاوم بوو - لە ئاكام منىش تەمام گرت - تەمايەكى پەر مەترسى. لە سەر جىگام ھەستام، قۆلم ھەلمالى و كىردىكى دەسك نىرۆيى كە دە بن بالىنجم نابوو ھەلمگرت. خۆم كۆم كردەوہ و عەبايەكى زەردىشم بە سەر شان دادا. دوايە سەر و رووم بە شالگەردن داپىچا - ھەستم كرد كە ھاوكات ھالەتتىكى تىكەلاو لە خووى گۆشتفرۆش و پىرەمىردى و دەوالەفرۆش لە من دا پەيدا ببوو. دوايە لە سەر پەنجەى پىيان بۆ لای ديوى ژنەكەم رۆيشتم. ديوەكەى تارىك بوو، دەركەم بە سەبرا كردەوہ. دەتكوت خەونى دەدبت، بە دەنگى بەرز بە خۆى دەكوت: « شالگەردنەكەت لىكەوہ! » چوومە سەر جىگاكەى. سەرم لە بەر ھەناسەى گەرم و ئارامى ئەو راگرت. چ گەرمایەكى خۆش و بووژىنەرى ھەبوو! پىمابوو ئەگەر لە بەر ئەم گەرمایە ماوہىكە ھەناسەم ھەلكىشا با ديسان زىندوو دەبوومەوہ. ئاھ، چەند لەمىژ بوو كە من پىمابوو ھەناسەى ھەموو كەس دەبى وەك ھى من داغ و سووتىنەر بى. سەرنجم

دايە بزائم لە ديوەكەى پىاوىكى ديكەى لىيە. يانى لە كەلەگاكانى ئەو كەسىكىان لەوئى بوو يا نا. بەلام ئەو تەنيا بوو. تىگەيشتم كە ھەرچى بۆيان ھەلبەستوہ بوختان بوہ. چووزانى ھىشتا ھەر كچ نەماوہ؟ لە تەواوى خەيالە پووچەكانم سەبارەت بەو شەرمەزار بووم. ئەم ھەستە دەقىقەيەكى پتر نەخايەند، چونكە لەودەمە دا لە پشت دەركە پشمە و كەنىنىكى كپ و كرېتم بىست كە مچوركى بە لەش دا دىنا - ئەم دەنگە ھەموو رەگەكانى لەشى لە بەر يەك كىشامەوہ ئەگەر ئەم پشمە و كەنىنەم نەبىستبا، ئەگەر سەبرى نەھىنابا، ھەر ئەو جۆرەى كە تەمام گرتبوو ھەموو گۆشتى لەشيم كوت كوت دەكرد، دەمدا بە گۆشتفرۆشى بەر مالمان ھەتا بە خەلكى فرۆشتبا. بۆ خۆم كوتە گۆشتىكى رانيم بە ناوى نەزرى دەدا بە پىرەمىردى قورئانخوین و سبەينەكەشى دەچووم و پىمدەكوت: « دەزانی ئەو گۆشتەى كە دوینى خوارەت ھى كى بوو؟ »

ئەگەر ئەو پىنەكەنىيا. ئەم كارەم دەبا بە شەو كردبا كە چاوم بە چاوى سەلپتە نەكەوتبا. چون شەرمم لە ھالەتى چاوى دەكرد، لۆمەى دەكردم - لە ئاكام لە كز جىگاكەى، كوتە پارچەيەك كە وە بەر پىم ھات، ھەلمگرت و بە شىواوى ھەلاتمە دەروہ. كىردەكەم ھەلداشتە سەر بان - چونكە ھەموو بىرىكى ئىنسانكۆژانە ئەم كىردە دە مىشكى منى ناخىبىو - ئەم كىردە كە لە كىردى كابرارى گۆشتفرۆش دەچوو لە خۆم دوور كردەوہ. كە گەرەمەوہ ديوەكەم لە بەر پىسۆز دىتم كە كراسى ئەوم ھەلگرتوہ. كراسىكى چلكن كە لە سەر گۆشتى لەشى ئەو بوہ، كراسى نەرمى ھىندىي كە بۆنى لەشى ئەو، بۆنى عەترى موگرارى دەدا و لەگەرمای لەشى ئەو، لە بوونى ئەو لەم كراسە دا مابوو. بۆنم پىوہ كرد، لە نيو لىنگم نا و خەوتم - ھىچ شەويك وا راحت نەخەوتبووم. بەيانى زوو بە دەنگى ھات و ھاواری ژنەكەم ھەستام كە لە بەر ونبوونى كراسەكەى ھەللای ساز كردبوو و دوو پاتى دەكردەوہ: « كراسىكى تازە و نوئى! » لە ھالىك دا سەر دەستەكەكەى درابوو. بەلام ئەگەر خوينىش رژابا من حازر نەبووم كراسەكە بدەمەوہ - ئاي من بەشم بە كۆنەكراسىكى ژنەكەمەوہ نەبوو؟

نهه که شیرى ماڪەر و ههنگوین و نانی بۆ هینام، کیردیکی دهسک نیرۆیی له پهنا بهرچایی من له سهه كهشهف دانابوو و کوتی كه ئهوهی له سهه خوانچهی پیره میردی وردهوالهفرۆش دا بینویه و کړیویهتی. دوايه برۆی هه لکیشا و کوتی: « جارجاره بۆ بهردهستان به كهلك دئ! » من کیردهکهه هه لگرت و چاوم لیکرد. هه کیردهکهه خۆم بوو. دوايه نهه وهك سکاالا به دلشایوی کوتی: « ئادی کچهکهه (یانی ئهه سه لیتیهه) بهیانی زوو دهلی تۆ دوینی شهوئ کراسهکهه منت دزیوه! من كه نامهوی لۆمهتان بکهه. - بهلام دوینی ژنهكهه په لهی دیوه... ئیمه دهمانزانی كه مندال... بۆ خۆی دهیکوت كه له همام زگی پر بوه، شهوئ چووم پشتی دامالم، دیتم كه سهه باسکی شین شین هه لگه رابوو به منی نیشان دا و کوتی: « ناوهخت چوومه ژیرخان و جندۆكه هه لیانقورینجان دووم! » دیسان کوتی: « هیچ دهترانی زۆر له میژ بوو كه خیزانت زگی پر ببوو؟ من پیکه نیم و کوتم: « لهوانهیه شوپاری منداله کهه، وهك پیره میردی قورئانخوین بی، لهوانهیه لهو گورابی! » دوايه نهه په شوکاوه دهه رکهوت. دهتکوت چاوه روانی ئهه ولامه نه بوو. من دهست به جی هه ستام. کیردی دهسک نیرۆیییم به دهستی لهرزۆک برده خه لوهتی دیوه کهه و ده نیو مجریم نا و دهه کهه داخست.

نا، قهت نا کړی منداله کهه له من گورابی. بی شک له پیره میردی وردهوالهفرۆش گورواوه!

دواي نیوه رۆ، دهه کهه دیوه کهه کراوه و برا چکۆله کهه، برا چووه کهه ئهه سه لیتیه له حالیک دا نینۆکی دهجووت وه ژووو كهوت. هه كهس كه ئهوانی ده دیت دهسته جی دهیزانی كه خوشک و بران. ئهوهنده وهك یهك! زاری چووه تهنگ، لئوی گۆشتنی تهه و به هه وهسی، پیلوو دا کهوتوو و خومارهکانی، چاوه لئ لار و واق ورموو، کولمی زهق، مووی بۆری ئالۆز و سیمایه کی رهشتاله هه بوو. - هه تهواو وهك ئهه سه لیتیه دهچوو و نهختیک له رووحی شهیتانیی ئهوی تیدا بوو. - لهو سیمما تورکه نهیه بی ههست و بی رووحانهی كه بۆ به به ره کههانی دهگه ل ژیان ساز بوه،

قیافه یه که هه کاریکی بۆ درێژه دان به ژبانی پی رهوايه. دهتکوت سروشت پيشتر پيشبینی کردبوو، وهك ئهوهکه باب و باپیرانی ئهه زۆر له ژیر ههتاو و باران دا ژیاون و دهگه ل سروشت شهریان کردوه و نه ته نیا سهه و سیمما و شکلیان به گۆرانکاریه وه بۆ وان به میرات به جی هیشته بوو به لکهه له به رهنگاریی، له هه وهس و بهرچاوتهنگی و برسایه تی خویشیان به وان به خشیبوو. تامی زاریم دهزانی، وهك قونگه هارۆ مه یله وتال بوو.

كه هاته ژووو به چاوی واقورماوی تورکه نهی روانیه من و کوتی: « شاکیان دهلی هه کیم کوتویه تی تۆ ده مری، له دهستت رزگاریمان دئ. مه گه ئینسان چون ده مری؟ »

من کوتم، « پی بلی زۆر له میژه من مردووم. »
 « - شاکیان کوتی: ئه گه منداله کهه له بهر نه چووبا تهواوی ئهه ماله ده بوو به هی ئیمه. »

من به خۆم نه بوو له قاقای پیکه نیم دا، كه نینۆکی ویشکی کریت كه مچورکی به لهش دا دینا، وهها كه دهنگی خۆم نه ده ناسیوه، مندال په شوکاوه له ژووو دهه رپه ری.

تازه تیده گه یستم كه پیایوی گۆشتفرۆش بۆچی به كه یفه وه کیردی دهسک نیرۆیی به رانی مه رهکان خاوین ده کرده وه. - كه یفی برینی گۆشتی نه رمه كه خوینی مردوو، خوینی ده له مه بووی وهك لیتیه تی دا کۆ ببوو و له قورگی مه رهکان تک تک خویناو دهتکا سهه زهوی - سهگی زهردی بهر گۆشتفرۆشی و سهه ری برایوی گایه که له سهه رهزی دوکان كهوتوو و به چاوی لیلی دهیراونی و ههروهها سهه ری هه موو مه رهکان، بهو چاوانه ی که تۆزی مه رگیان له سهه نیشته بوو، ئهوانیش دیتبوویان، ئهوانیش دهیانزانی!

له ئاکام تیده گه که بوومه نیوه خودایه که، سهه رتر له هه موو پیداو یستیه کانی چووک و سووکی خه لک بووم، رهوتی هه میشه یی و هه رمان بووم له خۆ دا ههست پیده کرد. - هه میشه یی چیه؟ بۆ من

هه‌ميشه‌یی بریتی له‌وه بوو که له په‌نا چۆمی سوورین ده‌گه‌ل ئه‌و سه‌لته‌یه قه‌ره‌قهرینه‌ی بکه‌م و ته‌نیا ساتیک چاوم بقوچینم و سه‌رم له داوینی ئه‌و دا بشارمه‌وه.

له پر پیمو‌ابوو که ده‌گه‌ل خۆم قسه‌م ده‌کرد، ئه‌ویش به له‌و نیکی غه‌رب، ویستم ده‌گه‌ل خۆم قسه‌م بکه‌م به‌لام لێوه‌کانم ئه‌وه‌نده قورس ببوون که چوو‌کتترین جووله‌یان نه‌ده‌کرد. به‌لام بێ ئه‌وه‌ی لێوه‌کانم بجوولته‌وه یا ده‌نگی خۆم گوێ لیبی هه‌ستم کرد که ده‌گه‌ل خۆم قسه‌م ده‌کرد.

له‌م دیوه‌ دا که وه‌ک قه‌بر هه‌ر ده‌هات ته‌نگتر و تاریکتر ده‌بوو، شه‌و به‌ سینه‌ره به‌ سامه‌کانیه‌وه منی گه‌مارۆ دا‌بوو. له‌ به‌ر پیسۆز که دوو‌که‌لی ده‌کرد به‌ که‌ول و عه‌بایه‌ک که له‌ خۆمه‌وه پێچا‌بوو و شالگه‌ردنیک که به‌ستبووم، سینه‌ره‌که‌م به‌هه‌لکورماوی که‌وتبوو سه‌ر دیوار. سینه‌ره‌ی من گه‌لیک توختر و ئاشکراتر له‌ له‌شی راسته‌قینه‌ی من که‌وتبوو سه‌ر دیوار، سینه‌ره‌که‌م راسته‌قینه‌تر له‌ بوونی منی لیهاتبوو - گوێا پیره‌مێردی ورده‌واله‌فرۆش، پیاوی گۆشتفرۆش، نه‌نه و ژنه سه‌لته‌که‌م هه‌موویان سینه‌ره‌ی من بوون، ئه‌و سینه‌رانه‌ی که من له‌ نیویان دا زیندانی بووم. له‌وده‌مه‌ دا وه‌ک کوندیکم لیهاتبوو، به‌لام ناله‌کانی من له‌ ئه‌وکم دا گیریان خوارد بوو و وه‌ک په‌له‌ خوین ئه‌وانم تف ده‌کرد. له‌وانه‌یه کوندیش نه‌خۆشییه‌کی هه‌یه که وه‌ک من بیر ده‌کاته‌وه. سینه‌رم له‌ سه‌ر دیوار دروست وه‌ک کوندی لیهاتبوو و به‌هه‌لکورماوی نوسراوه‌کانی منی به‌ وردی ده‌خوینده‌وه. بێ شک ئه‌و باش تیده‌گه‌یشت، ته‌نیا ئه‌و ده‌یتوانی تیبگا. له‌ بنه‌وه که چاوم له‌ سینه‌ره‌ی خۆم ده‌کرد ده‌ترسام.

شه‌ویکی تاریک و بیده‌نگ، وه‌ک شه‌ویک که سه‌راسه‌ری ژبانی منی دا‌گرتبوو. به‌و تارماییه به‌ سامانه‌ی که له‌ ده‌رک و دیوار، له‌ پشت په‌رده، زمانیان لیده‌رده‌کێشام. هه‌ندیک جار دیوه‌که‌م ئه‌وه‌نده ته‌نگ ده‌بوو وه‌ک ئه‌وه‌که له‌ تابووت دا درێژ بووم، لا سه‌رم دیشا، ئه‌ندامه‌کانم بۆ چوو‌کتترین جووله‌ ملیان نه‌ده‌دا. قورساییه‌که‌ پالی به‌ سینگمه‌وه ده‌نا، وه‌ک قورساییه

ئه‌و که‌لاکانه‌ی له‌ سه‌ر پشتی بارگینه‌ ره‌ش و لاوازه‌کانی داده‌نێن و ده‌یدن به‌ گۆشتفرۆش.

مه‌رگ به‌ ورته‌ گۆرانی خۆی ده‌خوینده‌وه. وه‌ک که‌سیکی لال که ناچاره هه‌ر وشه‌یه‌ک دوویات کاته‌وه یا هه‌ر ئه‌وه‌که که‌سیک شه‌یره‌که‌ی ته‌واو کرد دیسان سه‌ره‌له‌نوێ بیخوینته‌وه. گۆزانیه‌که‌ی وه‌ک ده‌نگدانه‌وه‌ی ناله‌ی مشار ده‌چوو نیو گۆشتی له‌شه‌وه، هاواری ده‌کرد و له‌پر کپ ده‌بوو. هه‌شتا چاوه‌کانم قورس نه‌ببوون که تا‌قمیک گه‌زمه‌ی مه‌ست به‌ پشت دیوه‌که‌م دا تیده‌په‌رین جوینی پیسیان پیکده‌دا و تیگرا ده‌یانکوت:

« وهره برۆین و مه‌ی بخۆین،

شه‌رابی ملکی ره‌ی بخۆین،

ئێستا نه‌خۆین ئه‌ی که‌ی بخۆین؟ »

به‌ خۆم کوت: « له‌ حالیک دا هه‌ر ده‌که‌ومه ده‌ست دارۆغه‌! » له‌پر هه‌زیکی پتر له‌ راده‌ی به‌شه‌رم له‌ خۆ دا هه‌ست پیکرد: نیوچه‌وانم فینک بوو، هه‌ستام عه‌بایه‌کی زه‌ردم به‌ شان دا‌دا. شالگه‌ردنم دوو سی‌ دوو له‌ سه‌رم هه‌لاندا، کۆم بوومه‌وه، چووم کێردیکی ده‌سک نیرۆیی که ده‌ مجری دا شار‌دبوومه‌وه ده‌رمه‌یتنا و له‌ سه‌ر په‌نجه‌ی پتیا‌ن به‌ره‌و دیوی سه‌لته‌ چووم - که گه‌یشتمه به‌ر ده‌رکه‌ی ژووره‌که‌ی له‌ تاریکیه‌کی خه‌ست دا نو‌قم ببوو. گویم هه‌لخه‌ست ده‌نگیم بیست که ده‌یکوت:

« هاتی؟ شالگه‌ردنه‌که‌ت بکه‌وه! » ده‌نگی زه‌نگیکی خۆشی هه‌بوو، وه‌ک ده‌نگی سه‌رده‌می مندالی لیهاتبوو. وه‌ک ورته‌یه‌ک بوو که بێ ناگاداری له‌ خه‌و دا ده‌یکه‌ن - من ئه‌و ده‌نگه‌م پێشتر له‌ خه‌ویکی قورس دا بیستبوو - ناخۆ خه‌ونی ده‌دیت؟ ده‌نگی کپ و گر، وه‌ک ده‌نگی ئه‌و کیزۆله‌ی لیهاتبوو که له‌ په‌نا چۆمی سوورین ده‌گه‌ل من قه‌ره‌قه‌رینه‌ی ده‌کرد. من هه‌ندیک راوه‌ستام دیسان بیستمه‌وه که ده‌یکوت: « وهره ژووری شالگه‌ردنه‌که‌ت بکه‌وه! »

من ئارام له‌ تاریکی دا وه‌ژوور که‌وتم، عه‌با و شالگه‌ردنه‌که‌م دانان. رووت بوومه‌وه به‌لام نازانم بۆچی هه‌ر وا که کێردی ده‌سک نیرۆییم به

دهسته وه بوو دهبالی خزام، گهرمای نوینه که هی وهک ئه وه بوو که گیانیکه تازهی دامی. دوايه لهشی لووس، نمدار و خووش تینی ئه وم به یادی ههمان کیژۆلهی رهنگ بزړکاوی کز که چاوی درشت و بیگوناهی تورکمه نی هه بوو و له پهنا چۆمی سوورین پیکه وه قهرقه رینمان دهکرد دهباوهش گرت. نا، وهک گیانله بهر یکی در و برسی شالوم بۆ برد و له قوولایی دلم دا لئی بیزار بووم، وا دههاته بهر چاو که ههستی ئه وین و قین به یه که وه بوون. لهشی تریفه یی و فینکی ئه و، لهشی ژنه که م وهک ماری کوپرا که له دهوری نیچیری خۆی دهالئی لیک کراوه و منی ده نیو خۆی گرت. عهتری سینگ مهستی نه ر بوو، گوشتی باسکی که له گهردم هالاند گهرمایه کی خوشی هه بوو، له و ساته دا ئاواتم دهخواست که ژیانم ببریته وه. چونکه له و دهقیه یه دا هه موو قین و رقیکی که لیم هه بوو نه ما و سه ولم ددها که بهری گریانی خۆم بگرم. بی ئه وهی بزانه وهک گیاناده مه پییه کانی له پشت پییه کانم قفل بوو و دهسته کانی به پشت ملمه وه نووسا. من تینی خوشی ئه و گوشته ته ر و تازه مه ههست پیکرد، ته واوی زهر په کانی لهشی داغم ئه م تینه یان هه لئووشی. ههستم دهکرد که وهک نیچیر من بۆ لای خۆی راده کیشی. ههستی ترس و که یف تیکه لایو ببوون، زاری تامی قونگه هاروی ددها و مل بوو. له نیو ئه م ریک کوشینه خووشه دا ئاره قه م ده رشت و خه نی ببووم. چونکه له شم، ته واوی زهر په کانی گیانم بوون که فه رمانیان به من ددها، سه رکه وتنی خو یان به دهنگی بهر ز راده گه یاند. من مه حکووم و بیچاره له و ده ریا بیبینه دا له ئاست هه وا و هه وه سی شه پوله کان دا سه ری ته سلیم دانواند بوو. پرچه کانی که بۆنی عه تی موگرای لپوه دههات، به روومه وه نووسا بوون و هاواری هه ژیان و شادی له قوولایی گیانمه وه دههاته دهر. له پر ههستم کرد که ئه و توند لپوی گهستم، وهها که دا یدراند. ئایا نهنگوستی خوشی وهها دهجووت یا ئه وهکه تیگه یشت من پیره میردی لپو کهت نیم؟ ویستم خۆم رزگار کهم. به لام نه مده توانی چوو کترین جووله ی بکه م. هه رچی سه ولم دا که لکی نه بوو. گوشتی لهشی ئیمه یان به یه که وه لکاند بوو. -

وامزانی شیت بوو. له و گیره و کیشه یه دا له خووه دهستم وهشاند و ههستم کرد ئه و کیرده ی که ده دهستم دابوو وه جییه کی لهشی ئه و کهوت. ناوه کییه کی گهرم پزا سه ر رووم، ئه و هاواری کرد و منی به ردا. ناوه کییه کی گهرم که مستی پر کرد بووم هه روا رامگرت و کیرده که م فری دا. دهستم ئازاد بوو و له لهشی ئه وم هه لده سوو، ته واو سارد بپۆوه. ئه و مرد بوو. له ده مه دا وه کوخه که وتم به لام ئه وه کوخه نه بوو، دهنگی که نینیکه ویشک و کریت بوو که مچورکی به لهش دا دینا. په شوکا و عه باکه م به کوئل دادا و چوومه وه دیوی خۆم. له بهر شوقی پیسو ز مستم کرده وه، دیتم چاوی ئه و له نیو دهستم دابوو و ته واوی له شم شه لالی خوین بوو. چوومه بهر ئاوینه، به لام له ترسان دهستم له بهر رووم گرتبوو. دیتم وهک، نا، هه ر ببوومه پیره میردی ورده واله فرۆش. تووکه کانی سه ر و ردینم وهک موویه کانی سه ر و رووی که سیک بوو که زیندوو له دیویک بیته دهر که ماری کوپرای تیدابوه. هه مووی سپی ببوو، لپوه کانم وهک لپوی پیره میرد دادرا بوو، چاوه کانم بی مژول، کوئیک مووی سپی له سینگم دهر په ریبوون و رووچیکه تازه هاتبوه لهشی منه وه. هه ر جوړیکه دیکانه بیرم ده کرده وه، چه شنیکه دیکه ههستم دهکرد و نه مده توانی خۆم له دهستی ئه و. له دهستی دیویک که له من دا گیانی گرتبوو رزگار کهم، هه روا که دهستم له بهر رووم گرتبوو له خووه له قاقام دا، که نینیکه توندتر له وهی پیشوو که گیانی وه له رزه خستم. که نینیکه قوول که دیار نه بوو له کام چالی ونبووی له شم دههاته دهر، که نینیکه بۆش که ته نیا له ئه وکم دا ده گه را و له بۆشایی دههاته دهر. من ببوومه پیره میردی ورده واله فرۆش.

هەر که ویستم بچوولئیمه وه وهدهرکهوت. من ههستم، ویستم وه دواى بکهوم و ئه و گۆزهیه، ئه و پرئیسکهیهی لیبستینمه وه - به لام پیره میرد گورج دوور ببۆوه. من گه رامه وه په نجه ره ی روو به کوچه ی وهتاغه کهم کرده وه - تارمایی کۆمی پیره میردم له کووچه دیت که شانی له بهر پیکه نین دهله رزی و پرئیسکه ی ده بن ههنگل نابوو. هه لتهک هه لتهک ده رۆیشت هه تا به ته وای له پشت مژ ون بوو. من گه رامه وه چاوم له خۆم کرد، دیتم جله کانم دراون، سه رتا پیم ئاویته ی خوینی ده له مه ببوو، دوو زهرگه ته له ده ورم ده فرین و کرمگه لیکی سپی چووک له سه ر له شم تیک ده به زین - و، قورسایى مردوویهک سینگمی ریک ده کوشی ...

×××

له بهر په شوکاوی، وهک ئه وه بوو که له خه ویکی قورس و گران وه ئاگا هاتبیمه وه، چاوه کانم هه لگۆفی. له هه مان دیوی پيشووی خۆم دابووم، تاریک و روون بوو و هالآو بهری شووشه کانی گرتبوو - قووقه ی که له باب له دووره وه ده بیسرا - پۆلووکانی نیو مه قه لی ببوونه ژيله مۆ و سارد ببوونه وه و به پشوویهک به ند بوون. ههستم کرد که بیره کانم وهک پۆلووکانی ئاگر پووک بوون و بوونه ژيله مۆ و به پشوویهک به ندن. یه کهم شتیک که لیی گه رام گولدانی راغه بوو که له قه برستان له پیره میردی کالیسکه چیم وه رگرتبوو، به لام گولدان له رووبه رووم نه بوو. چاوم لیکرد دیتم له بهر دهرکه که سیک به سیبه ری چه ماوه وه، نا، ئه و که سه پیره میردیکی کوور بوو که سه ر و رووی به شالگه ردن داپتچا بوو و شتیکى وهک گۆزه ی له دهره یه کی چلکن پتچا بووه و له بن ههنگلی نابوو - که نینیکی ویشک و کریتی ده کرد که مچورکی به له ش دا دینا.

زیندہ بہ گور

به لآم له ئاكام دوايښن جار كه مالى چؤل ديوه به كيردى ئاشپه زخانه هه موو رهگ و ده ماري خوځى بريوه و ئه مجاره ي سيزده هم ده مرئ!
ئهمه دلّم دهادته وه!

نا، كه س ته مای خوځوځيى ناگرئ، خوځوځيى ده گه ل هه نديك كه سان هه يه، ده زات و دهر وونى ئه وان دايه، ناتوانن ليپرايكه ن. ئهمه چاره نووسه كه ده سته لاتى هه يه به لآم به و حاله شه وه ئه وه منم كه چاره نووسى خوّم ساز كردوه، ئيستاستا ئيدى ناتوانم ليپرايكه م، ناتوانم له خوّم رابكه م. ئادى، چى ده گه ل ده كرى، چاره نووس به هيتزتر له منه.

هه وه سى چهند سه ير له كه لله م دهدا؟ هه روا كه دريژ بيووم، پيمخوځ بوو مندالتيكى چوو كه بام، هه ر ئه و **گولښ باجيبه** كه هه كايه تى بؤ ده كوتم و تفى زارى خوځى قووت دهدا، ليتره له بان سه رم دانيشتبا، منيش هه ر ئاوا ماندوو ده ته خته كه م دا كه وتبام، ئه و به داو و دلّوه هه كايه تى بؤ كوتم بام و ئارام چاوم كه وتبا سه ر يه ك. بير ده كه مه وه ده بينم هه نديك له ساته كانى منداليم باش وه بير ديتته وه. ده لتي دوتنييه، ده بينم كه له منداله تيم هينده دوور نيم. نوو كه سه رانسهرى ژيانى ره ش، چه پهل و بيكه لكى خوّم ده بينم. ئايا ئه وده م به خته وه ر بووم؟ نا، چ هه له يه كى گه وره! هه موو پييانوايه كه مندال به خته وه ره. نا، باش له بيرمه. ئه وده م به هه ستر بووم، ئه وده ميش لاساكه ر و ئاگرى بن كا بووم. له وان هه به رواله ت پيكنه ني بام و كايه م كرديا، به لآم ده دهر وونم دا چووكترين لؤمه يان چووكترين پيشهاتى ناخوځ و بيكه لك، ماوه يه كى دوورودريژ بيرى منيان داده گرت و خوّم، خوّم ده خوارده وه. هه ي به زياد نه بي ئه و خده يه ي من! هه ق به وان هه كه ده لپن به هه شت و دؤزه خ ده نيو خودى كه سه كان دايه، هه نديك خوځ دپنه سه ر دونيا و هه نديك ناخوځ.

چاو له كوته ميدايتكى سوور ده كه م كه به ده ستمه وه يه و له ته خته كه م دا يادداشتى پيدنه نووسم؛ هه ر به م ميداده بوو كه شويني چاو پيكنه وتنى خوّم نام نووسى و دام به و كچه ي كه تازه پيكنه وه ناسياو بيووين. دوو سئ جار پيكنه وه چووينه سينه ما. جارى ئاخر فيلمه كه ده نگ و مووزيكي

هه بوو. له به شيكى گورانيبيژى به ناوبانگى شيكاگو گوراني ده كوت Where is my Silvia? وه هام پيخوځ بوو كه چاوه كانم ويكنا، گويم دهدايه، گوراني به هيتز و دلرفيني ئه و هيتشتا ده گويم دا دهرينگيته وه. تالارى سينه مای ده لهرانده وه، پيمو ابوو كه ئه و نابى قهت بمرئ. نه مده توانى باوه ر بكه م كه ئه م ده نگه له وان هه به روژييك بيدنه گ بي. له ده نگى به سوځي غه م دا يگرتبووم و سه ره راي ئه وه ش كه يفم ده كرد. سازيان زيل و به م ليدهدا، ئاه و ناله كه له ژتيه كانى ويه لؤن به رز ده بووه، له وه ده چوو كه ئارشه ي ويه لؤنه كه به سه ر ره گ و ده ماره كانى من دادپن و تان و پوي له ش مى ده كرده سان، ده يله رزاندم و بؤ دونياى خه يالاتى ده بردم، له تاريكى دا ده ستم له مه كه كانى ئه و كچه وه رده دا، چاوه كانى خومار ده بوون. منيش جوځيكي سه يرم ليده هات. له بيرمه حاله تتيكى غه مين و خوځ بوو كه ناكرئ باسى بكه ي، ليوه ته ر و بره كانيم ماچ ده كرد، كولمه كانى سوور بيوونه وه. يه كترمان ريكده كوشى، ده فيلمه كه نه گه هيتتن. ياريم به ده سته كانى ده كرد، ئه ويش خوځى به منه وه نووسانديبوو. نوو كه ده لتي خه ونم ديتوه؛ له دوايښن روژييكه وه كه ليك جيا بووينه وه هه تا ئيستاستا نؤ روژه. قهرارى دانا سبه ي ئه و روژه بروم بيه نيمه ئيره بؤ وه تاغه كه م. ماله كه ي له نزيك گورستانى مه نپارناس بوو. هه ر ئه و روژه چووم كه ئه و ده گه ل خوّم بينم. له وي له سووچى كوّلان له ميترو دابه زيم. كزه بايه كى سارد ده هات، هه ور و هه وا بوو. نازنم چ بوو كه په شيمان بوومه وه. نه له به ر ئه وه كه ئه و ناخه ز بوو يان خوځم نه ده ويست، به لآم هيتزيك به رى گرتم. نا، نه مده ويست ئيدى ئه و بينم، ده مه ويست هه موو دلّبه ندييه كانم به ژيان هه لچرم، له خووه چوومه نيو گورستان، پاسه وانى به ر ده رگا كه خوځى به شنلتيكى سوورمه يى دا پچابوو. بيدنه نكيه كى سه ير به سه ر وي دا زال بوو؛ من به شينه يى هه نكام هه لديتناوه. زه ق سه يرى كته كان، ئه و سه ليبان هى كه له سه ر گوره كانيان چه قانديبوو، گولي پلاستيكي نيو گولدانه كان و ئه و گزوگيايه ي كه له ليوار يان سه ر گوره كان بوون، ده كرد. ناوى هه نديك له مردوه كانم

دهخویندهوه. هسه رهم دهخوارد که بۆچی له جیات وان نیم. لای خوّم بیرم دهکردهوه: ئەوانه چهنده بهخته وهر بوون!... ئیرهیم بهو مردوانه دهبرد که لهشیان ده بن گل دا رزیبوو. قهت وهها ئیرهیمه که ده من دا پیکنه هاتبوو. پیمابوو که مهرگ بهخته وهری و نیعمه تیکه که به سانایی نایدن به کهس. دروست نازانم چهنده تیپه ری. به ماتی ده مروانی. کچم به تهواوهتی له بیر چوو یۆوه، ههستم به سه رما نه ده کرد. ده تکوت مردوه کان نزیکن ترن له من ههتا زیندوه کان. باشتر ده زمانی وان دهگه یستم؛ گه رامه وه، نا، ئیدی نه مده ویست ئەو کچه ببینم، ده موه ویست له هه موو شت و له هه موو کاریک خو بکیشمه وه، ده موه ویست هیوا بر او یم و بمرم. فکری چهنده قۆز له می شکم ده دا! له وانه یه هاته ران پاته رانی ده کم.

چهنده روژ بوو فالّم به په ر ده گرت هوه. نازانم چۆن بوو که بروام به پر و پوچ پهیدا کردبوو، به راستی فالّم ده گرت هوه، یانی کاریکی دیکه م نه بوو، کاریکی دیکه م نه ده توانی کردبا، ده موه ویست ده گه ل دا هاتووی خوّم قوما ر بکه م. نیه تم کرد که خوّم خلاس که م، باش هات. روژیکه حیسابم کرد دیتم سی سعات و نیوه بی تیوبر به په ر فالّم ده گرمه وه. له پیشدا بوّم لیده دا، له دوایی له سه ر میز په ریک له روو و پینچ په ری دیکه م به پشت له بن ده چنی، دوایی له په نای په ریک له روو و چوار په رم به پشت ده بنی ده نا؛ به مجۆره هه تا په ری شه شه می که ته نیا و به روو ده هات. له دوایی وهام ریز ده کردن که خالیکی رهش و خالیکی سوور به دوای یه که دا بکه ونه سه ر یه که، به مجۆره: شا، بیبی، سه ر باز، ده، نو، ... هه ر ماییک که ده کراوه په ره که ی بنیم روو ده کرد، ئەگه ر پینچ خانه یان که متر با زۆر باشتر ده بوو. له دوایی باقی په ره کان که به ده ستمه وه بوون، سی سی له سه ر یه کم داده نا و ئەگه ر په ریکی شیوا هاتبا له سه ر خانه کانم داده نا، به لام له شهش خانه نه ده با پتر با، ته که خاله کانم به جوئی له سه ره وه ی خانه کان داده نا وهها ئەگه ر فالّه که باش هاتبا هه موو په ره کانی خانه کانی خواری به ریکو پیکی له سه ر هاو ره نگه کانی خو یان ریز ده بوون. ئەم فالّه

به مندالی فیری ببووم و کاتم پی تیپه ر ده کرد!
حهوت ههشت روژ له مه وه به ره له قاوه خانه دانیشتبووم، دوو کهس له به رابه رم ته خته نه ردیان ده کرد. یه کیک له وان که به روخساریکی سوور، سه ری که چه ل، سیگاریکی ده بن سمیلی داچواری نابوو و گه وچانه گوئی دابوویه ئاواله که ی، کوتی « قهت قهت وانه بوه که من له سه ر قوما ر بیه مه وه، له ده جار نو جاری ده دۆرینم. » من به سهیری چاوم لیده کردن، ده موه ویست بلیم چی؟ نازانم. به هه ر حالّ دوایی وه کو لانان که وتم، به بی ویست ده رویشتم. چهنده جار به می شکم دا هات که چاوه کانم بقووچینم و برۆمه بهر ماسین ته گه ره که ی وه سه رم په ری؛ به لام مردنکی سهخت بوو. دواییش چۆن ئاسووده ده بووم؟ به شکم دیسان زیندوو مابامه وه. ئەم بیره یه که شیتم ده کا، له دوایی هه روا له چوار پیه کان و شوینه قه ره بالغه کان تیده په ریم. ده نیوان ئەم ئاپوره ی که ده هاتوچۆ دابوون، دهنگی نالی ئه سپی داشقه کان، عه رابه کان، دیده ی ماشینه کان، هات و هه را و قاوه قاوه، ته که و ته نیا بووم. ده نیوان چهنده میلیۆن مرۆف دا، ده تکوت ده لو تکه یه کی شکا و دام و ده نیو ده ریا دا ون بووم. هه ستم ده کرد که به ئابروو تکاوی منیان له کو مه لگای مرۆقه کان ده ر کردوه. ده مدیت که بو ژیان ساز نه کرابووم، هۆ و به لگه م بو خوّم داده تاشی و ههنگاوی یه کسانم هه ل دینا وه، له پشت شووشه ی دوکانه کان که تابلۆی نه قاشییان دانا بوو ده وه ستام، ماوه یه که زه ق چاوم تیده بری، هه سه رهم ده خوارد که بۆچی نه بوومه نه قاش، ته نیا کاریک که پیمخۆش بوو و هه زم لیده کرد. له لای خوّم بیرم ده کرده وه ده مدیت، ته نیا ده نه قاشی دا ده متوانی دلّانه وه یه کی چوو که بو خوّم بدۆزمه وه. نامه به ریکی پۆست به په نام دا تیپه ری و له پشت شووشه ی چاویلکه که ی خو ی ئادریسی سه ر کاغه زیکی چا لیده کرد، چ بیریکم به می شک دا هات؟ نازانم گو یا وه بیر پۆستی ئیران، وه بیر نامه به ری پۆستی ماله که مان که وتبوومه وه.
دویشه و بوو، چاوه کانم ریکه کوشی. خه وم لینه ده که وت، بیرم پچر پچر، تابلۆی بزۆینه ر ده هاتنه بهر چاوم. خه ون نه بوو چونکه هیشتا

خه‌وم لینه‌که‌وتبوو. مۆته بوو، نه‌خه‌و بوو نه‌بیداری به‌لام ئه‌وانم ده‌دیت، له‌شم سست، کوتراو، نه‌خۆش و قورس، سه‌رم دیشا. ئه‌م مۆته ترسناکانه له‌ به‌ر چاوم تیده‌په‌رین، له‌شم شه‌لالی ئاره‌قه بوو. ده‌مدیت: به‌سته کاغه‌ز له‌ حه‌وا لیک بلاو ده‌بووه و په‌رپه‌ر ده‌هاته خوار - ده‌سته‌یه‌ک سه‌رباز تیده‌په‌رین سیمايان دیار نه‌بوو. شه‌وی تاریک و به‌سام پر بیوو له‌ تارمایی ترسناک و تووره، کاتیک که‌ ده‌م‌ویست چاوه‌کانم بقووچینم و خۆ ته‌سلیمی مه‌رگ بکه‌م ئه‌م وینه‌ سه‌یرانه وه‌ دیار ده‌که‌وتن: جه‌غزی گرکان که‌ به‌ ده‌وری خۆی دا ده‌خولاه، مردوو که‌ له‌ سه‌ر ئاوی رووبار مه‌له‌هر بوو، چاوکه‌لیک که‌ له‌ هه‌ر لاهه‌ چاویان لیده‌کردم. ئیستا باشم وه‌ بیر دیته‌وه بیچه‌ شیت و تووره‌کان شالایان بۆ هینابووم. په‌رمه‌تردیک به‌ روخساری خۆیناوییه‌وه له‌ کۆله‌که‌یه‌ک به‌سترا بووه. چاوی له‌ من ده‌کرد پیده‌که‌نی، ددانه‌کانی بریقه‌یان ده‌هات. شه‌مشه‌مه‌کویره‌یه‌ک باله‌ سارده‌کانی خۆی له‌ سیمام ده‌کوتا. به‌ سه‌ر په‌تیک یاریک دا ده‌رویشتم، ژیره‌که‌ی گێژاو بوو، ده‌خلیسکام، ده‌م‌ویست بقژینم، ده‌ستیک ده‌که‌وته سه‌ر شانه‌کانم، ده‌ستیک که‌ سه‌یره ئه‌وکی ریکه‌کوشیم، وام ده‌هاته به‌ر زه‌ین که‌ دلم ده‌هه‌ستا. ناله‌کان، ناله‌گه‌لیکی شووم له‌ بنی تاریکایی شه‌وه‌کانه‌وه ده‌هات، ئه‌و سیمايانه‌ی که‌ سیبه‌ری لایه‌کیان پاک ببوووه. ئه‌وان خۆیه‌خۆ وه‌ دیار ده‌که‌وتن و ون ده‌بوون. له‌ ئاست وان ده‌متوانی چ بکه‌م؟ له‌ عه‌ینی کات دا ئه‌وان زۆر نزیک و زۆر دوور بوون، ئه‌وانم ده‌خه‌ونم دا نه‌ده‌دیت چونکه‌ هیشتا خه‌وم لینه‌که‌وتبوو.

.....

نازانم به‌ هه‌موویان راده‌بویرم، به‌ خۆم راده‌بویرم به‌لام بیریکه‌ که‌ خه‌ریکه‌ شیتم بکا، ناتوانم به‌ری پیکه‌نینی خۆم بگرم. هه‌ندیک جار پیکه‌نین به‌ری ئه‌وکم ده‌گرێ. ئاخه‌ره‌که‌ی که‌س نه‌یزانی نه‌خۆشی من چیه‌، هه‌موو فریویان خوار! حه‌وته‌یه‌که‌ که‌ خۆم له‌ نه‌خۆشی داوه‌ یا نه‌خۆشییه‌کی سه‌یرم گرتوه‌ - به‌ته‌وی نه‌ته‌وی سیگارم هه‌لگرت و هه‌لمکرد، بۆ سیگار ده‌کیشم؟ بۆ خۆشم نازانم. دوو ئه‌نگوستی چه‌پم که‌ سیگاری

ده‌ ئیوان دایه‌، ده‌نیمه‌ سه‌ر لێوم. دووکه‌له‌که‌ی فوو ده‌که‌مه‌ هه‌وا، ئه‌وه‌ش نه‌خۆشییه‌که‌!

ئیستا که‌ بییری لیده‌که‌مه‌وه له‌شم ده‌له‌رزێ، گالته‌ نیه‌، حه‌توویه‌ک بوو که‌ خۆم به‌ شیوه‌ی جۆراوجۆر ئه‌شکه‌نجه‌ ددا، ده‌م‌ویست نه‌خۆش بم. چه‌ند رۆژیک بوو هه‌وا ساردی کردبوو، له‌ پیش دا شیره‌ی ئاوی ساردم به‌ سه‌ر خۆم دا کرده‌وه، په‌نجه‌ره‌ی حه‌مام به‌ ئاوه‌له‌یی هیشته‌وه، ئیستا که‌ وه‌ بیرم دیته‌وه مچورکم پیدادێ: پشووم سوار بوو، پشت و سینگم وه‌ ژان که‌وت، به‌ خۆم کوت ئیدی ته‌واو. سبه‌ی سه‌ت‌لووجه‌می ده‌گرم و ده‌که‌وم، په‌رگرتی ده‌که‌م و له‌ دواپیش خۆم خه‌لاس ده‌که‌م. سبه‌ی به‌یانیه‌که‌ی که‌ هه‌ستام چووکترین هه‌ستی هه‌لامه‌تم له‌ خۆم دا نه‌یت. دیسان له‌ جله‌کانم که‌م کرده‌وه، هه‌وا که‌ تاریک بوو ده‌رگام له‌ پشته‌وه‌ داخست، چرام کووژانده‌وه، په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌م کرده‌وه و له‌به‌ر کزه‌ی سه‌رما دانیشتم. بایه‌کی سارد ده‌هات، زۆر پیس هه‌لده‌له‌رزام، ته‌قه‌ته‌قی ددانه‌کانم که‌ ویکه‌که‌وتن، ده‌بیست. چاوم له‌ ده‌روه‌ ده‌کرد، ئه‌و خه‌لکه‌ی که‌ له‌ هاتوچۆ دابوون، سیبه‌ره‌ ره‌شه‌کانیان، ئه‌و ماشینانه‌ی که‌ تیده‌په‌رین له‌ سه‌ره‌وه‌ی نه‌ومی شه‌شه‌می ئاپارتمانکه‌، چووک ببوونه‌وه. له‌شی رووتم ته‌سلیمی سه‌رما کردبوو و خۆم گرمۆله‌ کردبووه، هه‌ر ئه‌وده‌م ئه‌و بیرم به‌ مێشک داها‌ت که‌ شیت بووم، به‌ خۆم پیده‌که‌نیم، به‌ ژیان پیده‌که‌نیم، ده‌مزانی که‌ له‌م ته‌ماشاخانه‌ گه‌وره‌یه‌ی دنیا هه‌ر که‌سیک جۆریک ده‌ور ده‌گێرێ هه‌تا ده‌می مه‌رگی دادێ، منیش له‌م ده‌ورم وه‌ پیش که‌وتبووم چونکه‌ پیموابوو زووتر له‌ شانۆ ده‌رم ده‌که‌ن. لێوه‌کانم وشک بیوون، سه‌رما له‌شی ده‌ته‌زاندم، دیسان که‌لکی نه‌بوو. خۆم گه‌رم کرده‌وه، ئاره‌قه‌م ده‌کرد، له‌په‌ر رووت ده‌بوومه‌وه، له‌ سه‌ری شه‌وی هه‌تا به‌یانی له‌ سه‌ر ته‌خت که‌وتم، ده‌له‌رزام هه‌یچ خه‌وم لینه‌که‌وت. هه‌لامه‌تیکێ چووکم گرت به‌لام هه‌ر وه‌نه‌وزیکم ددا نه‌خۆشییه‌که‌م ته‌واو ده‌بوو. دیتم ئه‌وه‌ش فایده‌ی نه‌کرد، سی رۆژ بوو که‌ هه‌یچم نه‌ده‌خوارد و شه‌وانه‌ په‌یتاپه‌یتا رووت ده‌بوومه‌وه له‌به‌ر په‌نجه‌ره‌ داده‌نیشتم، خۆم ماندوو ده‌کرد،

شه‌ویک هه‌تا به‌یانی به زگی برسی به کۆلانه‌کانی پاریس دا هه‌لاتم. ماندوو بووم، چووم له سه‌ر په‌کانیکی سارد و شیدار له کۆلانیکی ته‌نگ دانیشتم. نیوه‌شهو تیپه‌ریبوو. کریکاریکی مه‌ست به لا داده‌ات، به په‌نام دا تیپه‌ری، له‌به‌ر رووناکی کز و ئەفسووناویی چرای گاز دوو که‌سی ژن و پیاوم دیت که پیکه‌وه قسه‌یان ده‌کرد و تیده‌په‌رین، له دواویی هه‌ستام و وه‌ری که‌وتم، له سه‌ر نیمکه‌تی شه‌قامه‌کان، بی ئەنوا چاره‌ره‌شه‌کان خه‌وتبوون. ئاخه‌رکه‌ی له‌به‌ر بی‌هیزی ده‌جی دا که‌وتم، به‌لام نه‌خۆش نه‌بووم. دۆسته‌کانم ده‌هاتنه سه‌ر دانم. له ئاست وان خۆم هه‌لده‌له‌زانده، وه‌ها خۆم وه‌ک نه‌خۆشان لیده‌کرد که ئەوان دل‌یان پیمده‌سووتا. وایانده‌زانی که ئیدی سه‌به‌ی ده‌مرم، ده‌مکوت دلم ده‌گیرئ. کاتیک که له ژوور ده‌ر ده‌که‌وتن به ساویلکه‌بیان پیده‌که‌نیم. به خۆم ده‌کوت له‌وانه‌یه ده‌ دنیا دا ته‌نیا کاریکم له ده‌ست ده‌هات: ده‌با بووبامه ده‌ورگیری ته‌ئاتر!... چلۆن ده‌وری نه‌خۆشم له ئاست دۆسته‌کانم که بۆ سه‌ر دانم ده‌هاتن، له ئاست دوکتور، ده‌گیرا! هه‌موو باوه‌ریان کردبوو که به راستی نه‌خۆشم. هه‌رچی پرسیبایان ده‌مکوت: دلم ده‌گیرئ. چونکه مه‌رگی کوتوپر ته‌نیا له دل گیرانه‌وه دئ ده‌نا سینگ ئیشه‌یه‌کی چووک له‌پر ناتکووژئ.

ئه‌مه موعجزه‌یه‌ک بوو. کاتیک بیر ده‌که‌مه‌وه حالیکی سه‌یرم تیدا پیکدئ. هه‌وت روژ بوو که خۆم ئەشکه‌نجه ده‌کرد، ئەگه‌ر به زۆری و تکای دۆستان داوای چام له خاوه‌نمال کردبا و خواردابامه‌وه، ده‌هاتمه‌وه سه‌ر خۆ. ترسناک بوو، نه‌خۆشیی به ته‌واوه‌تی به‌بهر ده‌بوو. چه‌نده‌م پێخۆش بوو ئەو نانه‌ی که له په‌نا چایه‌که داندرابوو بیخۆم به‌لام نه‌مده‌خوارد. هه‌موو شه‌ویک به خۆم ده‌کوت ئیدی که‌وتوووم سه‌به‌ی ئیدی ناتوانم له جی هه‌ستمه‌وه، ده‌چوووم ئەو کاشانه‌ی که تۆزی تریاکم تیکردبوون ده‌مه‌ینان. ده‌که‌شوی میزه چووکه‌که‌ی په‌نا ته‌ختی خه‌وه‌که‌م ده‌نا هه‌تا کاتیک نه‌خۆشیی باش برستم لیبیرئ و نه‌توانم له جی خۆم ببزووم ئەوان ده‌ربینم و بیانخۆم. به‌داخه‌وه نه‌خۆشیی نه‌ده‌هات و

نه‌یده‌ویست بی. جاریک که له‌به‌ر چاوی یه‌کیک له دۆسته‌کانم ناچار بووم کوته‌نانیکی چووک ده‌گه‌ل چا بخۆم هه‌ستم کرد که چاک بوومه‌وه، به ته‌واوه‌تی چاک بوومه‌وه. له خۆم ترسام، له گیانسه‌ختیی خۆم ترسام، به سام بوو، جی باوه‌ر کردن نیه، ئەوانه که ده‌نووسم هۆشم له سه‌ر خۆمه، په‌رت و په‌لای نالیم، باش له بیرمه.

ئه‌وه چ هیزیکه ده من دا پیکهاتبوو؟ دیتم هیچکام له‌م کارانه که‌لکی نیه، ده‌بی به راستی نه‌خۆش بکه‌وم. ئادی ژاری پیاوکوژ له‌وی ده‌ کیفه‌که‌م دایه، ژاری یه‌کاویه‌ک. وه بیرم دیته‌وه ئەو روژه بارانییه‌ی که به درۆ و ده‌له‌سه و هه‌زار زه‌حمه‌ت ئەوم به ناوی عه‌کاسیک کریبوو، ناو و ئادرسی به درۆم دا‌بوو؛ «سیانوور دۆ پتاسیۆم» که له کتیی پزشکی دا خویندبوومه‌وه و نیشانه‌کانیم ده‌ناسی: چه‌ق و چۆ، هه‌ناسه‌سواری، گیان دان له خورینی دا، بیست گره‌می ده‌ستبه‌جی یا ده‌ دوو ده‌قیقه دا پیاو ده‌کووژئ. بۆ ئەوه‌ی که به هه‌وا خراب نه‌بی له جغغه‌ی شه‌گه‌لاتم پێچابۆوه و به توپژیک میو دامپۆشیبوو و ده‌ شووشه‌یه‌کی سه‌ره‌به‌ستی بلووریم نابوو. ئەندازه‌که‌ی سه‌د گره‌م بوو و من وه‌ک گه‌وه‌هه‌ریکی گرانبایی پیمبوو. به‌لام به‌خته‌وه‌رانه شتیکی باشتر له‌وم وه گیر که‌وت: تریاک قاجاغ، ئەویش له پاریس! تریاک که ماوه‌یه‌کی زۆر بوو به شوینیه‌وه بووم به هه‌لکه‌وت وه چنگم که‌وت. خویندبوومه‌وه که مردن به تریاک زۆر خۆشتر و باشتر له ژاری یه‌که‌مه؛ ئیستا ده‌مه‌ویست خۆم به راستی نه‌خۆش بکه‌م و له دواویی تریاکي بخۆم.

سیانووری دۆ پتاسیۆم کرده‌وه، له قه‌راغی گرمۆله هیلکه‌یه‌کیه‌که‌ی به قه‌را دوو گره‌م تاشی، ده‌ کاشه‌یه‌کی به‌تالم نا، به چه‌سپ لیواره‌که‌یم چه‌سپ کرد و خواردم. نیو سه‌عاتیک تیپه‌ری، هیچ هه‌ستیکم نه‌کرد، سه‌ر کاشه‌که که هه‌ندیکی ئاوپته ببوو سویر بوو. دیسان هه‌لمگرته‌وه. ئەمجاره به قه‌را پینچ گره‌م لی تاشی و کاشه‌که‌م قووت دا، چووم ده‌ ته‌خته‌که‌م دا خه‌وتم، وه‌ها خه‌وتم که به‌شکه‌م ئیدی هه‌لنه‌ستمه‌وه! ئەم بیره هه‌ر پیاویکی ئاقل شیت ده‌کا، نا هیچ هه‌ستیکم نه‌کرد، ژاری

پیاو کوژ کاری تینه کردم! ئیستاش زیندووم، ژاریش لهوئی ده کیفه کهم دا کهوتوه، من ده نیو تهخته کهم دا پشووسوارم، به لām ئەمه له بهر کار تیکردنی ئەو دەرمانه نیه. من بوومه نهر، ئەو نهره می که له ئەفسانه کان دا نووسیویانه، جیی باوه کردن نیه به لām ده بی برۆم بیهووده ژیانم وه لا نراوه، بیخود، بیکه لک، ده بی هرچی زووتر خۆم خلاس کهم و برۆم. ئەمجاره گالته نیه هرچی بیر ده کهمه وه هیچ شتیک من به ژیان نابهستیتته وه، هیچ شتیک و هیچ کهسیک ...

له بیرمه به سرپیرئ بوو وهک شیتان ده ژووره کهم دا دهخولامه وه، لیره وه بۆ وئ دهچووم. ئەو جلانه می که به دیواره وه هه لآوسراون، کاسه می رووشۆری، ئاوینه می دەرگای شکاف، وینه می که به دیواره وه می، تهختی خه، میزی نیو ژوور، ئەو کتیبانه می که له سه می کهوتوون، سهنده لیه کان، کهوشیک که له بن شکاف داندراوه، چه مه دانه کانی سووچی ژوور، په یته پیتا له بهر چاوم تیده په رین. به لām من ئەوانم نه ده دیت یا سه رنجم نه ده دانی، بیرم له چی ده کرده وه؟ نازانم - له خۆوه دهخولامه وه. له نه کاو وهخۆ هاتمه وه، ئەم ریگا رویشتنه وه حشیانه م له شوینیک دیتبوو و سه رنجی منی بۆ لای خۆی راکیشابوو. نازانم له کوئی، وه بیرم هاته وه، له باغی وه حشی بی رلین، یه کهم جار بوو که گیاندار می درم ده دیت، ئەوانه می که له قهفه سه کانی خۆیان دا به خه بهر بوون ئاوا به ری دا ده رویشتن دروست هه روا. ئەوده می ش منیش وهک ئەم گیاندارانه م لیه اتبوو؛ له وانیه وهک ئەوانیش بیرم ده کرده وه، ده خۆم دا ههستم ده کرد که وهک ئەوانم، ئەو ریگا رویشتنه به بی ویستی خۆ، خولانه وه به دوری خۆم دا، وه دیوار که ده که وتم ئاساییه که ههستم ده کرد به ره ههسته و ده که پامه وه، ئەو گیاندارانه ش هه ره ئەو کاره می ده کهن ...

نازانم چ ده نووسم. چرکه چرکی سه عات هه روا له بن گویم دهنگی دئ. ده مه وئ هه لیگرم و له په نجه ره وه بۆ دهره وه تووری بده م. ئەم دهنگه به سامه که تیپه رینی زه مان به چه کوچ له که له م ده کوتئ!

حه وته یه که بوو که خۆم ناماده می مه رگ ده کرد، هه رچی نووسراوه و

کاغه ز هه مبوو هه مووم فه وتان دن، جله پیسه کانم فرئ دان هه تا دوا می من که شته کانم ده پشکن شتی چلکن نه بیننه وه. ژیرجلی نوئ که کریبووم ده به رم کرد، هه تا وهختیه ک که له تهخت دهرمه ده کیشن و دوکتور دئ و مو عاینه م ده کا، شیک بم. شووشه ئۆد کو لۆنیکم هه لگرت به تهخته کهم دا کرد هه تا بۆنخۆش بی. به لām له بهر ئەوه که هه چکام له کاره کانم وهک ئەوانی دیکه نه بوو ئەمجاره ش دانی نه بووم. له گیانسه ختی خۆم ده ترسام، ده تکوت ئەم شاز و پله یه به سانایی ناده ن به کهس، ده مزانی که وا به به لاش کهس نامرئ ...

وینه می کهس و کاری خۆم هینا و چاوم لیکرد، هه رکام له وان وهک بۆچوونی خۆم هاتنه بهر چاوم. ئەوانم خۆش ده ویستن و خۆش نه ده ویستن، ده مه ویست بیانینم و نه مه ویست. ئایا یادگاریه کانیا ن ژۆر له بهر چاوم روون بوو، وینه کانم دراندن، نا هۆگریه کم نه بوو، خۆم قه زاوت کرد دیتم پیاویکی دلاوا نه بووم؛ من رهق، تووره و بیزار ساز کراوم، له وانیه وهها نه بووم هه تا راده یه کیش ژیان و روژگار منیا ن والیکرد؛ له مه رگیش هیچ نه ده ترسام. به پیچه وانه نه خۆشییه ک، شیتایه تییه کی تایبه ت ده من دا پیکه اتبوو که بۆ لای میغناتیسی مه رگ ده کی شرام. ئەمه ش شتیک تازه نیه، نه قلیکم وه بیر هاته وه. هی پینچ شه ش سا ل له مه وه ره: له تاران به یانیه کی زوو چووم له شه قامی شائاباد له عه تتاری می تریاکی بکرم، ئەسکناسی سی تمه نییم له پیش دانا، کوتم: دوو قران تریاک. ئەو به ردینی خه ناوی و ئاره قچنیک که له سه می بوو سا لواتی دهنارد، له بنه وه چاویکی لیکردم، ده تکوت پیاویکی رووناسه یا فکری منی خوینده وه کوتی: ورده مان نیه. دوو قرانم دهره ینا دامی. کوتی: هه ر نایفرۆشین. هۆیه کهم پرس می وه لآمی داوه: ئیوه جحیل و نه زانن خودای نه که رده له پر له سه رتان بدا تریاک دهخۆن. منیش ژۆریم نه کرد.

نا کهس ته می خۆکوژی ناگری، خۆکوژی ده گه ل هه ندیکان هه یه. ده زات و دهروونیا ن دایه. ئادی چاره نووسی هه ر کهسیک له سه ر نیوچاوانی

نووسراوه، خوځوژيښ دهگه ل هندیگان زاوه. من ههمیشه گالتهم به ژيان هاتوه، دونيا، خه لگ ههموويانم له بهر چاو وهک لهیستوکیک، نهنگیک، شتیکی پوچ و بی مانایه. دهمه ویست بخواوم و ئیدی هه لنه ستمه وه و خه ونیش نه بینم، به لام چونکه له لای ههمووکه س خوځوژی کاریکی سهیر و سه مه ره به دهمه ویست خوځ زور پیس نه خوځ بکهم، مرده لوڅه و بیتهیز بم و دواي نه وه که چاو و گوئی ههموويان پر بوو تریاکي بخوم هه تا بلین: نه خوځ کوهت و مرد.

.....

ده ته خته کهم دا یادداشت دهنووسم. سیی نیوه رویه. دوو کهس سهریان دام، ئیستا روښتن، ته نیا مامه وه. سه رم ده گیزه وه دی، له شم سووک و ئاسووده یه، گه دم فنجانیک شیر و چای تیدایه، له شم شل، سست و گه رمایه کی ناخوشی هه یه. سازیکی خوځم له سه فحه ی گرامافون بیستبوو. وه بیرم هاته وه. دهمه وی به فیتوو لیده مه وه ناتوانم، بریا نه و سه فحه یه م دووباره بیستباوه. ئیستا نه ژیانم پیخوشه و نه پیم ناخوشه، ده ژیم به بی ویست، به بی مهیل، هیژیکی نادیار منی راگرتوه. له زیندانی ژیان له ژیر زنجیره پولایینه کان به ستر او مه وه. نه گه مرده بام ده یانبردم له مزگه وتی پاریس ده که وتمه ده ست عه ره بیکی بیخو، دیسان دهمر دمه وه، له شوپاریان بیزارم. به هه ر حال بو من توفیریکی نه ده کرد. دواي نه وه که من مرده پیم ده ئاوده ستیشم باوین فهرقی پیناکه م، ئاسووده ده بووم. ته نیا ماله وه شینیان ده گیرا، وینه ی منیان دینا، پینانه لده کوم، له م کاره چه په لانه ی که باوه. ههمو نه وانه به رای من گه وجانه و پوچه. له وانه یه چه ند کهس به زیاده وه تاریفیان ده کردم و چه ند که سیش ره دیان ده کرده وه، به لام له ئاکام له بیر ده کرام، من هه ر خوځواز و نه چه سپم.

هه رچی بیر ده که مه وه، درپژ ده دان به م ژیانه بیسووده. من بوومه میکروبیکی کومل، بوونه وه ریکی زیانی خوځو، سه رباری خه لگ، ههندیگ جار شیتایه تیم ده پشکوئ، دهمه وی برپومه دوور، زور دوور، بو وینه برپومه سیبیری، نیو ماله ته خته یه کانی بن داری کاژ، ئاسمانی بو،

به فر، به فری قورس، بو نیو مووژیکه کان؛ برپوم ژیانی خوځ سه ره له نوئی ده ست پیبکه مه وه. یا بو وینه برپومه هیندووستان، بن هه تاوی گه ش، لیره واره تیکچر ژاوه کان، ده نیو خه لکی سهیر و سه مه ره، بجمه شوینیک که کهس نه مناسی، کهس زمانم نه زانی، دهمه وی ههمو شت ده خوځ دا هه ست پیبکه م. به لام ده بینم بو نه م کاره ساز نه کراوم، نا من ته وه زل و ته نه لم. به هه له هاتوومه سه ر دونیا، وهک داری دوو سه ر گواوی لیره داماو و له وی دهرکراو، ده ست له ههمو نه خشه کانم هه لگرت، له نه وین، له خوځشی، له ههمو شت خوځ کیشاوه، ئیدی سه ر به به ره ی مرده کان ده ژمیردریم.

ههندیگ جار ده گه ل خوځ نه خشه ی گه وره ده کیشم، خو به شایه نی ههمو کار و ههمو شتیک داده نیم و به خوځ ده لیم: ئادی ته نیا نه و که سانه ی که ده ستیان له گیان به رداوه و له ههمو شت هیوا بر او ده توانن کارگه لی گه وره بکا. دوايه به خوځ ده لیم: که لکی چیه؟ چ سوویدی هه یه؟... شیتایه تی، ههمو شیتایه تییه! نا، برپو خوځ بکووژه، با که لاکه که ت له م نیوه بکوئ، برپو، تو بو ژیان ساز نه کراوی، که متر فه لسه فه ی ریکنه، بوونی تو هیچ بایه خیکی نیه، تو بو هیچ کاریک نابی! به لام نازانم بو مه رگ نازی کرد؟ بو نه هات؟ بو نه متوانی وه شوین کاری خوځ که وم و ئاسووده بم؟ هه وتوویه که که خوځ نه شکه نجه ده کرد. نه وه ش هه قده سته که م بوو! ژاریش کاری تینه کردم، جیی باوه ر کردن نیه، ناتوانم باوه ر بکهم. چیشتم نه خوارد، خوځ وه بهر سه رما دا، سرکه م خوارد وه، ههمو شوپیک پیمو بوو نازاره باریکه م گرتوه، به یانی که هه لده ستام حاله له روژی پیدش باشتر بوو. بو کی ده توانم نه مه بگیرمه وه؟ یاوکی شتم نه گرت، به لام خه ونیشم نه دیوه، چه ره سیشم نه کیشاوه. ههمووم زور باش له بیره. نا، جیی باوه ر کردن نیه.

نه وانه م که نووسی که میک سووک بووم، دلای دامه وه، ده لئی باریکی قورسیان له سه ر شانم هه لگرت. چه ند باش ده بوو نه گه ر کرابا ههمو شت بنووسی، نه گه ر توانیبام خه لک ده بیره کانی خوځ بگه یه نم، ده متوانی

بَلِّيم، نا ههستگه لیک ههن، شته ههایهک ههن که ناکرئ خه لکی لی حالی بکهی، ناکرئ بیلی، گالته به پیاو دهکهن. هه رکهس به پئی بیر و بۆچوونی خوئی که سییک هه لدهسه نگینئ. زمانی مرؤف وهک خودی ئه و که موکووری ههیه و بیدهسته لاته.

من نه مرم. ژار کاری تینه کردم، تریاکم خوارد فایدهی نه بوو. ئادی من بوومه نه مر. هیچ ژاریک کارم تینا کا. له ئاکام دیتم هه موو زهحمه ته کانم به فیرو چوو. پتریشه وئ بوو، تهمام گرت هه تا گهندی دهرنه هاتوه ئه و گالتهیه ته و او بکه م، چووم کاشه ی تریاکم له که شوئی میزه چو که که م دهرهینا. سی دانه بوو، به قهرا لوولیکی تریاکی ئاسایی ده بوو. ئه وانم هه لگرت. سه عات هه وت بوو. داوای چام له خواره وه کرد، هینایان. یه کسه ر خواردمه وه. هه تا سه عات هه شت کهس بۆ لام نه هات، دهرگام له پشته وه داخست، چوومه بهر وینه یه ک که به دیواره وه بوو، وه ستام. چاوم لیکرد. نازانم چ بیرگه لیک روویان تیکردم، به لام ئه و له بهر چاوم که سیکی بیگانه بوو. به خۆم ده کوت: ئه م مرؤفه چ پیوه نندیه کی به منه وه هه یه؟ به لام ئه م سیمایه م دهناسی. ئه وم زۆر دیبوو. دوایه گه رامه وه، هه ستی شیواوی، ترس یا نه خو شیییم نه بوو. هه موو ئه و کارانه ی که کردبووم، ئه و کارانه ی که دهمه ویست بیکه م و هه موو شت لام بیخود و پوچ بوو. سه راسه ری ژیانم پی گالته بوو، چاویکم له دهرویه ری ژوره که گیرا. هه موو شت له سه ر جیی خو یان بوون، چوومه بهر ئاوینه ی دهرگای شکاف، چاوم له سیمای سووره لگه راوی خۆم کرد، چاوه کانم نیوه قووچاو، زارم هه ندیک لیک کرده وه و سه رم وهک مردوو لار کرده وه. به خۆم کوت: سه به ی به یانی ئاوام لیدئ، ده پیش دا هه رچی له دهرگا دهن کهس وه لام ناداته وه، هه تا نیوه رۆ واده زانن که خه وتووم. له دواپی دهرگا له ریسمه ده به نه دهر، دینه ژور و من به م حاله ده بینن، هه موو ئه م بیرانه وهک بهرق به بهر چاوم دا تپه رین.

لیوانی ئاوم هه لگرت، له سه ره خو به خۆم کوت که کاشه ی ئاسپرینه و کاشه ی یه که مم قووت دا و دووه می و سیهه میشم به په له به دوا ی دا

قووت دا. ههستم به له رزیک کی که م ده خۆم دا کرد، زارم بۆنی تریاک ی گرت، دل م هه ندیک توندی لیدا. سیگاری نیوه کی شر اوم خسته نیو ژیرسیگار. چووم سه به ی خو شبوئم له گیرفانم دهرهینا، مژتم، دیسان خۆم له بهر ئاوینه دیت، چاویکم له دهرویه ری وه تاغ گیرا - هه موو شته کان له سه ر جیی خو یان بوون. به خۆم کوت ئیدی کار ته و او، سه به ی ئه فلانوونیش ناتوانئ زیندووم کاته وه! جله کانم له سه ر سه نده لی بهر ته خته که م ریکویک کرد، لپفه که م به سه ر خۆم دادا، بۆنی ئو دکۆلۆنی گرتبوو. دوگمه ی چرام بادا وه تاغ خامۆش بوو، کوتیک له دیوار و بنه وه ی تهخت به نووریک ی تلخ و کز که له پشت شووشه ی په نجه ره وه ده هات، که میک رووناک بوو، ئیدی کاریکم نه مابوو، باش یا خهراپ کاره که م گه یانده بوو ئیره کانه. نوستم، جینگلم دا، هه موو بیرم له سه ر ئه وه بوو که نه کا که سیک سه رم بدا و په لیم پتیرگرت. سه ره رای ئه م که به هه موویانم کوتبوو چهنده شه وه نه خه وتووم هه تا له کۆلم بنه وه. له م کاته دا وردکۆلییه کی زۆرم هه بوو. وهک ئه وه ی که پیشه اتیک ی تایبه تیم بۆ هاتبینه پیش، یا سه فه ریک ی خو شم له بهر بی، دهمه ویست باش هه ست به مردن بکه م. زه نیم دابوو بهر خۆم به لام گویم له دهر وه هه لخصتبوو. هه ر ته په ی پییه ک ده هات دل م داده خوریا. پیلووکانم ویکنا. ده ده قیقه یا که میک پتر هیچ نه قه وما، به بیر ی جوژا و جوژ خۆم خه ریک کردبوو به لام له و کاره ی خۆم نه په شیمان بووم و نه دهرسام. هه تا ئه وه که ههستم کرد تۆزه کان ده ست به کار بوون. ده پیش دا قورس بووم؛ ههستم به ماندوو یه تی کرد؛ ئه م ههسته له دهرویه ری زگم پتر بوو، وهک کاتیک که خوارده منه ی باش هه زم نه بووی، له دواپی ئه م ماندوو یه تییه گه یشته سینگ و سه رم. دهسته کانم جوولانده وه، چاوه کانم کرده وه. دیتم هۆشم له سه ر جیی خو یه تی، تینووم بوو، زارم وشک ببوو، به زهحمه ت ئاوی زارم قووت دا، ترپه ی دل م سه بر ببۆوه. تاویک گوزه را ههستم کرد هه وایه کی گه رم و خو ش له هه موو له شم ده چوه دهر وه، پتر له شوینه دهر په راوه کانی له ش بوو؛ وهک سه ری قامکه کانم، سه ری که پۆ و شوینه کانی دیکه ... له و

حاله دا دهمزانی که دهموئی خۆم بکووژم، وه بیرم هاتهوه که ئەم ههواڵه بۆ تاقمیک ناخۆشه، پیم سهیر بوو. هه موو ئەوانه له بهر چاوم منداڵانه، پووچ و پیکه نینیی بوو. لای خۆم بیرم ده کردهوه که ئیستا ئاسووده م و به ئاسوودهیی دهمرم، چ گرینگایه تییه کی ههیه که خه لک نارحهت ده بن یا نابن، ده گرین یا ناگرین؟ زۆرم پخۆش بوو که ئەم کاره سه ر بگری و ده ترسام نه کا جووله یه ک بکه م یا بیریک بکه مه وه که به ری کار تیکردنی تریاک بگری. ته واوی ترسه که م له مه بوو که نه کا دوا ی ئەو هه موو زه حمه ته زیندوو بمینمه وه، ده ترسام که ئاویلکه دان سه خت بی و له ناھومی دیان هاوار یا داوا ی یارمه تی بکه م. به لام کوتم هه ر چه ند سه ختیش بی تریاک دا یده مرکی نی و چ هه ست پیناکه م. باش خه وم لیده که وئی و ناتوانم له سه ر جی جووله ی بکه م یا شتیک بلیم، ده رگاش له پشته وه به ستراوه! ...

ئادی، به ته واوی له بیرمه. ئەم بیرانه م لای په یدا بوو. چرکه ی یه کجۆره ی سه عامت کوئی لیده بوو، ته په ی پی خه لک که له میوانخانه دا ها توچی یان ده کرد، ده بیست. ده تگوت هه ستی بیستم به یترتو ببوو. هه ستم ده کرد که له شم ده په ری، زارم وشک ببوو، هه ندیک سه رم دیشا، ده حا لی خۆم دا بووم، چاوه کانم نیوه کراوه بوو. هه ناسه هه ندیک جار توند و هه ندیک جار سه بر ده بووه. له هه موو کونه کانی پیستم ئەم گه رما خۆشه ده ده لا ده ره وه. ده تکوت منیش به دوا ی دا ده چمه ده ره وه. زۆرم پخۆش بوو ته وژمه که ی پتر بی، له عاله میکی خۆش دا بووم. هه ر بیریکم ویستبا ده مکرد. ئەگه ر ده جوو لامه وه هه ستم ده کرد که ده بمه هوی نه چوونه ده ری ئەم گه رمایه. هه رچی راحه تتر خه وتبام باشتر بوو. ده ستی راستم له بن له شم ده رکیشا، جینگلم دا، له سه ر پشت درپژ بووم، هه ندیک ناخۆش بوو، دیسان وهک پیشووم لیهاته وه و شوین داخستنی تریاک پتر ببوو، دهمزانی و دهمه ویست که باش هه ست به مردن بکه م، هه سته کانم توند و گه وه ببوون، پیم سه بر بوو که بۆ خه وم لینه که وته و؟ ده تکوت که ته واوی و جوودی من به چه شنیک خۆش و به

له زهت له له شم ده چوه ده ر، دلم سه بر ده یکوتا، سه بر هه ناسه م هه لده کیشا، پیموایه سی سه عات تی په ری بوو. له م به ینه دا که سیک له ده رگای دا، زانیم دراوسی که مه به لام وه لام نه داوه و نه مو یست له جی خۆم جووله ی بکه م، چاوه کانم هه لینا و دیسان ویکم ناوه، ده نگی کرانه وه ی ده رگای ئەوم بیست، ئەو ده ستی شوشت، فیتووی بۆ خۆی لیدا، هه مووم بیست، هه ولم ده دا بی ری خۆش بکه مه وه، بیرم له پار ده کرده وه، ئەو رۆژه ی که ده که شتی دا بووم، ساز ی ده ستییان ده ژه نی، شه پۆلی ده ری، راژانی که شتی، کچی کی جوان که له به رابه رم دانیشتبوو، نو قمی بیره که ی خۆم بووم، به دوا ی دا هه لده هامت. ده تکوت بالم لیرا وه و له فه زا دا خولم لیده دا، سووک و چوست ببووم وه ها که ناتوانم ده ربیرم. جیاوازی که ئەوه ندیه که ئەو تیشکه ی که به ئاسایی ده بیین له نه شه ی تریاک دا وهک ئەوه یه که هه ر ئەو تیشکه له پشت ئاویزه کانی چلچرا یا مه نشووریک ی بلوورییه وه بیین که به ره نگی جۆرا و جۆر دا به ش ده بی. له م حا له ته دا خه یال له ساده و پووچه کان که بۆ مرۆف په یدا ده بی، هه ر ئاوا ئەفسووناوی و زه ق ده بیته وه، هه ر خه یالیک ی تی په ر و بیکه لک شیوه یه کی دل رفین و به شکۆ به خۆیه وه ده گری. ئەگه ر دیه نیک به می شکی مرۆف دا تی په ری زۆر گه وه ده بیته وه، فه زا هه لده مسی، تی په رینی کات هه ست پیناکری.

له م کاته دا زۆر قورس ببووم، هۆشم له سه ره وه ی له شم شه پۆلی ده داوه. به لام هه ستم ده کرد که خه وم لینه که وته. دوا یین هه ستیک که له که یف و نه شه ی تریاک وه بیرمه ئەمه بوو: که پنیه کانم سارد و ته زیبوون، له شم بی بزوت، هه ستم ده کرد که ده رۆم و دوور ده بمه وه. به لام که شوین داخستنه که ی ته واو بوو غه م و په ژاره یه کی له راده به ده ر دا یگرتم، هه ستم کرد که هۆشم دیته وه سه ر جی خۆی. زۆر سه خت و ناخۆش بوو. سه رمام بوو، پتر له نیو سه عات زۆر توند هه لله رزام، ته قه ته قی دانه کانم که ویکده که وتن، ده بیست. دوا یه یا وهات، یاویکی به تین که ئاره قه له له شم ده تکا، دلم ده گیرا، هه ناسه م سوار ببوو. یه که م بیریک که ها ته

میشکمه‌وه ئەمه بوو که هەرچی رستبووم هه‌لۆه‌شاوه و ئەوهی که ده‌با بووبا نه‌بوو، پتر سه‌یرم به گیانسه‌ختیی خۆم هاتبوو، زانیم که هی‌زیکێ تاریک و به‌دبه‌ختییه‌کی ناگوتنه‌ی ده‌گه‌ل من ده‌ کیشه‌ دایه‌.

به‌ زه‌حمه‌ت نیوه‌ی له‌شم له‌ ته‌خت هه‌لێنا، دوگمه‌ی چرای به‌رقم با‌دا، هه‌لێبوو. نازانم بۆ ده‌ستم بۆ لای ئاوێنه‌یه‌کی بچووک که له‌ سه‌ر می‌زی په‌نا ته‌خت بوو چوو، دیتم ده‌م و چاو‌م په‌نه‌میوه‌، رهنگم بۆر ببوو، فرمی‌سک له‌ چاوه‌کانم ده‌هاتنه‌ خوار، دلم توند ده‌یکوتا، به‌ خۆم کو‌ت لانیکه‌م دلم خراپ بوو! چرام کو‌وژانده‌وه و خۆم خسته‌وه سه‌ر ته‌خت.

نا، دلم خراپ نه‌بوو، ئیمرۆ باشته‌ره، نا، خوی برش هه‌لناهی‌نی، دوکتور هاته سه‌رم، گوێی له‌ دلم گرت، نه‌بزی گرتم، زمانی چاو لیکردم، ده‌ره‌جه (گه‌رماپێو)ی دانا، له‌و کاره ئاساییانه‌ی که هه‌موو دوکتوره‌کان هه‌ر گه‌یشتنی ده‌یکه‌ن و له‌ هه‌موو جیی دنیا وه‌ک یه‌که. خوی، میوه و گه‌نه‌گه‌نه‌ی دامی، هی‌چ تینه‌گه‌یشته‌ چ ده‌ردیکم هه‌یه! که‌س ناتوانی په‌ی به‌ ده‌ردی من به‌ری! ئەم ده‌رمانانه‌ فشه‌ن، له‌وی له‌ سه‌ر می‌ز هه‌شت جو‌ر ده‌رمانیان بۆ قه‌تار کردووم، من له‌به‌ر خۆم پێده‌که‌نم، چ نمایشخانه‌یه‌که!

چرکه‌چرکی سه‌عات هه‌روا له‌ بن گویم ده‌نگ ده‌داته‌وه، دیدهی ماشین و هاره‌ی ماتۆر له‌ ده‌روه‌ دێ. چاو له‌ کاغه‌ز دیواری ده‌که‌م، گه‌لا باریکه‌کان ئه‌رخه‌وانییه‌کی تۆخن و هیشوو گو‌لی سپیان پێوه‌یه، له‌ سه‌ر چله‌که‌ی نیوه‌نیوه‌ دوو مه‌لی ره‌ش له‌ به‌رابه‌ری یه‌ک هه‌لنیشتون، سه‌رم به‌تاله‌، دلم ده‌بوورپته‌وه، له‌شم کو‌تراوه. ئەو رۆژنامانه‌ی که له‌ سه‌روه‌ی شکاف فریم داون به‌ شپوه‌یه‌کی تاییه‌ت ماون، چاو که‌ لێده‌که‌م له‌پر وه‌ک ئه‌وه‌یه که هه‌موو ئه‌وانه له‌ به‌ر چاو‌م غه‌ریبه‌ن، خۆم به‌ چاوی خۆم بیگانهم، پیم سه‌یره که‌ بۆچ زیندووم؟ بۆچ هه‌ناسه‌ی هه‌لده‌کیشم؟ بۆچ برسیم ده‌بیتته‌وه؟ بۆچ ده‌خۆم؟ بۆچ به‌ ری دا ده‌رۆم؟ بۆچ لی‌رهم؟ ئەو خه‌لکه‌ی که ده‌یانبینم کین و چیان له‌ من ده‌وی؟...

ئێستا باش خۆم ده‌ناسم، هه‌ر ئەو جو‌ره‌ی که هه‌م بێ که‌م و زیاد،

هی‌چ کاریک ناتوانم بکه‌م، له‌ سه‌ر ته‌خت شه‌که‌ت و ماندوو که‌وتووم، سه‌عات به‌ سه‌عات بیره‌کانم ده‌گه‌رین، له‌ هه‌مان جه‌غزی نا‌هو‌می‌دی دا ده‌گه‌رین. تا‌قه‌تم به‌ سه‌ر چوه‌، وجوودی خۆم سه‌رسو‌رماوی کردووم، چه‌ند تال و ترسناکه‌ کاتیک که‌ مرۆف وجوودی خوی هه‌ست پێده‌کا! که‌ سه‌یری ئاوێنه‌ ده‌که‌م به‌ خۆم پێده‌که‌نم، روخسارم له‌ روانگه‌ی خۆمه‌وه ئەوه‌نده نه‌ناسیاو، بیگانه و گالته‌چاره‌...

ئەم بیرم چه‌ند جار تیدا پیکهاتوه: بوومه‌ نه‌مر، ئەو نه‌مه‌ری که له‌ ئەفسانه‌کان دا نووسیویانه‌ هه‌کایه‌تی منه. موعجزه‌ بوو. ئیستا هه‌موو چه‌شنه‌ پرپووچ و قسه‌ی قۆرپیک باوه‌ر ده‌که‌م، ئەم بیره سه‌یر و سه‌مه‌رانه به‌ به‌ر چاو‌م دا تیده‌په‌رن. موعجزه‌ بوو! ئیستا ده‌زانم خودا یا هه‌ر سندانیکێ دیکه، له‌ زو‌لم و زۆری بی‌برانه‌وه‌ی خوی دوو ده‌سته‌ خو‌لقاوی ئافرانده‌: خۆشبه‌خت و به‌دبه‌خت. پشتیوانی له‌ یه‌که‌مییه‌کان ده‌کا و له‌ ئازار و ئەشکه‌نجه‌ی ده‌سته‌ی دووه‌م زیاد ده‌کا. ئیستا باوه‌ر ده‌که‌م که‌ هی‌زیکێ در و ره‌زیل، فریشته‌یه‌کی به‌دبه‌ختیی ده‌گه‌ل هه‌ندیک که‌سان هه‌یه‌...

.....

ئاخه‌ره‌که‌ی ته‌نیا مامه‌وه، ئیستا دوکتور رو‌یشته‌، کاغه‌ز و قه‌له‌مم هه‌لگرت، ده‌مه‌وی بنووسم، نازانم چی؟ یا هی‌چم پی نیه‌ یا ئەوه‌نده زۆره‌ که ناتوانم بنووسم. ئەوه‌ش بۆ خوی به‌دبه‌ختییه‌. نازانم، ناتوانم بگریم. له‌وانه‌یه ئەگه‌ر گریابام هه‌ندیک سووک بووبام! ناتوانم. وه‌ک شیتته‌کانم لیهاتوه. له‌ ئاوێنه‌ دا دیتم که‌ تووکی سه‌رم چینی تیکه‌وتوه، چاوه‌کانم ئاو‌ه‌له‌ و بی‌حاله‌تن، بیر ده‌که‌مه‌وه که‌ روخسارم نابێ وه‌ها بووبی، روخساری زۆر که‌س ده‌گه‌ل بیره‌کانیان جیا‌وازیان هه‌یه؛ ئەمه‌ پتر توورم ده‌کا. ئەوه‌نده ده‌زانم که‌ رقم له‌ خۆم هه‌لده‌ستی، ده‌خۆم رقم له‌ خۆم هه‌لده‌ستی، به‌ ری دا ده‌رۆم رقم له‌ خۆم هه‌لده‌ستی، بیر ده‌که‌مه‌وه رقم له‌ خۆم هه‌لده‌ستی - چ منجری! چ به‌ سام! نا ئەمه‌ هی‌زیکێ ئه‌وپه‌ری مرۆف بوو. سندانیک بوو. ئیستا باوه‌ر به‌مجۆره‌ شتانه‌ ده‌که‌م! ئیدی هی‌چ

شتیک کارم تیناکا. سیانورم خوارد کاری تینه‌کردم. تریاکم خوارد دیسان زیندووم! ئەگەر ئەژدیه‌هاش پتووم دا، ئەژدیه‌ها دەمرئ؛ نا کەس باوەر ناکا. ئایا ئەم ژارانه خراپ بوون؟ ئایا بە رادە پتووست نەبوون؟ ئایا پتر لە رادە ئاسایی بوون؟ ئایا ئەندازە کەبیم بە هەڵە دە نێو کتێبەکانی پزشکی دا دیتبوو؟ ئایا دەستی من ژار دەکاتە نوشاروو؟ نازانم - ئەم بیرانە سەدجار لیم پەیدا بوون و بۆم تازە نین. وەبیرمە بیستووومە کاتیک لە دەوری دوویشک ئاگر بکەنەو بە خۆیەو دەدا - ئایا لە دەوری من ئالقیەکی ئاگرین نیە؟

لە بەر پەنجەرە‌ی ژوورە‌کەم، لە سەر لیواری رهشی شیروانی که ئاوی باران دە قولکە‌کە‌ی دا کوو بۆتە‌و، دوو چۆ‌له‌کە نیشتون. یه‌ک‌یک له‌وان دندووکی ده‌ ئاو ده‌نی، سه‌ری هه‌لدینی، ئه‌وی دیکه له‌ پهنای ئه‌و هه‌لکورماوه و خۆی ده‌پشکنی. من جووله‌م کرد، هه‌ردووکیان جیواندیان و پیکه‌وه هه‌لفرین. هه‌وا هه‌ورییه، هه‌ندیک جار له‌ پشت په‌له‌ هه‌وره‌کان، خۆره‌تاوی ره‌نگ بزړکاو دیته‌ ده‌روه، ئاپارتمانە بلنده‌کانی به‌رابەر، هه‌موویان دووکه‌لآویی، ره‌ش و غه‌مینه‌ر له‌ ژیر زه‌ختی ئەم هه‌وا قورس و بارانییه‌ دا ماون. ده‌نگی دوور و خه‌فه‌ی شار ده‌بیسرئ.

ئەم پە‌رە به‌دزاتانه که فال‌م پیکرتنه‌وه، ئەم پە‌رە درۆزنانه که منیان فریو دا، له‌وئ ده‌ که‌شۆی میزه‌که‌م دان، له‌ هه‌موویان پیکه‌نینیتر ئە‌مه‌یه که هیشتا‌ش فالیان پیده‌گره‌وه!

چ ده‌کرئ چاره‌نووس له‌ من به‌هیزتره.

باش ده‌بوو که مرۆف به‌و تاقیکاریانە‌ی که له‌ ژیان هه‌یه‌تی، توانیایی دیسان له‌ دایک بوویاوه و ژیا‌نی خۆی سه‌رله‌نوئ به‌رپۆه به‌ردباوه! به‌لام کام ژیا‌ن؟ ئایا به‌ ده‌ست منه؟ چ که‌لکی هه‌یه؟ هیزتیکی کویر و ترسناک سواری سه‌ری ئیمه‌ بوون، که‌سی وا هه‌ن که ئە‌ستیره‌یه‌کی شووم چاره‌نووسی ئە‌وان به‌رپۆه ده‌با که‌ له‌ ژیر باری ئە‌و دا ورد ده‌بن و ده‌یان‌ه‌وئ که ورد بن...

ئیدی نه‌ ئاره‌زوویه‌کم هه‌یه و نه‌ قین، ئە‌وه‌ی که مرۆفانه‌ بوو له‌ کیسم

دا، هیشتم به‌ فیرو بچئ، له‌ ژیا‌ن دا پیاو ده‌بی یا فریشته‌ بی یا مرۆف یا حه‌یوان، من نه‌بوومه هه‌چکام له‌وان، ژیا‌نم بۆ هه‌میشه به‌ فیرو چوو؛ من خۆخواز و نه‌زان و کووله‌وار هاتبوومه سه‌ر دنیا، ئیستا ئیدی نا‌کرئ بگه‌ریمه‌وه و ریگایه‌کی دیکه بگرمه‌ به‌ر، ئیدی ناتوانم به‌ شوین ئە‌م سێبه‌ره بیکه‌لکانه‌ دا برۆم، ئامبازی ژیا‌ن بم، زۆره‌بانی ده‌گه‌ل بگرم، ئیوه که پیتانویه‌ به‌ راستی ده‌ژین کام به‌لگه‌ و مه‌نتقیکی به‌هیزتان به‌ ده‌سته‌وه‌یه؟ من ئیدی نامه‌وئ نه‌ به‌خشم و نه‌ به‌خشریم، نه‌ به‌ چه‌پ دا برۆم و نه‌ به‌ راست دا، ده‌مه‌وئ چاوه‌کانم به‌ره‌و داها‌توو بقووچینم و رابوردوو له‌ بیر بکه‌م.

نا، ناتوانم له‌ چاره‌نووسی خۆم رابکه‌م، ئە‌م بیره‌ شیتانه، ئە‌م هه‌ستانه، ئە‌م خه‌یاله‌ تیه‌رانه‌ی که تيمدا پیکدین ئایا راسته‌قینه‌ نین؟ به‌ هه‌ر حال زۆر سروشتیتر و که‌متر ده‌سکرد دیته‌ به‌رچاوه‌تا بیره‌کانی مه‌نتقی من. پیموایه‌ ئازادم به‌لام له‌ ئاست چاره‌نووسی خۆم ناتوانم چووکتیرین به‌ره‌ره‌کانییه‌ک بکه‌م، هه‌وساری من به‌ ده‌ست ئە‌وه‌وه‌یه. ئە‌وه که من بۆ ئە‌ملا و ئە‌ولا ده‌کیشئ. ره‌زیلی، ره‌زیلی ژیا‌ن که ناتوانم له‌ ده‌ستی رابکه‌ن، ناتوانم هاوار بکه‌ن، ناتوانم خه‌بات بکه‌ن، ژیا‌نی گه‌وج.

ئیستا ئیدی نه‌ ده‌ژیم و نه‌ ده‌ خه‌و دام، نه‌ شتیکم پئ خۆشه‌ و نه‌ پئ ناخۆش. من ده‌گه‌ل مه‌رگ ناسیاو بووم و خووم پیکرتوه. تاقه‌ دۆستی منه یا ته‌نیا شتیکه‌ که دلم ده‌داته‌وه. گۆرستانی مه‌نپارناسم وه‌ بیر دیته‌وه، ئیدی هه‌سه‌رته‌ی مرده‌کان ناخۆم. منیش سه‌ر به‌ دونه‌ی ئە‌وان ده‌ژمیردیم. منیش ده‌گه‌ل وانم، زینده‌به‌گۆریم...

ماندوو بووم، چه‌نده‌م قسه‌ی قۆر نووسی! به‌ خۆم ده‌لیم: برو شیت، کاغز و میداد فری ده‌، فری ده‌، هه‌تله‌نووسی به‌سه. خه‌فه‌ به‌، بیدرینه‌، نه‌کا ئە‌م قسه‌ قۆرانه‌ وه‌ ده‌ست که‌سیک بکه‌وئ، چلۆن قه‌زاوهم ده‌کا؟ به‌لام من شه‌رمم له‌ که‌س نیه‌، هه‌چم بۆ گرینگ نیه‌، به‌ دنیا و ئە‌وه‌ی تیدایه‌ پیده‌که‌نم. هه‌ر چه‌ند قه‌زاوتیان له‌ باره‌ی من دا سه‌ختیش بی، نازانم که من خۆم سه‌ختتر قه‌زاوت کردوه، ئە‌وان به‌ من پیده‌که‌ن،

نازانن كه من پتر بهوان پئدهكه نم. من له خۆم و له هه موو و له خویننه ری
ئهم قسه قۆرانه بیزارم.

ئهم یادداشتانه دهگه ل بهستهیهک په پ، ده که شووی میزی ئه و دابوو.
به لام خۆی له سهر تهخت کهوتیوو و هه ناسه هه لکیشانی له بیر چوو بووه.

پاریس یازدهی ره شه مه ی ۱۳۰۸

سى دلوپ خوين

شنهیه کی نهرم بونی گولہکان هه تا کوو ئیره دینی. به لام که لکی چیه؟ من ئیدی که یفم به هیچ نایه، هه مووی ئه وانه بۆ شاعیرهکان و مندالہکان و ئه وانه ی که هه تا کوتایی ژیانان مندال دهمیننه وه باشه - سالتیکه لیرهم، شه وانه هه تا به یانی له بهر دنگی پشیله وه خه بهرم، ئه م ناله سامناکانه، ئه م هه نجه ره دارووشاوه وه گیانان هیناوم، به یانیش هیشتا چاومان هه لئه هیناوه ئه م دهرزی لامه زه به یه...! چ روژگه ل و سه عاتگه لیکه به سام که لیره تیپه رمان کردوه، به کراس و دهریپیه کی زهرد روژهکانی هاوین له ژیرخان له دوری یه ک کو دهبینه وه و زستانانهش له دم باغچه له بهر هه تاو داده نیشین، سالتیکه که ده نیو ئه م خه لکه سه یر و سه مه ره یه دا ده ژیم. هیچ هاو به شیییه ک ده نیوان ئیمه دا نیه، من عه رز هه تا ئاسمان ده گه ل وان فه رقه هه یه - به لام ناله کان، بیده نگییه کان، جنیوه کان، گریانه کان و پیکه نینهکانی ئه م خه لکه هه میشه خه ونه که م ده ش یوو.

هیشتا سه عاتیکی ماوه شیوه که مان بخوین، له و خوړاکانه ی هه میشه یی: ئاش ماست، شیربرینج، چلاو، نان و په نیر، ئه ویش نه مر نه ژی - حه سه ن هه موو ئاواتی ئه مه یه که قابله مه یه ک ئه شکنه به چوار نانی سه نگه ک بخوا، کاتیک ئه و ئازاد بکری له بری قه له م و کاغه ز ده بی قابله مه یه ک ئه شکنه ی بۆ د یی. ئه ویش یه ک له به خته وه رهکانی ئیره یه. به و به ژنه کورته، پیکه نینی گه و جانه، ملی ئه ستور، سه ری تاس و دهسته پر له پینهکانی بۆ قورکیشان خولقاوه، هه موو زهرهکانی له شی شاهیدی ده دن و نیگای گه و جانه شی جار ده کیشی که بۆ قورکیشان خولقاوه. ئه گه ر مه حه مه ده لی له سه ر نه هار و شیو رانه وه ستابا حه سه ن هه موومانی گه یاندبوو کن خودا، به لام خودی مه حه مه ده لیش وه ک خه لکی ئه م دونیا یه یه، چونکه ئیره هه رچی پیتان خو شه بیلین، به لام دونیا یه کی دیکه یه، جیاواز له دونیا ی خه لکی ئاسایی. دوکتوریکمان هه یه به قودرته ی ئه و خودایه هیچ تیناگا. ئه گه ر من له جیات وی بام شه ویک ژارم ده چیشتی هه موان ده کرد و دهمدا بیخون، ئه وسا به یانی له نیو باغ

دوینی بوو که دیوه که یان جوئی کردمه وه، ئاخو هه ر ئه و جوړه ی که جیگر به لینی دابوو من ئیدی به ته واوته ی چاره سه ر کراوم و حه وته ی دیکه دهمنیرنه وه مال؟ ئایا نه خو ش بووم؟ سالتیکه، له ته واوی ئه م ماوه یه دا هه رچی ده پارامه وه کاغه ز و قه لگه ده ویست، نه یانده دامی. هه میشه پیموابوو هه ر ساتیک قه له م و کاغه زم بکه ویته ده ست چه نده شت ده نووسم... به لام دوینی بی ئه وه ی داوام کردبی، کاغه ز و قه له میان بۆ هینام. شتیک که ئه وه نده به ئاواتیه وه بووم، شتیک که ئه وه ند چاوه روانی بووم...! به لام که لکی چیه - له دوینیوه هه رچی بیر ده که مه وه شتیکم نیه که بینووسم. ده لپی که سیک ده ستم ده گری یا باسکم سیر ده بی. ئیستا سه رنج ده ده می ده نیوان ئه و خه ته تیکه ل پیکه لانه ی که له سه ر کاغه ز کیشاومه ته وه ته نیا شتیک که ده خویندریته وه ئه مه یه: « سی دلۆپ خوین. »

.....
ئاسمان شین، باغچه سه رسه وز و گولہکانی سه ر ته پک پشکووتوون،

هاتوون. من ئەوانم دېبوو و دەمناسین. کچه جحیلەکه چەپکه گولیکى
هینابوو. ئەو کچه به من پیدەکهنى، دیار بوو که منى خوۆش دەویست،
هەر له بهر من هاتبوو. سیمای ئاولاویى عەبباس خوۆ جوان نیه، به لام
ژنه که کاتیک دهگهڵ دوکتور قسهی دهکرد من دیتم که عەبباس کچه
جحیلەکهی کیشا لاه و ماچی کرد.

.....

هەتا ئیستا نه کهس هاتۆته سەردانم و نه گولیان بوۆ هینام، سالیکه.
دوایین جار سیاوهش بوو که هاته سەردانم، سیاوهش باشتین ئاوالی من
بوو. ئیمه پیکه وه دراوسى بووین، هەموو روژى پیکه وه دهچووینه فیترکه و
پیکه وهش دههاتینه وه و دەر سه کانمان پیکه وه دهوره دهکرده وه و له کاتی
پشوو دان تارم فیتره سیاوهش دهکرد. روخساره کچه مامی سیاوهشیش
که دهزگیرانی من بوو زۆر جار دههاته کوۆره که مان. سیاوهش دهیه ویست
خوشکی روخساره بینى. به هه لکهوت مانگیک بهر له ماره کردنى،
سیاوهش نه خوۆش کهوت. من دوو سى جار چوومه سەر دانی به لام کوتیان
دوکتور قه دهغەى کردوه که قسهی دهگهڵ بکن. هەرچی پیم داگرت هەر
ئەم ولامه یان دامه وه. منیش په لپم پینه گرتن.

« باشم له بیره، سه روبه ندى ئیمته حانه کان بوو، ئیواره یه ک که
گه رامه وه مال، کتیبه کانم دهگهڵ جزووی فیترکه فری دا سەر میز. هەر
ویستم جله کانم بگوۆرم دهنگی ته قینه وهی گولله هات. دهنگه کهی ئەوهنده
نزیك بوو که ترساندمی. چونکه ماله که مان له پشت خه ندهک بوو و
بیستبووم که له لای ئیمه دزی کراوه. ده مانچه نیترگانه کهم له که شووی
میتره کهم دهرهینا و هاتمه هوش، گووی قولاغ وه ستام. له دوایی له
پلهکانی سه ربان وه سه ر که وتم به لام چم نه دیت. کاتیک گه رامه وه له
سه ره وه چاوم به ماله سیاوهش کهوت، دیتم سیاوهش به کراس و دهر پیوه
له هوش وه ستاوه. من به سه رسورماویه وه کوتم « سیاوهش تووی؟ »
ئەو منى ناسیوه و کوتى « وهره خواری که سمان له مال نیه! »
« ته قه ی گولله ت بیست؟ »

قامکی له سەر لیوی دانا و به سەر ئاماژهی کرد که وهره و من به
ههشتاو چوومه خواری و له دەرگای ماله که یانم دا. بوۆ خووی هات و
دەرگای له سەر من کرده وه.

هه روا که سهری داخستبوو و زهق چاوی له زهوی بریبوو، پرسى « تو
بوۆچی نه هاتیه سەردانم؟ »

« من دوو سى جار هاتوومه سەردانت به لام کوتیان که دوکتور ئیزن
نادا. »

« پتیانوايه که نه خوۆشم، به لام هه لهى دهکن. »

ديسان پرسيم « ئەو ته قه یه ت گووی لیبوو؟ »

بى ئەوهی ولام بداته وه دهستی گرتم و بردمیه بن داری کاژ و شتیکی
نیشان دام. من که له نزیکه وه چاوم لیکرد، سى دلۆپ خوینی تازه تکابوو
سەر زهوی.

دوايه منى برده دیوه که ی خووی، هه موو دەرگاکانی گری دا، له سەر
سه نده لى دانیشتم، چرای هه لکرد و هاته سەر سه نده لى، به رامبه رى من
له په نا میز دانیشتم. دیوه که ی ساده، شین و نیوقه دی موۆر بوو. له
سووچی ژوو تاریکی دانا بوو. چهند بهرگ کتیب و جزووی فیترگهش له
سەر میز که وتبوو. دوايه سیاوهش دهستی دریز کرد و له که شووی
میتره که ی نیترگانىکی دهرینا و نیشانی دام. لهو نیترگانه کوۆرانه بوو که
دهسکیان نیرووی بوو، ئەوی ده گیرفانی شالواره که ی نا و کوتى « من
پشیله یه کی میم هه بوو، ناوی نازى بوو. له وانیه دیتبیت، لهو پشیله
ئاساییه پنۆک پنۆکانه بوو، به دوو چاوی گه وره ی وهک چاوی به کل
کی شراو. له سەر پشتی نهخش و خالی ریک بوون وهک ئەوهی که
جه وهه رت به سەر کاغه زى ئاوه لچن دا رشتبى و له دوایی دوو قهدت
کردبیته وه. روۆرانه که له فیترگه دهگه رامه وه نازى رایده کرده لام،
میاومیاوی دهکرد، خووی تییه لده سووم، کاتیک دادەنیشتم وه سەر سەر و
گوویلاک م دهپه رى، لمبوۆزى له دم و چاوم دهخشاند، به زمانى زووری
نیوچاوانى ده لیستمه وه و زۆری لیده کردم که ماچی بکم. گوویا پشیله ی

روژیک له بهر ئەم په نجه ریه کارم ده کرد. ئاشقه و ماشقه م دیتن که له باغچه به که شم و نه شم ده رویشتن. من بهو نیرگانهی که دیت، له سێ ههنگاوییه وه سیله م تیگرتن. نیرگان تهقی و گولله که وه جووتی نازی کهوت. گویا که مەری شکا، باز دیکى بلندی دا، بئ ئەوهی دهنگیکى لیوه بئ یا نالهیهک بکا له دالان رایکرد و له بهر هی ره ی دیواری باغ کهوت و توپی.

« دلۆپی خوین له تهواری شوین ریگا کهی تکابوو. نازی ماوهیهکی لیگه را ههتا شوین پییه کهی دینه وه، بونی به خوینه کهیه وه کرد و یه کراست چوه سهر که لاکه کهی. دوو شهو و دوو روژ له سهر که لاکه کهی کیشکی دا. هه ندیک جار دهستی لیده دا، ده تکوت پی دهلی « ههسته، سه ره به هاره، بۆ له جهنگه ی ژوان دا خه وتوو، بۆ ناجوو لییه وه؟ ههسته، ههسته! » چونکه نازی له مردن نه ده گه یشت و نه یه ده زانی که جووته کهی توپیوه.

« سبه یینی ئەوئ روژئ نازی ده گه ل که لاکى جووته کهی ون بوون. هه ر کوئ گه رام و له هه ر که سم پرسى که لکی نه بوو. ئاخو نازی له من تو را، ئاخو توپی، ئاخو وه شوین ژوانی خوئ کهوت، ئەدی که لاکه کهی ئەوی دیکه چی لی هات؟

« شه ویک دهنگی مر نه میاوی هه ر ئەو گورپه نیرم بیست، هه تا به یانی هاواری کرد، شه وی دوایه ش ههروه تر، به لام به یانیان دهنگی ده برا. شه وی سی هه م دیسان نیرگانم ده ست داوه و به م داره کاژهی به ر په نجه ره که مه وه نا، چونکه زیته ی چاوه کانی له تاریکی دا دیار بوو. ناله یه کی دریزی کرد و بیده نگ بوو. سبه ی له بن داری کاژ سئ دلۆپ خوین تکابوو. لهو شه وه وه هه تاکوو ئیستا هه موو شه وی دئ و هه ر بهو دهنگه وه ده نالیئنی. ئەوانی دیکه خه ویان قورسه نایبیسن. هه رچی پیمان ده لیم پیم پیده که نن. به لام من ده زانم، دلنیام که ئەمه دهنگی ئەو گورپه ییه که من توپان دوومه. لهو شه وه وه هه تاکوو ئیستا خه و له چاوم

زراوه، ده چمه هه ر کوئ، له هه ر دیویکی ده خه وم، تهواری شه و ئەم گورپه بئ ئینسافه به هه نجه ره ی تر سناکی ده نالیئنی و هاواری جووته که ی ده کا. « ئەمرۆ که مال چۆل بوو هاتمه هه ر ئەو شوینه ی که گورپه لیی داده نیشتی و هاوار ده کا، ته قه م لیکرد چونکه له زیته ی چاوه کانی له تاریکی دا ده مزانی که له کوئ داده نیشتی. که ته قه م لیکرد گویم له دهنگی ناله ی گورپه بوو و سئ دلۆپ خوین لهو سه ره وه تکا. تو که به چاوی خوئ دیت، تو که شاهید بووی؟ »

له م کاته دا ده رگا کراوه و روخساره و دایکی وه ژوو ره که وتن. روخساره چه پکیک گوئی پیبوو. من هه ستام سلاوم کرد به لام سیاوه ش به بزه وه کوتی « هه لبهت ئیوه ئاغا میرزا ئەحمه دخان له من باشتر ده ناسن، پیویست به ناساندن نیه، ئەو شاهیدی ده دا که سئ دلۆپ خوینی به چاوی خوئ له بن داری کاژ دیوه. » « به لئ من دیتوومه. »

به لام سیاوه ش هاته پیش و قاقا پیکه نی، دهستی ده گیرفانم نا و نیرگانی ده رکیشا و له سهر میزه که ی دانا و کوتی « ده زانن ئاغا میرزا ئەحمه دخان نه ته نیا باش تار ده ژهنی و ش یعیری باش ده لی، به لکه راوکه ریکی لی هاتووشه، ئەنگیوه ی چاکه. »

دوايه ئاماژهی به من کرد، منیش هه ستام و کوتم « به لئ ئەمرۆ ئیواری هاتم جزووی فیرگه له سیاوه ش وه رگرم، بۆ گالته ماوه یه ک گولله مان به داری کاژوه نا، به لام ئەو سئ دلۆپه خوینه هی گورپه نیه هی بایه قوشه. ده زانن که بایه قوش مالی سه غیری خواردوه بویه شه وانه ئەوه نده ده نالیئنی هه تا سئ دلۆپ خوین له گه رووی بتکی، یا ئەمه که گورپه قه ناربی دراو سیی خواردوه بویه به گولله لیانداوه و بی ره دا تپه ریوه، ئیستا راوه ستن گۆرانییه کی تازه که سازم کردوه بو تانی بلیم، تارم هه لگرت و گۆرانییه که م ده گه ل سازه که ریک کرد و ئەم ش یعیرانه م خوینده وه:

مخابن که شه و هاته وه
جه هانم سیاپوش دیته وه
هه موو خه لگ سه ره له نوئی خه وته وه

جگه من که رهنج و غ مم هه ره له رین

نه ماوه چ خووشی و مه زاج
جگه مهرگ نیمه چاره و عیلاج
له ویندر له بن داری کاج

سی قه تره تکاوه له سه ره خاک خوین

که گه پیشته ئیره دایکی روخساره شیواو وه دهر که وت، روخساره
بروکانی هه لکیشا و کوتی « ئه مه شیته » دوایه دهستی سیاوهشی گرت و
هه ردووکیان قاقا پیکه نین و وه دهر که وتن و دهرگیان له سه ره داخستم.
که گه پیشته هه وش له بن فانوس من ئه وانم له پشت شووشه ی
په نجه ره وه دیت که به کترین ده باوش گرت و به کترین ماچ کرد.

ژنیک که می‌رده‌کهی ون کرد

- **غولام** - ی ئاوالی پئیکوتم.
- ئەگەر پیاوکهت هێنده به غیرهت بی لهویش هه‌ڵدێ، ئیستا چه‌ندت پوول پێیه؟

- دوو تمه‌ن و دوو قران.

- ناوت چیه؟

- **زێرن**

- خه‌لکی کوئی؟

- خه‌لکی **ئه‌لویزی شه‌ه‌ریارم**.

- له جیات ئه‌وه که بچی مێرده‌که‌ت ببینی‌ه‌وه برۆ شه‌ه‌ریار، ئیستا جه‌نگه‌ی ترییه - برۆ لای خزم و که‌س و کارت و تری بخرۆ. له‌خۆرا ده‌چیه مازنده‌ران، له‌وێ گۆرغه‌ریب ده‌بی، ئه‌ویش به‌و زه‌ینه باشه‌ی که تۆ هه‌ته!
- ده‌بی برۆم.

زێرن ئه‌و رسته‌ی دوا‌یی به‌ دانیایه‌کی ته‌واوه‌وه کو‌ت، ده‌تکو‌ت ته‌ماکه‌ی ته‌واو و بی پاشگه‌ز بوونه‌وه بوو، و نیگای بی شۆقی له‌به‌ر خۆی بریبوو بی ئه‌وه‌ی که شتیک ببینی یا سه‌رنج بداته که‌سیک. وا ده‌هاته به‌رچاو که بی ویست و بی فکر قسه‌ی ده‌کرد و هۆشی له‌ شوپێکی دیکه بوو. پاشان دیسان ئازان رووی له‌ شۆفیر کرد و کو‌تی:

- کاکێ شۆفیر، ئه‌و ژنه له‌ کن **ده‌روازه‌ی ده‌وله‌ت** دابه‌زینه و رێگاشی پێ نیشان بده.

زێرن ده‌تکو‌ت له‌ پشتیوانی ئازان وره‌ی هاته به‌ری کو‌تی:

- من غه‌ریبم، رێگام پێ نیشان بدهن خیرتان ده‌گاتێ.

ماشین وه‌رێ که‌وت، زێرن بی بزوت دیسان نیگای بی شۆقی وه‌ک سه‌گیکێ تیه‌له‌ل‌دراو له‌به‌ر خۆی بری. چاوه‌کانی دریشته‌، ره‌ش، برۆکانی قه‌یتانی و باریک، که‌پۆی چووک، لێوه‌کانی گۆشتن و گووپه‌کانی تیقه‌وپاو بوون. پێسته‌ی رووی گه‌ش، ره‌شته‌اله و پته‌وه بوو. له‌ ته‌واوه‌تی رێ دا ده‌جوول‌اوه بی ئه‌وه‌ی سه‌رنج بداته که‌سیک یا شتیک. مندا‌له‌که‌ی بیده‌نگ و غه‌مین و فیدار، وه‌نه‌وزی ده‌دا و هه‌ناریکی رێک کوشراوی به‌ ده‌سته‌وه

« بۆ لای ژنان ده‌چی؟ قه‌مچی له‌ بیر مه‌که‌!»

وه‌های کو‌ت زه‌رده‌شت. ف. نیچه

به‌یانی زوو له‌ ئیزگه‌ی **قوله‌ک**، ئازانیکی کو‌پته‌له‌ی سوورفل، ژنیک که‌ مندا‌لیکی به‌ باوه‌شه‌وه بوو، نیشانی شۆفیری ماشینیکی دا و کو‌تی:
- ئه‌و ژنه ویستوو‌یه‌تی بچیته مازنده‌ران هاتۆته ئێره، بیگه‌یه‌نه شار خیرت ده‌گاتێ.

ژن بی سی و دوو سواری ماشین بوو، سووچی چارشییوی ره‌شی به‌ ددانی گرتبوو، مندا‌لیکی دووساله‌ی به‌ باوه‌شه‌وه بوو و بوخچه‌یه‌کی سپی به‌ ده‌سته‌که‌ی دیکه‌یه‌وه بوو. چوو له‌ سه‌ر سه‌نده‌لی چه‌رمیی دانیشت و مندا‌له‌که‌ی که‌ قژی کال و قیافه‌یه‌کی مالاریایی هه‌بوو له‌ سه‌ر کو‌شی دانا، سی نیزامی و دوو ژن که‌ له‌ ماشینه‌که‌ دا بوون بی‌وا‌ز چاویان له‌و کرد، به‌لام شۆفیر هه‌ر نه‌گه‌راوه‌ چاوشی لێبکا. ئازان هاته‌ نزیک شووشه‌ی ماشین و به‌ ژنه‌که‌ی کو‌ت:

- ده‌چیه مازنده‌ران چ بکه‌ی؟

- مێرده‌که‌م ببینه‌وه.

- مه‌گه‌ر مێرده‌که‌ت ون بوه؟

- مانگیکه‌ بی خه‌رجیی جیی هیشتووم رویشته‌وه.

- چووزانی که‌ له‌وێیه؟

بوو. نزيك دهر وازهی دهلته شوڤير ماشينه کهی راگرت و نهو ريگايهی که راست دهچوو بؤ دهر وازهی شميران پټي نشان دا. زيرنيس دابهزی و دهسته جي ريگای دريژ و ههتاوی به مندالک به باوه شهوه و بوخچه يهک به دهسته وه، گرته بهر.

له بهر دهر وازهی شميران زيرن چوو نټو کاره ژيکه وه و دواي نټو سعات چنه ليدان و مهحتلهی، خاوهن کاره ژ رازی بوو که به ماشينیکی باریی نهو بگه يه نيته **ناسياسهر** سهر ريی **ساری** و شهش قرانیشی بابتهی کرئ ليوهر گرت. زيرنيان بؤ ماشينیکی گه وره رينوني کرد که خه لک له دهره ی کيپ دانيشت بون و بار و بنه يان له نيوه راست هه لچنيبوو. نهوان پاليان به يه کتره وه نا و جيگايه کيان بؤ کرده وه که به زهحمت جتي خوی کرده وه.

ناويان ده ماشين کرد، ديدهی ليدا، له پاش خوی بونی بيتزين و رونی سووتاو و دوو که لی خسته هه واوه و به جادهی گهرم و توژاوی دا وه ريکه وت. سهرتا ديمه نی دهوروبه ر يه کچه شن بوو، له دواي ته پکه کان، کيو و داره کانی دهوره دست و پيچ و خه مه کانی ريگا، ديمه نيان ده گوري. به لام زيرن به هه مان شيوهی ژاکاوی چاوی له بهر خوی ده کرد. له چهند جي ماشين رايگرت و چاويان له بهر گه ی مسافره کان کرد. نزيك نيوه رؤ له **شه لنبه** چهرخی ماشين خراپ بوو و تاقمیک که مسافره کان دابه زين. به لام زيرن له سهر جي خوی جووله ی نه کرد، چوونکه ده ترسا نه گهر هه ستي جيگاکه ی له کيس بچي. بوخچه که ی کرده وه، نان و په نيري لي دهره ينا، کوته نانیکي فه تيري به په نيره وه دا به کوره که ی و بؤ خوشی چهند بابوله ی خوارد. منداله که ی وهک چوله که يه کی ترياکی بيده نگ بوو، دايم وه نه وزی ددا و وا ده هاته بهر چاو که تاقه تي قسه کردن و ته نانه ت گريانیشی نه بوو. له ناکام ماشين ديسان وه ريکه وته وه و گه ليک تپه ري، له **جابون** و **فيروزکوه** تپه ري و ديمه نی جوانی لي ره وار ديار ی دا. به لام زيرن ته واوی نه م نالوگوره ی به نيگای بي شو ق و بي سواز روانی و خوشييه کی نه يني، خوشييه کی مه رموزی تيدا پيکه اتبوو، دل توند

دهيکوتا، نازادانه هه ناسه ی هه لده کيشا چونکه له نامانجه که ی نزيك ده بووه و سبه ی دهيتوانی **به بووی** مي ردي بي نيته وه، ناخ مال که ی چونه، که س و کاری چ قيا فه يه کيان هه يه و ده گه ل نهو چون ده جو وليته وه؟ دواي مانگيک دوروی ناخ چون ده گه ل به بوو ده جو وليته وه و چ ده لي؟ به لام بؤ خوشی ده يزانی که له ناست به بوو نه يده توانی يهک وشه ش دهر يري، زمانی سري ده بوو و هه موو هيز و توانای ليده برا، ده تکوت ده به بوو دا هيزيکی تاييه ت هه بوو که هه موو بير، ويست و هيزی نهوی له وزه ده خست و نهو به ته واوه تي ده چوه ژير ده سته لاتي نه وه وه. زيرن ده يزانی که به پيچه وانه به بوو هه ره شه ی ليده کا و له دواي به قه مچی، هه نهو قه مچييه ی که له ولاغه کانی راده کيشا، له گيانی راده کيشی. به لام زيرن هه ر بؤ نه وه ده چوو، نار ه زوی نهو قه مچييه ی ده کرد و له وانه يه هه ر له بهر نه وه ده چوو که قه مچی ده ست به بووی ويکه وی. هه وا ی شيدار، لي ره وار، ديمه نی دل ريفيني دهوروبه ري، نهو خه لکانه ی که له دور وه کاريان ده کرد، پياويک که به عه باي که ربا سي شين له سهر جاده وه ستابوو، تريی ده خوارد، مالی لادتييه کان که به به ري دا تيده په رين، گشت نه وانه زيرنيان وه بير منداله تي خوی ده خسته وه.

xxx

دوو سال ده بوو که زيرن ببوو به ژنی به بوو. يه که م جار که زيرن به بووی ديت رؤژيکی تري هه لگرته وه بوو. زيرن ده گه ل **مي ري کچی** دراوسيتيان و **موچول خانم** و خوشکه کانی **خورشيد** و **بيمانی خانم** کاريان نه وه بوو که هه موو رؤژي تيگرا له رهن ترييان ليده کرده وه و هيشوو دره وشا وه کانيان ده سيپ يا سندووقی چيوي دهن، له دواي سيپه کانيان دهر د له کن رووباری **سياناو** له ژير کونه دار چناريک که په رويان بؤ دوعا ليده به ست و له وي دايکی ده گه ل **گوه ر**، **دايکی هه باس**، **خوشقه دم**، **سولتان**، **گولداد** و **خودايار** سندووقه کانيان ددا به ردين سيپ **په رنده ک ماندگارعه لی**. له م رؤژه دا سيپ هه لگريکی تازه کار

هاتبوو که سیپه‌کانی له بار دهدا و به‌بووی مازنده‌رانی بوو که گۆرانی ده‌کوت و کچه‌کانی فیر ده‌کرد و ببوو هۆی سه‌رگه‌رمی هه‌موویان و تیگرا گۆرانیان ده‌کوت:

« کیژی له‌بار ئه‌های له‌له

بچینه شار، ئه‌های له‌له

یه‌کمان له‌مال، یه‌کمان له‌کار

بئی بچینه شار ئه‌های له‌له

بئی بچین که تۆم ده‌وئ! »

به‌بوو شی‌وهی راویژه‌که‌ی بۆ راست ده‌کردنه‌وه، کچه‌کان قاقا پیده‌که‌نین و هه‌تا ئیواره‌ی ئه‌ورۆژه ئه‌و کاره‌ درێژه‌ی هه‌بوو. به‌لام ئه‌وه‌ی که پتر سه‌رنجی کچه‌کانی بۆ لای به‌بوو راکیشا گۆرانیه‌که‌ی ئه‌و نه‌بوو، به‌لکه‌م بۆ خۆی و بویریه‌که‌ی بوو که دلێ ئه‌وان به‌ تاییه‌ت زیڕنی داگیر کردبوو. هه‌ر که زیڕن چاوی به‌ ئه‌ندامی به‌خۆوه، ملی ئه‌ستور، لیوی سوور، قرژی سوور، باسکه سپیه‌کان که مووی له‌ سه‌ر روابوو و به‌ تاییه‌ت ده‌ستوربێک که له‌ راگوێزتنی سپیه‌ قورسه‌کان هه‌یبوو، خۆی دۆراند. سه‌ره‌رای ئه‌مه‌ مه‌لیک که به‌بوو پئینواند به‌و نیگا به‌ تینانه‌ی که ده‌ نیوانیان دا پیکهات به‌س بوو هه‌تا زیڕن که پتر له‌ چارده‌ سالی نه‌بوو، گیرۆده‌ی خۆی بکا. زیڕن دلێ ده‌یکورکاند، رهنگی دینا و ده‌برد، چونکه له‌م رۆژه‌ دا په‌ی به‌ شتیکی نوێ برد و هه‌ستی کرد که هه‌تا ئه‌وده‌م ئه‌وه‌ی تیدا نه‌بوه. چونکه هه‌تا ئیستا ئه‌و هیچی له‌ پیاو نه‌ده‌زانی، دایکی هه‌میشه‌ تییه‌له‌دابوو و چاوترسینی کردبوو و خوشکه‌کانی که له‌و گه‌وره‌تر بوون رقه‌به‌ره‌یان ده‌گه‌ل ده‌کرد و رازی خۆیان لیده‌شارده‌وه. هه‌رچه‌ند زیڕن زۆر جار پیاوی به‌ بیر داده‌هات به‌لام نه‌یده‌وێرا له‌ که‌س بیرسی و ده‌یزانی که ئه‌مه‌ بیریکی خراپه‌ و ده‌بێ خۆی لێ دوور بخاته‌وه. ته‌نیا هه‌ندیک جار **میرێ کچی** دراوسێیان و **خانمۆل** و **بلوورخانم** ده‌گه‌ل ئه‌و سه‌باره‌ت به‌ رازه‌کانی پیاو دوابوون و زیڕنیان وه‌ خوتخوته‌ خستبوو

وه‌ها که تا راده‌یه‌ک چاو و گوێی کرابۆوه. ته‌نانه‌ت میرێ باسی نیوانی نه‌پنی خۆی ده‌گه‌ل **شیرزاد** کوری **ماندگارعلی** کردبوو. به‌لام ته‌واوی ئه‌و بیرانه‌ی که زیڕن له‌ ئه‌وین و هه‌وه‌س له‌ زه‌ینی خۆی دا پیکه‌یه‌تنبوو، نیگای به‌بوو گۆرانی به‌ سه‌ر داهینا، پئی سست بوو و هه‌ستیکی تیدا پیکهات که نه‌یده‌توانی ده‌ریبیرێ، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی ده‌زانی که ته‌واوی زه‌رره‌کانی له‌شی، به‌بوویان ده‌ویست و له‌مه‌ به‌ دوا نیازی به‌و بوو و ژیانی بئی به‌بوو مه‌حال و نه‌گونجاو بوو. به‌لام به‌ هه‌لکه‌وت ئه‌ورۆژه زیڕن قه‌بایه‌کی سووری تازه که هه‌یبوو ده‌به‌ری کرد و که‌لاغه‌یه‌کی جوان که پووری له‌ مه‌شه‌د بۆی هینابوو ده‌ سه‌ری هالاندبوو و هه‌وت لۆ که‌زێی له‌ پشته‌وه‌ هاتبوو ده‌ر، وه‌ها که جگه‌ له‌ ئه‌ندامی ریکی و که‌شم و نه‌شم و جوانیی روخساری، جله‌که‌ش جوانتری کردبوو، ده‌تکوت هه‌ر له‌به‌ر ئه‌مه‌ بوو که ده‌ نیوان سه‌دان کیژ و له‌م قه‌ره‌بالغیه‌ دا به‌بوو ئاوری ده‌داوه و به‌ دزی چاوی لیده‌کرد و بزهی ده‌هاتی و به‌ زیره‌کی و وردکۆلی و هه‌ستی که له‌وانه‌یه‌ کیژۆله‌یه‌ک هه‌یبی شکیک بۆ زیڕن نه‌ماوه که به‌بوو خۆشی ده‌وێ و پێوه‌ندییه‌کی تاییه‌تی ده‌ نیوانیان دا ساز بوه. ناخۆکاتی وا ده‌بێ چ بکه‌ن؟ وه‌ها به‌ هه‌شتاو خوین ده‌ له‌شی دا ده‌گه‌را که هه‌ستی ده‌کرد سه‌ر کۆمه‌کانی گه‌رم داهاتوون وه‌ک وه‌ی گریان گرتبێ. وه‌ها سوور هه‌لگه‌رابوو که **شاربانوو کچی** **کشوه‌رسولتان** تییگه‌هه‌شت. ئایا زیڕن ده‌یتوانی ئه‌م هیوايه‌ بدا به‌ خۆی که ببیته ژنی به‌بوو، له‌ حالیک دا که دوو خوشکی له‌ خۆی گه‌وره‌تر هه‌یه که هه‌شتا میردیان نه‌کرده‌وه و جگه‌ له‌وه‌ش ئه‌و لای دایکی له‌ هه‌ر دووی ئه‌وان چاره‌ره‌شته‌ره؟ چونکه به‌ر له‌وه‌ی ببیته سه‌ر دونیا باوکی مرد و دایکی دایم و ده‌ره‌م سه‌رکۆنه‌ی لیده‌دا که تۆ سه‌ری باوکت خواردوه و ئه‌وی پئی پێوه‌ده‌م ره‌ش بوو. به‌لام له‌ راستی دا چونکه دایکی دواي زان نۆبه‌تیی گرت و دوو مانگ له‌ جی دا که‌وت له‌به‌ر ئه‌وه‌ ناخۆشی ده‌ویست.

لای ئیواره‌ی ئه‌و رۆژه که هه‌موو کریکاره‌کان ده‌ستیان له‌ کار هه‌لگرت و به‌ نیوان میوه‌کان دا که وه‌ک گوریسی قاوه‌یی له‌ سه‌ر ته‌پکۆله‌کان لیک

هالابوون، تپه‌پین و بۆ لای رووباری سیائاو چوون و تریکانیان وهک هه‌موو روژئی ته‌حویلی ردین سپی دپیه‌که‌یان ماندگار عه‌لی دا، زپرن و دایکی و میړی ده‌گه‌ل گاران که له رییه تووشی بوون بۆ لای قه‌لای کاکلی خو‌یان که بورج و باروویه‌کی به‌ری هه‌بوو، وه‌ری که‌وتن. له ری دا زپرن باسی گیرۆده‌یی خۆی به به‌بوو کرد و میړی دلی داوه و به‌لینی دا که هه‌ر یارمه‌تییه‌ک له ده‌ستی بی کۆتایی نا‌کا.

چ شه‌ویکی سه‌خت به سه‌ر زپرن دا تپه‌پری! مانگه‌شه‌و بوو، خه‌وی لینه‌ده‌که‌وت، هه‌ستا که ئاو بخواته‌وه. له دوایی چوو هه‌یوانی ماله‌که‌یان. نا، هه‌ر پیتی خو‌ش نه‌بوو بخه‌وی. شووبایه‌کی فینک ده‌شنی، سینگی ئاوه‌له بوو به‌لام هه‌ستی به سه‌رما نه‌ده‌کرد. ده‌نگی پرخه‌ی دایکی که وه‌ک نه‌ژدیها له ژووری خه‌وتبوو، ده‌بیست. هه‌ر کاتیک هه‌ستا‌با، ئه‌وی بانگ ده‌کرد، به‌لام چ قه‌یدی؟ چونکه له ته‌واوی گیانی خۆی دا هه‌ستی به شو‌رش و سه‌ربزیویی ده‌کرد. له سه‌ر په‌نجه‌ی پپیان چوه دهم حه‌وز، له ژپرن داربناو وه‌ستا. له‌م کاته دا ده‌تکوت که دره‌خت، زه‌وی، ئاسمان، نه‌ستیره‌کان و تریفه هه‌موویان به زمانیکی تابه‌تی ده‌دوین. حاله‌تیکی غه‌مینه‌ر و خو‌ش بوو که هه‌تا ئیستا نه‌چیژتبوو، ئه‌و زۆر باش ده‌ زمانی دره‌خته‌کان، ئاوه‌کان، شووبا و ته‌نانه‌ت دیواره به‌رزه‌کانی مال و ئه‌و قه‌لایه‌ی که تپیدا زیندانی بوو و هه‌روه‌تر زمانی کپته‌له ماستیک که له پپشۆزیی حه‌وزه‌که دابوو، ده‌گه‌یشت و له خۆی دا هه‌ستی پپده‌کرد. نه‌ستیره‌کان وه‌ک دلۆپی ئا‌ونگ که له هه‌وا دا پرژابن، کز و ترسه‌نۆک به شو‌قیکی له‌رزۆک دهره‌وشانه‌وه. هه‌مووی ئه‌وان و هه‌ر شتیکی ئاسایی و پپنرخ له‌به‌ر چاوی ئه‌و سه‌یر، نا‌ئاسایی و پر له ران بوو که مانایه‌کی دوور و نه‌ناسراوی هه‌بوو و قه‌ت به می‌شکی ئه‌و دا نه‌ده‌هات. بی ویستی خۆی ده‌ستی به سه‌ر سینگ و مه‌که‌کانی دا‌هینا و هه‌تا سه‌ر باسکه‌کانی برد، شووبا بسکه‌کانی په‌ریشان کردبوو. له ئاکام له دهم حه‌وز دانیش‌ت و کولی گریان به‌ر ئه‌وکی گرت و له قولپی گریانی دا و فرمیسه‌که گه‌رمه‌کانی به سه‌ر کولمه‌کانی دا هاتنه‌ خوار. ئه‌م له‌شه‌ نه‌رم

و ئه‌م نیوقه‌ده ته‌نگه بۆ ده هه‌میز وهراندنی به‌بوو ساز ببوو. مه‌مه‌که چوکه‌کانی، باسکه‌کانی و هه‌موو له‌شی چاتر بوو بچنه ژپرن بارستی گل‌ه‌وه و له بن خاک برزین هه‌تا ئه‌وه‌که له ماله دایکی به جنیو و به‌دبه‌ختی داپزنی و مه‌مه‌که‌کانی داپۆرن و ژبانی بیسوود و بی ئاکام و بی خوشه‌ویستی به فیرۆ بچی. ده‌یه‌ویست خۆ ده خۆل بگه‌وزینی، کراسه‌که‌ی دادر دادر بکا هه‌تا له ده‌ست ئه‌م کوله، ئه‌م به‌دبه‌ختیه‌که ئه‌وکی گرتبوو، رزگاریی بی. هۆرهور گریا، له‌م کاته دا ته‌واوی چاره‌ره‌شیی و ژبانی هاته به‌ر چاوی، ئه‌و جنیوانه‌ی که بیستبووی، ئه‌و لیدانانه‌ی که ویکه‌وتبوو. هه‌ر ئه‌وده‌م که مندالیکی چوکه بوو دایکی چه‌پۆکیکی به سه‌ری دا‌ده‌دا و کوته‌ نانیکی ده‌دا ده‌ستی و له پشت ده‌رگای ماله‌که‌یانی دا‌ده‌نیشان‌د و ئه‌و ده‌گه‌ل منداله‌که‌چهل و چاوگله‌کان کایه‌ی ده‌کرد. قه‌ت روویه‌کی خو‌ش یا چووکترین خو‌شه‌ویستی له دایکی نه‌دیتبوو. هه‌موو ئه‌م به‌دبه‌ختیانه ده‌ هینده‌ گه‌ره‌تر و به‌سامتر ده‌هاتنه به‌ر چاوی. دیسان باش بوو میړی و دایکی هه‌ندیک جار ده‌یانلاوانده‌وه و هه‌ر کاتیک دایکی لپیده‌دا، په‌نای بۆ ماله وان ده‌برد. زپرن فرمیسه‌که‌کانی به سه‌رده‌ستی سربوه و هه‌ستی کرد که هه‌ندیک سووک بوو. دل‌کوته و سه‌ربزیویی دامرکا و هه‌ستی به سوکنایی کرد - جو‌ریک سوکنایی بیه‌ه بوو که سه‌رتاپای له‌پر داگرت. چاوه‌کانی قووچاند، هه‌وا‌ی نه‌رمی هه‌لمژی، به‌لام سیمای به‌بوو له‌به‌ر چاوی نه‌ده‌بزوت، باسکه به هیزه‌کانی ئه‌و که سیمه‌ باری ده‌ دوا‌زده مه‌نی وه‌ک په‌ری کا هه‌لدینا و له سه‌ر ولاغی دا‌ده‌نا، تووکه‌ زیک و سووره‌کانی، ملی نه‌ستووری سوور، برۆ پان و پیک لکاوه‌کانی، ریشی پر و چری، ئیستا ده‌یزانی که دونیایه‌کی دیکه جگه له‌و دونیایه‌ی که ئه‌و ده‌ زه‌ینی دابوو، هه‌یه. ئاخه‌ره‌که‌ی لویچیکی ئاو به دهم و چاوی دا‌کرد و گه‌راوه و له سه‌ر جیکه‌که‌ی پال که‌وت، به‌لام خه‌وی لینه‌که‌وت، له سه‌ر نوین جینگلی دا و ده‌ دلی دا نیه‌تی کرد ئه‌گه‌ر به‌ کاو و مرادی خۆی بگا و بیته‌ ژنی به‌بوو، هه‌ر ئه‌و جو‌ره‌ی که خۆی له زیندانی مالی باوکیی رزگار ده‌بی کۆتریکی بکری و به‌ره‌لای

بکا و شهوی ههینیش شهمیکی له ئیمامزاده بیبی سهکینه ههلبکا، چونکه ئەستیره کچی نایب عهولای میراویش هه ره نه زهه کردبوو و میردی کرد.

بهیانی روژی دوایی، زیپن به چاوه سوور هه لگه پاره بیخه وهکانی، ههستا و چوه تری رنینه وهی. له سهه ری له پهنا رووباری سیاناو له ژیر داری چناری مراد نهو جیگایهه که بهبوو تریکانی له بار دابوو، وهستا. ههندیگ گه لامیوی پیشیلکراو و تهرسی ولاغ و توئیکلی توو کوله که شوینهواری دوینی له سهه زهوی کهوتبوون. زیپن له لیواری یه خهه داویکی ده رکیشا و نیهتی له داری چنار کرد و گریی لیدا، به لام ههه گه پاره میردی تووش هات و کوتی:

- بوچی نهو روچاوه پتی من نه بووی؟ لیره چ ده کهه؟

- هیچ، من پیمابوو هیشتا هه خهوتووی، نه مدهویست هه لتستینم،

نهو روچ بهیانی زور زوو وهدهر که وتم.

به لام میردی قسه کههه بری و کوتی:

- من ده زانم له بهر به بوویه!

زیپن بو میردی دهردی دلی کرد و له بیخه ویی خوئی و نهو نه زهه که کردبووی هه مووی بو گپراوه. پیکه وه راویژیان کرد و میردی دیسان دلی داوه و به لینی دا که له م باره وه ده گه ل دایکی قسه بکا. چونکه دایکی میردی ته نیا که سیک بوو که زیپنی خووش دهویست. بهیانی زیپن هه رچی چاوه پوان بوو به بووی نه دیت، به لام میردی خه به ره کهه هینا که به بوو له دهشت کار دهکا. نیوه روچ که بو نه هار گه پانه وه مال، زیپن چوه وه تاغی پینجدهریی و ده رگاکانی داخست و له بهر ناوینه یه کهه دمپه راو که ده مجریه کهه خوئی دا هه یبوو، پرچهکانی به ریکی شانه کرد و جوان له حالهت و جوولهکانی سیمای خوئی خورد بووه هه تا ئیوارئ که به بوو ببینی چلون پیکه نهی و چ شیوه یه که له خوئی نیشان بدا که به دلی خوئی بی. له تاکام بزه یه کهه سووکی په سندن کرد، چونکه نه گهه پیکه نیبا ددانهکانی که ریک نه بوون ده ده کهه وتن، ههروهتر لویه کهه پرچی هینا سهه

نیوچهوانی و له بهر رازی بوون له خوئی بزه یه کهه هاتی. چونکه خوئی پی جوان و شیوای خووش ویستن دیت. برژانگه دریزهکان، بزهه دلرفین، سیمای مندا لانهی ساده و خه تیک که ده که وه سووچی لیوهکانی، لیک دههاتنه وه. سوورایی توخی سهه کولمی پیستی رهش نه سهه ری سیمای باشتر ده ده خست و سوورایی تهه و گهشی لیوهکانی که له رهنگی تریی سوور بوو و زاری گه رمی نهو و به تایبهت چاوهکانی، نهو نیگا گیرایهه که دایکی میردی هه همیشه پییده کوت: « چاوهکانت سه گیان هه یه » هه موو نهوانه نهوی له زوریک کیژی لوی دیکه شارتر ده کرد.

کاتیک نیوه روچ زیپن ده گه ل میردی گه پانه وه تری رنینه وه ده نیو دلی دا خووشحال بوو، چونکه ته مای گرتبوو که به هه ره له ونیک بی خوئی به به بوو نیشان بدا. سهه سوورماویی زیپن پتر بوو چونکه به بووی له وی دیت و تهوای نیوه روچ و پرای کار به گه مه و گورانی کوتن تیپه ری. به پیچه وانهه روزهکانی پیش که زیپن ژاکاو و داماو بوو، ئیمرو شاد و خووش هیشوو تریکانی لیده کرده وه و فالی پیده گرتنه وه. به مجوره که بو لیک تریی لیده کرده وه و دهیخوارد و بو لیک ده دا به میردی و لای خوئی نیهتی کرد نه گهه بو لی ناخر وه بهر وی که وی به مرادی دهگا، یانی ده بیته ژنی به بوو. لای ئیوارئ که گه پانه وه بن داری چنار به بوو و زیپن دیسان چه ند جاریان چاو تیکبری. به بوو پی پیکه نهی و زیپنیش و لامی پیکه نینه کهه داوه، هه ره نهو جووهی که له ناوینه دا په سندی کردبوو به ته رده سستییه کی تایبهتی سهه ری خوئی راوه شانند و لویه که له پرچی که وه سهه ر نیوچهوانی.

هه تا چوار روژان به مجوره تیپه ری و روژ ده گه ل روژ وره و نازایی پتر ده بوو و که م که مه پیوه ندییه کی تایبهت ده نیوان نهو و به بوو دا پیکهات. هه تا نهو که روژی چواره م میردی مزگینی بو زیپن هینا که دایکی کارهکانی جیبه جی کرده. زیپن له خووشیان سهه ر لیوهکانی میردی ماچ کرد، چلون کاره کهه جیبه جی کردبوو؟ ده گه ل کی قسهه کردبوو؟ زیپن هیچ پیویست نه بوو که تیبا، هه ره نهو وندهی ده زانی که هه ندیک پیریژن پتر له ژیان ده گه ن و بو ساز دانی زماوند و نیو بیژی کردن ته رده ست و

ریځای وا دوزانن که قهت به میښکی هیچ لایک ناگا. ئیستا دهیتوانی
نم هیوایه بدا به خوئی که به ناواتی گهیشتهوه، به لام نهوهی که چه توون
بوو رازی بوونی دایکی خوئی بوو که هر نم قسهی پیگهیشباوه
دهره لده بوو و دته قیه وه و لهو تووک و جنیوه ته رانهی که له سهر زاری
بوو، پیده دا. چونکه روژی سی عه ببا سی حقه دهستی زیړنی لهو
وهرده گرت. له ناکام دواي زوړی و پی داگرتنی دایکی میړی، دایکی
رازی بوو و دواي دمه قاله یه کی زور دهستیک جلی سووری بو ه لگرت،
به لام هر کوتیکی که دهری نزا و نزو لهی ده کرد و دهیکوت: « یاره بی له
سهر تاتی مردووشورخانه بکهوی، شه پلهت لیدا، شاییت لی بیته شین،
ره بی جهرگت خرابی، هسرهت له سهر دلته بمینیتتهوه، جوانه مرگ بی
بهو میړده لهنده هوزره کی دیتووتهوه! » به لام گوئی زیړن لهم تووکانه پر
ببوو و ئیدی کاری تینه ده کرد. مه نجه ئیکی مس و سه ماوه ریکی زهردی
چوویک بابه تی گیاز دایه. روژیک لای ئیواره دایکی میړی بانگه وازیکی
ته وواوی له خه لکی دی کرد و ژنه لادییه کان وهک بوو که سه ماکه ره کان
چارشپو به سهر یا که لاغه یان ده مل هالاندبوو، هه موو بو زه ماوه ندی
زیړن کو بوونه وه. به لام خوشکه کانی نهو خورشید و بیمانی خانم نه هاتنه
نم ناهنگه. مه لای دی **سهید مه عسوویان** هیتا و زیړنی له به بوو ماره
کرد. له دوايي بو چاوه زار چوه سهر مینبر و هندیکی رهوزه خوینده وه.
دایکی دهستووری دا رهوزه زه ماوه ندی قاسم بلی و هه موویان گریان.
کاتیک رهوزه ته و او بوو ماندگار عه لی و کوره کهی شیرزاد بوونه ناوال
زاوای زاوا. بن پیلی نهویان گرت و هینایانه نیو کوپ و نهو له سهر
سه نده ئیکه که شالیان پیدا دابوو، دانیشته. نه ودهم شیرزاد دهستی کرد
به پاره کو کردنه وه، له پیشدا چوو بهر باوکی و به بزوه کوتی: « با
باوکم جهریمه بکه م ». میړی که که شه فی ده گپرا هات و که شه فه کهی
له بهر ماندگار عه لی راگرت و نهو دوو تمه نی دهر هیتا و ده که شه فی
هاویشته. دهستبه جی ته پلژ نه نیک که له سووچیک دانیشته بوو له ته پلی
کوتا و کوتی: « دوو تمهنت دا مالت ناوا » و به مجوره نیک سی تمه نیان

بو زیړن کو کرده وه و ناهنگه که به خوئی به ریپوه چوو.
سه بی به یانی زیړن له خوشکه کان و دایکی مالواوی کرد به لام دایکی
له بری نهوه که به رووی خو شه وه به ریپو بکا، هه تا دم دهرگای مائی وهک
به رازیکی بریندار به رووی ناو لوی که دهنکوت تویکله شووتییه و مریشک
دندووی لیداوه، به دواي دا هات و تووکی لی کرد. دوايي زیړن چوه ماله
میړی و له دایکی و له خوئی مالواوی کرد. رووی میړی ماچ کرد و
پیپراسپارد که شهوی هه ینی شه میک له ناغا بیبی سه کینه هه لبا و
کوتریکیش به ره للا بکا. نه ودهم زیړن باروبنه، سه ماوه و مه نجه لی مسی
هه لگرت و چوه مهیدان، بن داری چناری مراد، نهو شوینده کی که به بوو
چاوه ریپو بوو. سواری ولاغ بوو و به بووش سواری ولاغیکی دیکه بوو و
پیکه وه به رهو تاران وهری که وتن. شهو و روژیک به ریپوه بوون. زیړن له
خوشیان دهیه ویست بفری، به دهنکی به رز قسهی ده کرد. تریفه نه نگوت
و به بوو چهند جار دهستی به هیزی ده ملی نهو نالاند و ماچی ته ری له
لیپوه کانی کرد. تامی زاری سویر بوو وهک تامی فرمیسی چاو بوو.
به بوو ناوی زیړنی به فالیکی باش دانا چونکه ناوی دییه کهی له
مازندران زیړن ناوا یا زیړن کلاو بوو و نه و ویکچوونه کی به قسمهت دانا.
هر گهیشته تاران، ماوهی دوو مانگ له دیوکی چووک که له
گهره کی **سهرچشمه** گرت بوویان، به خوئی رایان بوارد. به بوو روژانه
دهچوو سهرکار، زیړن گه سکی لیده دا، پینه کی ده کرد، به کاره کانی مائی
را ده گهیشته و شه وانه شیان به که یف و نه ههنگ راده بوارد، وها که زیړن
منداله تی خوئی، خوشکه کان و دایکی و ته نانهت میړی به ته و او هتی له بیر
کرد. به لام له عنهت له ناوالی خراب. سهری مانگی سپه م نه خلاقی به بوو
گوپرا - هه موو شهوی له قاوه خانه کی **ره زاسمیل** ده گه ل غولام و افووری
ده کی شا، خهرجی نه ده دا به ژنه کهی و شتیکی که سهر بوو له جیات
نهوه که تریاک نهو سر و داته پیو بکا، به پیچه وانه وهک خوتخوته یا
نه خوئی هر ده گهیشته وه مائی زیړنی و بهر قه مچی ده دا و باش نهوی
ده کوتا. له پیشدا په لپی پیده گرت نه ویش له سهر شتی ورده، بو وینه

دهیکوت: بۆ سووچی چارشپوهه کهت سووتاوه، یا سه ماوه ره کهت درهنگ پیوه ناوه، یا دوینتی شهوئی شوژبا کهت زۆر سوپژ کردبوو، ئەوسا چاوه دره بئی حاله ته کی دهخولاره و قه مچی رهشی چه رم که سه ره که هی دوو گریتی لیدرابوو، هه ره ئەو قه مچییه هی که له ولاغانی دها، له سه ره سه ری هه لده سوورانده و له باسک و ران و نیوقه دی زپرنی راده کیشا. زپرنیش چارشپوی له خوئی دهه لاند و ناخ و ناله هی ده کرد، وه ها که دراوستیکان دههاته بهر ژووره که یان و جنیویان به به بوو دها و تووکیان لیده کرد و نه سیحه تیان ده کرد. له دواهی به بوو پیللا قه یه کی له زپرن راده کیشا و قه مچی فری دهاوه سه ره تا قچه. به لام ناله نال و گریان بیبرانه وه و به قهستی زپرن چه ند سه عاتیک درپژه هی هه بوو. ئەو دهم به بوو له بهر که یف ده چوو سووچی ژوور و هه لده ترووشکا، پشتی وه سندوووق دها و سه بیلهی تیده کرد. شالواره شینه کورته که هی له سه ره چۆکی ده چوو خواره وه و ماسوولکه هی رانی هه لده مسا. به له کی پته و و به هیزی که به قه را بستیک به له ک پیچی لیبه ستبوو، ده گه ل رانی سپی که ده رده که وت ئەوی شیت و شهیدا ده کرد، دوایه به بوو دهیکوت: « ژنه تیوه ئەوشو چمان هه یه؟ » زپرنیش به ناز و غه مزه هه لده ستا ده چوو دیزه که هی دینا و ده بادیهی مسی ده کرد. نانیان ده بادیه ده کوشی و به پیواز ده یانخوارد و ده ستیان به ئاسته ری جله که یان ده سپروه. ته نیا کاتیک که زپرن چرای داده کیشا و ده یانه ویست ده نوینی سوور دا که گولی رهش و سه وزی له سه ره بوو، بخه ون، به بوو سه ره چاوی فرمی سکاوی سوپری زپرنی ماچ ده کرد و پیکه وه ئاشت ده بوونه وه. ئەم کاره هه موو شهوئی دووپات ده بووه. زپرن سه ره رای ئەمه که له ژیر قه مچی ده خوئی دههالا و ناخ و ناله هی ده کرد به لام له راستی دا که یفی ده کرد. له ئاست به بوو دا خوئی پی چووک و بیدهسته لات هه ست پیده کرد و هه رچی زۆرتر قه مچی ویده که وت هۆگری ئەو به به بوو پتر ده بوو. ده یه ویست دهسته پته و و به هیزه که هی ماچ بکا، ئەو کۆلمه سوورانه، باسکی قه وی، ملی ئەستوور، له شی تووکن، لپوه زه لام و گوشتنه کانی، ددانه سپی و قایمه کانی، به تایبهت

بۆنی له شی ئەو، بۆنی به بوو که بۆنی سه ره انگوێلکی لیده هات و هه لسه سوورانی تووره و توسنی ئەو له کاتی تیهه لانی له هه موو شت پتر خووش ده ویست. نایا ده کرا میردیک له و باشتری ده ست که وی؟ سه ری نو مانگه زپرن کورپکی بوو، به لام مندال که هاته سه ره دنیا داغی دوو خه تی سووری له سه ره که مه ره بوو، وه ک شوینی قه مچی و زپرن پیوابوو که ئەم خه تانه هی قه مچییه که که به بوو پی لیداره وه و گه شتۆته مندال. به لام کورپه که هی هه میسه عه لیل و نه خووش بوو، زپرن ناوی **مانده علی** له سه ره کورپه که هی دانا و ئەم ناوه ی له ناوی ماندگار عه لی ردین سپی په رنده ک پیی ئیلهام کرا که له سه ره منداله که هی دانا هه تا بمینی و گه وره بی. دواهی ماوه یه ک کاسبی به بوو که ساد بوو. یه کیک له ولاغه کانی توپی و ئەوی دیکه شی فروشت و پاره که شی خه رچی تریاک و نوشته و چاره ی نۆبه که هی کرا، دوایه ش ناریکوپیک ده چوه کار. هه تا ئەوه که سالی دواهی پینچ تمه نی خه رجی دا به زپرن و کوتی بۆ بیست رۆژان ده چمه کار و ده که ریتمه وه. بیست رۆژه که هی بوو به مانگیک و له مانگیکیش چه ند رۆژ تیپه ری. هه رچه ند زپرن عاده تی به ده ست پیوه گرتن هه بوو و له زاری خوئی و منداله که هی ده گپراوه و کاری ده کرد و ده یوانی سالیکی دیکه دوو سالی دیکه ش چاوه ری بی به شه رتیک دلنیا بی که به بوو میردیه تی و ده که ریتمه وه. چونکه زپرن پیوابوو هه ر ژنیک به بوو ببینی له ئاستی دا تا قهت ناهینی و خوئی ده دۆرینی و له وانیه زۆر زوو دم هه راشه کان میرده که هی له چنگ ده رکیشن. له بهر ئەوه بۆ دیتنه وه ی وه خو که وت. له هه ر کوئی و هه ر که س سو راغی به بووی گرت که س خه به ری لپی نه بوو. هه تا ئەوه که شه ویک چوو قاوه خانه ی ره زاسمیل، ده رگای که کرده وه بۆنی دوو که لی تریاک هاته ده ری و گشت سیما زه رده کان، چاوه ده رپه ریوه کان، بیچمه سه یر و سه مه ره کان که به نازادیه کی ته واو بیره داماره کانی خو یان له عاله می نه شه و لاهووت دا په روه رده ده کرد. زپرن غولامی ناسیوه، بانگی کرد و هه والی میرده که هی لپرسی. غولام کوتی: - به بووی ده لپی؟ چوو ئەو جییه ی که سالیکی دیکه ده گه ل به فر بیتمه وه

خوار. تۆى به جى ھىشت، ژنى ھىناو، چۆتەوھ دىيەكەي زىناوا. به منى كوتوھ كه سوراغى نەدەم به كەس.

- زىرن ئاوا؟

- ئادى زىناوا.

زىرن بۆنى كرد كه بهبوو كالوى له سەر ناوھ و له دەستى ھەلاتوھ چۆتەوھ دىيەكەي. چونكە زۆر جار بۆى گىراپۆوھ كه بنەمالەكەي له دىي زىرن ئاوا له سەر رىي سارى - يە و لەوئى دوو برا و كوتە زەوى و مشتىك ئاو و گىايان ھەيە. بهبوو لەبەر تەوھزەلىيەك كه ھەيبوو ھەمىشە ھىوا و ئاواتى خۆى پىكونبوو كه بچى لەوئى كار نەكا. بخوا و بخاواھتەوھ و بە قەولى خۆى: خىارىك بخوا و پىي بە دىوارەوھ بنى و بخەوئى. زىرن بەلئىنى پىدەدا كه لەوئى كارى بۆ بكا. بەلام بەبوو سەرسەرەكىي ولامى دەداوھ. ئەمە بوو كه زىرن گورج تەماي گرت كه بىرواھە مازندەران و بەبوو بدۆزىتەوھ. ئاخۆ مانگىك بەس نەبوو؟ ئايا دەيتوانى دىسانىش چاوەروان بىنئىتەوھ؟ تاقتى دوورىي بەبووى نەدەھىنا. ھەناسەي گەرمى ئەو، تىنى لەشى، تووكى زوور و بۆنى سەرانگوئىلكى و ئىستاكە له جىايى و دوورى ئەو دا ھەموو ئەم ئاييەتمەنىيانە بە شىوھىەكى پر له راز و دلرفىن دەھاتە بەر چاوى زىرن و بىشك ئەو نەيدەتوانى بى بەبوو بژى. ھەرچى دەبى با بىي، ئەوى دەويست، بە دەست خۆى نەبوو. دوو سال بوو كه خوى پىگرتبوو و مانگىك بوو، مانگىكىش پتر كه خەبەرى له مېردەكەي نەبوو.

زىرن بە ئاواتەوھ بوو كه دىسان بەبوو بىنئىتەوھ ھەتا بەو قەمچىيەي كه له ولاغەكانى رادەكئىشا ئەو وەبەر قەمچىيان بدا و دىسان يا تەنيا بۆ جارىكى دىكە ھەر ئەو جۆرەي كه قەپى لىداداھگرت و رىكى دەكوشى، دە باوھشى بگرت. شوئىنى داغ و شىنى قەمچى كه له سەر باسكى بوو، سەر ئەو داغانەي ماچ دەكرد و سىماي تىھەلدەسوو و ھەموو ئەو بىرەوھەريانەي رابوردوو بە چەشنىكى ئەفسووناووى دەھاتنە بەر چاوى. دەيەويست سەرتاپاي بەبوو ماچ بكا، بۆنى پۆوھ بكا، دەستى بە سەر دابىنى. كارىك

كه قەت نەيوپرابوو بىكا، ئىستا پەي بە قەدر و نرخى دەبردا! ئەوھ كه بەبوو بە دەستە زوورەكانى ئەوى بە سىنگى خۆيەوھ رىكدەكوشى، حالەتتىكى خۆشى تىدا پىكدەھىنا كه ناكرى دەربىرى. برۆ پر و پىك لكاوھكانى، برژانگە زوورەكان و ردىنى لەو زوورترى سوورى خەناوىي، كه وەك چلئى گەسك له سىماي دەرپەرىبوو، كەپۆى گەورە، كولمە سوورەكان، بەرخەبەي ژىر چەنەي، لىوھ سوورەكان، كاتىك كه لەواشەكى دەخوارد شىوئىلكەكانى وەك بەرداش دەخزانە سەر يەك و ددانە سىي و قايمەكانى له سەر دادەگرت، چاوە گەورە و بى حالەتەكەي دەگەشاوھ، لاجانگەكانى دەجوولآوھ. ئەم شوبارە ئەگەر مندال له تارىكى دا دىتباي زەندەقى دەچوو و پىي وا دەبوو غولئىكى بى شاخ و بى كلكە له بەر چاوى زىرن جوانترىن سەر بوو. بە پىچەوانە كه وە بىر مالمەوھ دەكەوتەوھ وە لەرزە دەكەوت. ئەو جنىوانەي كه پىدرابوو، چەپۆك، تووك، ھىچ پىي خۆش نەبوو دىسان بگەرئىتەوھ نىو ئەو زىللەت و چارەرەشىيە. ئايا بەبوو فرىشتەي رزگارىي ئەو نەبوو؟ بەلام تەنيا كەسىك كه خۆشى دەويست مېرى كچى دراوسىيان بوو كه پىي ناخۆش نەبوو بىينى، بەلام نەيدەويست قەت بگەرئىتەوھ مالى، ئەو روخسارە پىرانە، ئەو ئەخلاقانەي كه خرابتر ببوون، ھىچ پىي خۆش نەبوو ئەوان بىينى و مەرگى سەد بەرابەر پى باشتر بوو لەوھى كه دىسان بگەرئىتەوھ ئەلويز. وە بىرى ھاتەوھ كه رۆژى زەماوھندەكەي كشوهر سولتان دايرەي لىدەدا و دەيكوت:

« مالمە باوان نان و ھەنجىر

مالمە مىران كۆت و زنجىر

ئىشەللا مەبارەكى بى »

زىرن كۆت و زنجىرى مالمە مېردى له نان و ھەنجىرى مالمە باوكى پى باشتر بوو و حازر بوو له سووچى كۆلان سواكەرىي بكا و نەچىتەوھ وئى، نا، ھىشتاش تووكەكانى داىكى، رۆژى زەماوھندى كه دەستوورى دا رەوزەي زەماوھندى قاسم بلئىن و ھۆرھۆر گرىا له بىرى نەكردوھ. ئەو

دهسته لاوازه خال کوتروانه‌ی که خه‌ریکی تیکوهردانی ئاورگی مائی ده‌بوو، ده‌تکوت ده‌گه‌ل هیزیکه نه‌ناسراو قسه ده‌کا و داوای یارمه‌تی لیده‌کرد. تووکی له‌و ده‌کرد و ده‌یکوت: « ئه‌و ئاورگه گهرمه بتگرئ، ره‌بی جه‌رگت خرابئ. شاییت لیبته شین ... » دیسان له‌وئ بکه و نه‌که‌ی گوئ لیبئ، بۆ چه‌پ بچئ هه‌زار جوهره جنیو، بۆ راست هه‌زار جوهره بوختان. ئه‌وده‌م تیر و تانه‌ی لیدا و بلئ: « مه‌گه‌ر پیم نه‌کوتی که ئه‌مه پارووی زاری تو‌نیه؟ تو‌ لیاقتت نیه، به‌بوو بۆ تو‌ نابیتته میرد. » و هه‌ر ئه‌و جنیوه ته‌رانه‌ی پیدئا! زین له‌م فکره‌ مچورکی پیدئا هات، نا، ئه‌و هه‌ر زیله‌تیکه پی‌ باشتره له‌وه‌ی که بگه‌ریتته‌وه ماله‌ دایکی.

له‌به‌ر ئه‌وه که زین نه‌یده‌ویست ئه‌م بیره بخاته نیو میشکی که ئیدی به‌بوو نابینیتته‌وه، ته‌نیا به‌بوو بوو که ده‌یتوانی نیگای بی شوقی رووناک بکاته‌وه و له‌شی ژاکاوی ببووژینیتته‌وه، به‌هه‌ر نرخیکه که بوایه ده‌یه‌ویست ئه‌و بدوژینیتته‌وه. دامنا ئه‌گه‌ر ژنی دیکه‌شی هینابئ یا ئه‌وی نه‌وئ، به‌لام ئه‌وه‌نده که له‌ نزیکه ئه‌و بی بۆ وی به‌س بوو. ئه‌گه‌ر له‌ سه‌ر ری‌ به‌بوو سو‌الکهریشی کردبا لانی که‌م روژئ جاریک ئه‌وی ده‌دیت. ئه‌گه‌ر تییه‌لدا‌با، ده‌ری کردبا، سووکایه‌تی پیکردبا دیسان له‌وه باشتر بوو که بگه‌ریتته‌وه مائی. نه‌یده‌توانی، خو‌ به‌ زۆری نیه، سروشتی ئه‌و وه‌ها دارپشترابوو. مندا‌له‌که‌شی مانده‌علی بوونه‌وه‌ریک بوو که هیچ چاوه‌روانی نه‌ده‌کرد و خو‌شه‌ویستییه‌کی سه‌باره‌ت به‌و هه‌ست پینه‌ده‌کرد. هه‌ر ئه‌وجوهره‌ی که دایکی خو‌ی هو‌گرییه‌کی به‌و نه‌بوو. به‌لام چه‌لئ پی‌ویستی به‌ بوونی ئه‌و هه‌بوو. چونکه بیستبووی که مندا‌ل بزماری نیو مقه‌سته و ئیستا به‌و چه‌که‌ی که به‌ ده‌سته‌یه‌وه بوو هیوادار بوو. به‌شکه‌م بتوانئ ئه‌م پی‌وه‌ندییه هه‌لپچراوه به‌و مندا‌له‌وه لیک به‌هستیتته‌وه، چیشتی باشی ده‌رخوارد دهدا، می‌وه‌ی بۆ ده‌کری هه‌تا عاده‌تی پی‌بگرئ و هو‌گرییه‌کی که‌م که پی‌ی هه‌بوو له‌به‌ر ئه‌مه بوو که مووی سه‌ری وه‌ک مووی سه‌ری به‌بوو بوو و له‌به‌ر ئه‌وه که مندا‌ل نه‌گری و گروو نه‌گرئ، گر‌مو‌له‌یه‌کی چووکی تریاک ده‌دایه و مندا‌ل به‌ چاوه‌ خوماره‌کانی دایم

وه‌نه‌وزی دهدا. زین د‌نیا بوو که به‌ پرسه‌پرس به‌بوو ده‌دوژیتته‌وه و دل و مه‌یل و هه‌ستی پی‌یان ده‌کوت که به‌ مه‌به‌ستی ده‌گا، ئه‌م مه‌یل و به‌ دل داها‌تنه سروشتیه که هیچکات فریوی نه‌دابوو.

ئه‌و‌روژیه‌ی که ته‌مای گرت وه‌ داوای می‌رده‌که‌ی که‌وئ، شه‌میکی نه‌زر کرده سه‌فاخانه‌ی نزیکه ماله‌که‌یان هه‌تا به‌بوو بدوژیتته‌وه، داوایی سه‌ماوهر و مه‌نجه‌لی مس که ته‌واوی گیانه‌که‌ی بوو به‌ سی تمه‌ن و چوار قرانی فرۆشت. دوازه قران قه‌ره‌که‌ی داوه به‌ دوکانداره‌کانی گه‌ره‌ک، دوو تمه‌ن و دوو قرانیشی بۆ خه‌رجی سه‌فه‌ر هه‌لگرت. هه‌رچی ورده‌واله هه‌ییوو ده‌ مجریه‌کی کو‌نه‌ی کرد و بۆ بارمه‌ته‌ی قه‌ره‌که‌ی له‌ کن خاوه‌نمائی به‌ ئامانه‌ت دانا. له‌ داوایی له‌ بوخچه‌یه‌ک دا دوو کراس و ده‌ستیک جلی بۆ مانده‌علی ده‌گه‌ل هه‌ندیک نان و په‌نیر و دوو کوته له‌واشه‌ک له‌وه‌اشه‌که‌کانه‌ی که به‌بوو ئه‌وه‌نده باش ده‌یخوارد، دانا و داوای سی روژ ها‌توچۆ جه‌وازی بۆ مازنده‌ران وه‌رگرت. سه‌به‌که‌ی فی‌نکایی به‌یان وه‌رئ که‌وت، به‌لام له‌به‌ر ئاگا له‌ خو‌ نه‌بوون له‌ جیات ئه‌وه که بۆ مازنده‌ران ماشین بگرئ، به‌هه‌له‌ چوه شمیران و ئازان له‌وئ به‌ ماشینیکه دیکه گه‌راندیه‌وه و دیسان له‌ ده‌م ده‌روازه‌ی شمیران بۆ مازنده‌ران ماشینی گرت.

xxx

له **شاهی** ماشین وه‌ستا، ولات که‌م که‌م تاریک ده‌بوو. خانووبه‌ره تازه‌سازه‌کان، ها‌توچۆی خه‌لکی ره‌ش ئه‌سمه‌ر، خه‌لکیک که قه‌بابی شین، گیوه و پاتۆلی شینیان ده‌ به‌ر کردبوو، راست وه‌ک به‌بوو ده‌چوون. دوو مسافر له‌وئ دابه‌زین و هه‌ندیک جیگا کراوه. دیسان ماشین وه‌رئ که‌وته‌وه. هه‌وا شیدار، گیراو و تاریک ببوو. زین هه‌ستی به‌ سوکنایی و خو‌شیه‌کی رازداری ده‌ خو‌ی دا ده‌کرد، وه‌ک خو‌شی که‌سیک که بی‌پاره، بی‌هیوا و بی‌داها‌توو له‌ شاریکی غه‌ریب پی‌ی به‌ داوای خو‌ی دا ده‌کیشئ.

له‌شی شه‌کەت، لیوی تینوو بوو و که‌میک هه‌ستی به‌برسیایه‌تی ده‌کرد. به‌لام جو‌له و تره‌ی یه‌کجۆری ماشین، هه‌وای تاریک، ئەو خه‌لکه‌ی که له دهوره‌ی ده‌خولانه‌وه، دهنگی هه‌ناسه‌ی یه‌کجۆری کورپه‌که‌ی به‌تایبه‌ت ماندوویه‌تی ناچاری کرد که وه‌نوز بدا. کاتی‌ک وه‌ ناگا هاته‌وه له شاری ساری بوو. پرێسکه‌که‌ی هه‌لگرت، منداله‌ی ده‌باوه‌ش کرد و له ماشین دابه‌زی، تاریکی و بیده‌نگی شاری داگرتبوو ده‌تکوت ماله‌کان، دره‌خته‌کان و شیناوه‌رد به‌دووکه‌ل یان به‌قورمی ره‌ش و نه‌رم و کاتیی ساز کرابوون. دهنگی ناله‌ی مه‌لیک له دهوره‌وه نی‌وه‌نی‌وه بیده‌نگی ده‌بری، ناله‌یه‌کی گله‌داری دهوره‌ده‌ست بوو. چراکان له دهوره‌وه ده‌ترووسکانه‌وه، له هه‌یوانی باله‌خانه‌یه‌که کچیک به‌چارشێوی سپی وه‌ستابوو. به‌لام زی‌رن هه‌یچ چاوی له دهوره‌به‌ری خۆی نه‌ده‌کرد و دهنگیکی دیکه جگه له دهنگی به‌بووی نه‌ده‌بیست و شتیکی دیکه جگه له سیمای به‌بووی له به‌ر چاو نه‌بوو. له دم به‌قالی دوو که‌س دانیشتبوون له‌وان سوراغی زی‌رن ئاوا‌ی گرت. یه‌کێک له‌وان کوتی که له سه‌ر ریی سارییه. قاپه ئاوێک له‌وی بوو هه‌لیگرت و خواردییه‌وه. بی شوین و بی ویست هه‌ندی‌ک دوور رویش‌ت چونکه هه‌یچ کوئ و هه‌یچکه‌سی نه‌ده‌ناسی. به‌لام سه‌ره‌رای هه‌موو ئە‌وانه چونکه دلنیا بوو که نزی‌کتر له به‌بوویه دل‌ه‌کوته‌که‌ی نه‌مابوو و ئیره‌ی پی خۆمانه و میوانگر ده‌هاته به‌ر چاو. له ئاکام له سووچی چارشێوه‌که‌ی قرائیکی ده‌ره‌ینا و، نانی تازه‌ی ده‌گه‌ل سه‌وزی و شیره‌ی کړی و چوه به‌ر ده‌رگای مالتیک له بن چراکه‌ی دانیش‌ت، پرېسکه‌ی به‌ستراوی کرده‌وه، شێوه‌که‌ی خوارد و به‌شی کورپه‌که‌شی دا. دوايه هه‌ستا چوو ژیر تا‌قی‌ک بۆی خه‌وت. به‌یانی زوو که هه‌ستا، چوه مه‌یدانی شار و دوا‌ی سه‌عاتیک چه‌نه لیدان و لاغیکی به‌چوار قران و ده شایی بریوه هه‌تا ئەو بگه‌یه‌نیته زی‌رن ئاوا. سوار بوو. هه‌وا هه‌وریکي لاساری دلپ‌ر بوو و هه‌ره‌شه‌یه‌کی شاراه و بیده‌نگی ده‌کرد، وه‌ها که دل‌ی ده‌گیرا. مێش‌ووله به‌نی‌وچه‌وانی کورپه‌که‌یه‌وه دابوو و با‌ی کردبوو. ماوه‌یه‌کی زۆر له سه‌ر و لاغ هه‌لبه‌زیوه، به‌نی‌وان شیناوه‌رد دا به ژیر هه‌تاو و باران، به‌نی‌و زه‌ل‌کاو دا تی‌په‌ری.

دیمه‌نی دهوره‌به‌ر له راده‌به‌ده‌ر جوان، کێوه‌کانی شین، ده‌ستی سه‌ره‌س‌ه‌وز، هه‌وره سپی و بۆره‌کان وه‌ک بن زگی مراوی بوون و په‌یتا‌په‌یتا ده‌گۆران. که گه‌یش‌تنه ئاسیاسه‌ر دیسان باران دایداوه، ریتنه‌یه‌کی توند بوو. چارشێوی سه‌ری ته‌ر بوو، په‌نایان برده بن دره‌ختیک، بۆنی نیشاس‌ته و بۆ هه‌ر نه‌ه‌ووت و بۆد‌ر‌نی گرتبوو. دیسان وه‌ر‌ی که‌وته‌وه. زی‌رن مانده‌ه‌لی به‌خۆیه‌وه نابوو و زه‌ق به‌ر پی‌ی و لاغی چاو لیده‌کرد. دل‌ی ده‌یکوتا و هه‌مووی هه‌ر بیر‌ی له یه‌که‌مین چاوپێکه‌وتنیک ده‌کرده‌وه که ده‌گه‌ل به‌بوو ده‌یی. هه‌تا ئە‌وه‌که نزی‌ک نی‌وه‌ر‌ۆ گه‌یش‌تنه زی‌رن ئاوا. کاتی‌ک زی‌رن له مه‌یدانیک دابه‌زی و ویستی له سووچی چارشێوه‌که‌ی پارهی ده‌ربینی، چاوی لیک‌رد دیتی سووچی چارشێوه‌که‌ی کراوته‌وه و پارهی تیدا نیه. ئایا که‌سی‌ک دزی‌بووی؟ نا، که‌س نه‌یده‌توانی پوول له سووچی چارشێوه‌که‌ی بدزی و ئە‌و نه‌زان‌ی. ئایا له بیر‌ی کردبوو و یا له‌به‌ر گێژی و هۆش له سه‌ر خۆ نه‌مانی ئە‌و بوو؟ هه‌موو ئە‌وانه بۆیان هه‌بوو به‌لام چه‌لی ده‌ردیکی ده‌رمان نه‌ده‌کرد. دوا‌ی هات و هه‌رای که‌ردار که راوێژی تورکی هه‌بوو پرېسکه‌ی ده‌ستی وه‌رگرت و سواری و لاغ‌ه‌که‌ی بوو و هه‌چه‌ی کرد و رویش‌ت. به‌لام دیسان چ قه‌یدی هه‌بوو. ئایا زی‌رن به‌مه‌به‌ستی نه‌گه‌یش‌تبوو، ئایا له نزی‌کی به‌بوو و له دێیه‌که‌ی وی نه‌بوو؟ ئیستا ده‌روا و ماله به‌بووی ده‌دۆزیته‌وه، با‌سی سه‌فه‌ری خۆی بۆ ده‌گێرتیه‌وه و کاره‌که‌ی یه‌کسه‌ره ده‌بی. هه‌زاران تمه‌ن له‌و پوولانه‌ فیدای تاله‌ موویه‌کی به‌بوو! دهوره‌به‌ری خۆی چاو لیک‌رد، ئە‌م دئ چووکه دیمه‌نیکی چه‌پۆک پیدادراو و نزمی هه‌بوو و له ئاخ‌ری دۆلێک هه‌لکه‌وتبوو. دهوره‌به‌رکه‌ی به‌مووچه و مه‌زرا گیرابوو و وا ده‌هاته به‌رچاو که دئ و خه‌لکه‌که‌ی هه‌موو ده‌خه‌و دان. سه‌گنکی ران له دهوره‌وه ده‌وه‌ری و دهنگی پیاویک ده‌هات که ده‌یکوت: « به‌بوو... به‌بوو هۆی ... » له‌م ناوه دل‌ی زی‌رن داخو‌ریا، به‌لام دیتی که پیاویک که بۆ لای دهنگ ده‌چی به‌بووی ئە‌و نیه. له بن دیوار دوو قاز وه‌نه‌وزیان ده‌دا و مریشکی‌ک زۆر به‌وردی به‌پێیه‌کانی خاکی ده‌داوه و بلاوی ده‌کرده‌وه و چینه‌ی ده‌کرد. له سه‌ر زبله‌کان

سه‌تلیکی شکاو و کوته پارچه‌یه‌کی که‌سکی دِراو و توئیکلی هارۆ که‌وتبوو. که‌میک دورتر دوو مریشک هه‌لکورما‌بوون و هه‌ر کام پئیه‌کیان ده ژیر بالیان نابوو. جریوه‌جرییوئیکی سه‌بر که له گه‌رووی چۆله‌که تازه‌پئیه‌گه‌یشتووکان ده‌هاته ده‌ری‌ حاله‌تیکی خو‌مانه و ته‌ر و تازییی دابوو به وئ. له مه‌یدان سئ مندالی لادییی به زاری ئاوه‌له چاویان ده‌و بریبوو. پیره‌میردیک له په‌نا دوکانی عه‌تتاریی له سه‌ر کارپه‌ته‌کان دانیشتبوو و پۆلیک مراوی کی‌ویی به قاره‌قار وهک خه‌تیکی زنجیر به ئاسمان دا ده‌فیرین. زپرن چه لای پیره‌میرد و کوتی:

- ماله باباه‌رووخ له کوئیه؟

ئه‌و به ده‌ستی مائیکی هه‌ندیک به‌رز که له دووره‌وه دیار بوو نیشان دا و کوتی:

- هۆو ماله چاو لیکه، هه‌یوانیکی هه‌یه، ئه‌وئیه.

زپرن منداله‌که‌ی ده باوه‌ش کرد و به دونیا‌یه‌ک هیواوه بۆ لای ئه‌و ماله‌ رویشت. هه‌ر گه‌یشته به‌ر ماله‌که له ده‌رگای دا و ژنیکی گه‌راوه‌ی گروۆ هاته به‌ر ده‌رگا:

- کارت به کییه؟

- به‌بووم ده‌وئ.

- چ کارت پئیه‌تی؟

- من ژنی به‌بووم له تاران‌ه‌وه هاتووم، ئه‌وه‌ش ماندگار‌عه‌لی کورپه‌تی.

- باشه، باشه، به‌بوو ئه‌و ژنه‌ی به‌رداوه، ئه‌وی ته‌لاق داوه، له‌خۆته‌وه قسان ده‌که‌ی.

له دوایی رووی ده‌سه‌سار کرد و هاواری کرد:

- به‌بوو هۆی به‌بوو هۆی ...

قه‌لافه‌تی دانه‌تاشراوی به‌بوو به کراسی سینگ ئاوه‌له‌وه، پشت چاوی

هه‌لمساو و خه‌والوو له به‌ر ده‌رگا په‌یدای بوو که چنگیک تووک له ملی ده‌رپه‌ریبوو و ژنیکی زه‌ردله‌ی لاوازیش به چاوی دریشته‌هاته په‌نای و خۆی به به‌بووووه نا. داغی شه‌لاق له سه‌ر باسک و نیوچه‌وانی ده‌دیترا، ده‌له‌رزی و باسکی به‌بووی گرتبوو ده‌تکوت ده‌ترسا می‌رده‌که‌ی له چنگی ده‌رکیشن. هه‌ر که زپرن به‌بووی دیت هاواری کرد:

- به‌بوو گیان، به‌بوو... من هاتم.

به‌لام به‌بوو راست چاوی تیبری و کوتی:

- برۆ، برۆ من تو ناسم.

پیریژنه‌که خۆی ده نیوانیان کوتا و کوتی:

- چت له گیانی کورپه‌که‌ی من ده‌وئ؟ ژنه‌تیوه بی‌حه‌یایه شه‌رم ناکه‌ی، ئه‌و منداله‌ی تو بیژوووه و ئیستا ده‌ته‌وئ به سه‌ر کورپه‌که‌ی منی داپری؟ به‌بوو کوتی:

- هۆشت له خۆت نیه به هه‌له هاتووی.

زپرن واقعی ور مابوو. به‌لام ئه‌م وه‌خۆ نه‌گرتنه‌ی به‌بووی پئیش‌بینی نه‌کردبوو. له‌م کرده‌وه‌ی ئه‌وان هه‌ستی بی‌زاری تیدا پیکه‌ینا که هه‌موو چاکه‌کانی به‌بووی له بیر کرد و ده‌نگیکی گالته‌جارانه‌وه کوتی:

- که‌وايه منداله‌که‌ت بگره و گه‌وره‌ی که، من هیچ خه‌رجییم نیه.

دایکی به‌بوو کوتی:

- ئه‌و منداله‌ بیژوووه، ئه‌من چوو‌زانم له کوئ را هیناوته.

زپرن تیگه‌یشته که مه‌یدانی پئ چۆل کراوه، چاوی له سیمای به‌بوو بری به‌لام روخساری ئه‌و تووره و چاوه‌کانی وه‌ها در بوو که قه‌ت وای نه‌دیتبوو، حاله‌تیک بوو که نیشانی ده‌دا که ژیانیکی به‌بووی هه‌یه و بۆته ئه‌رباب و به ئاواتی خۆی گه‌یشتوه. نایه‌وئ له خۆی تیک دا و له به‌ سووک چاو لیکردنی دیار بوو که نایه‌وئ ئه‌و ببینی. زپرن تیگه‌یشته که

پئی داگرتنی زۆر کهلکی نیه و به حهسرهتهوه چاوی له جی شوینی قهمچی سهه لهشی ژنی جحیل کرد که خۆی به بهبووه نابوو له دوايي لهپر بهبی مهیل گهراوه. له حالیک دا که **کاس ناغا** دایکی بهبوو وهک دایکی خۆی دهستی لاوازی رادهوهشانده و به زمانیک که تینهدهگهپشت جنیوی پیدهدا و تووکی لیدهکرد. زپرن به ههنگاوی شل نارام بهرهو مهیدان گهراوه. بهلام له ری دا بیریکی به میشکی داهات، راوهستا و مندالکهکی که وهنوزی دهدا له بهر دهرگای مالتیکی دانا و پچی کوت:

- رۆله گیان لیره دانیشه، من دیمهوه.

مندال نارام و گوپرایه ل وهک بووکی لۆکهیی لهوئی دانیشته. بهلام زپرن به تهما نهبوو که بگهپتتهوه و تهنا ته مندالکهکی ماچیش نهکرد. چونکه ئهوه مندالهی به کهلک نهدههات، تهنا سههباریک و ناخوژیکی زیده بوو و ئیستا له کۆل خۆی کردهوه، ههه ئهوجۆرهی که بهبوو ئهوی وهلا نابوو و دایکی خۆی ئهوی دهرکردبوو، ههه ئهوجۆرهی که خوشهویستی دایکانه له دایکی فیهر بوو، نا، ئهوه پیویستییهکی به مندالکهکی نهبوو، دهستی به تهواوتهی بهتال بوو، بی یهک شاییی پوول، بی مندال، بی بار و بنه، ههناسهیهکی راحتهی ههلهکیشا. ئیستا ئهوه نازاد بوو و چارهی خۆی دهزانی. که گهپشته مهیدان چاوی له دهووبهری خۆی کرد. پیره میرد هیشتا له سهه کاریتهکانی بهر دوکانی عهتتاری دانیشتبوو، وهنوزی دهدا. دهتکوت تهواوی ژیا نی له سهه ئهوه کاریتانه تیپهه کردهوه و ههه لهوئی پیر بوه. ئهوه سی مندال لادییهه نزیک دوکان خهریکی خو ده خو ل وهردان بوون. ههموو بهبی سهه رنج دان خهریکی کاری خو یان و کات تیپهه کردن بوون و که له بابیکی لاری گهوره که ئهوه نهیدیتبوو به دهنگیکی دوورهگه دهیخویند. کهس نهگهراوه چاو یک لهو بکا. دهتکوت ژیان هیچ گرینگایهتییهک ناداته پیشهاتهکانی ژیا نی ئهوه. ناخو چی به سهه دی؟ بیهوه و بی هیچ خهتایهک دهیهویست ههلبی لانی کهم له دهست مندالکهکی را بکا. ئیستا گشت باری ئههکهکان له سهه شانی ههلهگیرابوو. ههوا گهرم، شیدار و خهفه بوو و هالاویکی گهرما وهک هووی زاری کهسی

یاودار له ههوا دا بلاو بیوهه. بی ئامانج، بی نهقشه زپرن به ههنگاوی خهرا به بهر مالهکان و کۆلانهکان دا تیپهه ری. ههه که گهپشته مووچه و شیناوهردهکان شارپیهکی که له بههرا بهری بوو گرتیه بهر. بهلام ههه لهو کاته دا پیاویکی گهنج که قه مچی به دهست، به هیز، سوور و سپی له سهه ولاغ بوو و ولاغیکیش له پیشهوهی غاری دهدا و زهنگولهکانی ملیان زهنگه زهنگیان دههات. ههه که نزیک بووه زپرن پییکوت:

- کاکه خیرت دهگاتی.

پیاو ولاغهکهی راگرت و کهتی:

- چت دهوئی؟

- من غهریبهه، کهسم نیه، منیش سوار که.

به دهستی ولاغهکهی نیشان دا. پیاو ولاغهکهی راگرت. دابهزی و زپرنی سوار کرد. خووشی بازی دایه سهه ولاغهکهی دیکه، بهلام ههه نهگهراوه که چاو له روخساری بکا. دوايي قه مچی له سهه سهه ری ههلهسووراند و له کهفهلی ولاغی راکیشا. به پهنا جویهکان دا که تیدهپه رین لوهکه دهستی دایه و لاسکی جویهکی لیکردوه و ده زاری نا و به فیتوو ئاههنگیکی تایبهتی که به گوئی زپرن ئاشنا بوو، لیدیا. ئهوه ههه ئهوه ئاههنگه بوو که بهبوو له کاتی تری ههلهگرتنهوه دهیکوت، ههه ئهوه رۆزهی که له رهز تووشی بوو:

« کیژی لهبار ئههای لهله

بچینه شار، ئههای لهله

یهکمان له مال، یهکمان له کار

بی بچینه شار ئههای لهله

بی بچین که تووم دهوئی! »

زپرن تهواوی ژیان، جوانیی، تووکی دایکی، دوايه ئهوه مانگه شهوهی که

دهگه‌ل به‌بووی هاته تاران، تووکی دایکی به‌بووی به بهر چاو دا تیپه‌ری.
سه‌ره‌رای نه‌وه که تینوو و برسی بوو، به‌لام ده دلی دا خو‌ش‌حال بوو.
نه‌یده‌زانی که بو‌سوار بوه و بو‌کوئی ده‌چی، به‌لام سه‌ره‌رای ته‌واوی
نه‌مانه ده دلی خوئی دا بی‌ری کرده‌وه: « به‌شکه‌م نه‌م لاوه‌ش عاده‌تی به
قه‌مچی لی‌دان هه‌بی و له‌شی بوئی ولاغ و سه‌رانگوئیکی لی‌بی! »

بووکی پشت پهرده

جیگر پیکه‌نی، دهستی له سه‌ر شانی کوتا، مالاوایی کرد، دهستی ریک کوشی و دوور بۆوه. خزمه‌تکاری فیرگه چه‌مه‌دانی می‌ردادی هه‌لگرت و هه‌تا ناخری شه‌قامی **ئانائۆل فرانسى** برد و له تاکسی نا، می‌ردادیش ده‌ستخۆشانه‌ی دایه و مالاواییان لیک خواست.

نۆ مانگ بوو که می‌رداد له فیرگه‌ی **لوهافر** خه‌ریکی به هیز کردنی زمانی فه‌رانسه‌یی بوو. رۆژیک که له پاریس له ئاواله‌کانی جیا بۆوه وهک مه‌ریک که به زۆر له ران جیای بکه‌نه‌وه، ده‌سته‌مۆ و ته‌یار بۆ لای **لوهافر**یان نارد. ئاکار و کرداری ئه‌و له فیرگه له لایه‌ن سه‌رۆک و جیگر ریزی لیده‌ندرا. گوئیست، داماو و بیده‌نگ، له کار و دهرس دا به زیپک و زاکوون و به پپی یاسای فیرگه ده‌جوو‌لاوه. به‌لام هه‌میشه داماو و غه‌مین بوو. جگه له به‌پپوه بردنی دهرس و هه‌ول دان چی دیکه‌ی نه‌ده‌زانی. ده‌تکوت هاتۆته سه‌ر دنیا بۆ دهرس خویندن و بیرى له چوارچپوه‌ی دهرس و کتیبه‌کانی فیرگه پتر نه‌ده‌رۆیشت. قه‌لافه‌تی ئه‌و ئاسایی، رهنگ زهره‌، بالابه‌رز، کز، چاوی خری بی‌حاله‌ت، مژۆلی ره‌ش، که‌پۆی چووک و ردینتیکی کۆسه‌یی هه‌بوو که سی رۆژ جاریک ده‌یتاشی. ژیا‌نی ریکوپینک و چاپیی فیرگه، خۆراکی چاپیی، دهرسی چاپیی، خوی چاپیی و هه‌ستانی چاپیی رووحیان چاپیی باره‌یتابوو. ته‌نیا هه‌ندیک جار می‌رداد له نیوان دیواره به‌رز و دووکه‌لاویه‌کانی فیرگه و خویندکارانیک که بیرى ده‌گه‌لیان یه‌کی نه‌ده‌گرته‌وه، زمانیک که باشی تینه‌ده‌گه‌یشت، خوو و خده‌یه‌ک که ناشنایه‌تی ده‌گه‌ل نه‌بوو، خوارده‌مه‌نی جۆری دیکه، هه‌ستی به ته‌نیا‌یی و ببه‌شیی ده‌کرد، وهک هه‌ستیک که به‌ندیه‌ک بیکا. رۆژانی یه‌کشه‌مه‌ب‌ه‌ش که چه‌ند سه‌عات نیزنی وه‌رده‌گرت ده‌چوه گه‌ران چونکه خۆشی له شانۆ و سینه‌ما نه‌ده‌هات. له پارکی به‌ر شارهداری ماوه‌یه‌کی دوورودرێژ له سه‌ر نیمکه‌ت داده‌نیشت. ده‌پروانییه ئه‌و کیژ و خه‌لکه‌ی که هاتوچۆیان ده‌کرد، ئه‌و ژانانه‌ی که شتیان ده‌چنی و چاوی له چۆله‌که و کۆتر ده‌کرد که به‌نازادی ده‌خولانه‌وه. جارچاره‌ش به لاسایی خه‌لک کوته‌نانیکی ده‌گه‌ل خۆی ده‌برد، وردی ده‌کرد و بۆ چۆله‌که‌کانی داویشته‌ی یا ئه‌وه‌که ده‌چوه

هاوینه‌پشوو ده‌ستی پیکردبوو. له دالانی فیرگه‌ی **لوهافر** خویندکارانی شه‌وانه‌رۆژی چه‌مه‌دان به ده‌ست، به فیتوو لیدان و شادیی کردن له فیرگه ده‌چوونه دهر. ته‌نیا می‌رداد کلاوه‌که‌ی به ده‌سته‌وه گرتبوو وهک تاجرک که پاپۆره‌که‌ی نوقم بووی مات و غه‌مبار له سه‌ر چه‌مه‌دانه‌که‌ی وه‌ستابوو. جیگری فیرگه به سه‌ری که‌چه‌ل و زگی زلییه‌وه لپی هاته پیش و کوتی:

- ئپوه‌ش ده‌رۆن؟

می‌رداد سوور هه‌لگه‌را و سه‌ری داخست، جیگر دیسان کوتی:

- ئیمه زۆر به داخه‌وه‌مین که سالیکیتتر ئپوه له فیرگه‌ی ئیمه نابن. به راستی له باری ئاکار و کردار ئپوه وینه‌یه‌ک بۆ خویندکارانی ئیمه بوون، به‌لام له من ئه‌و په‌نده ببیسه، که‌متر شه‌رم بکه‌ن، هه‌ندیک رووتان هه‌بی، بۆ لاویکی وهک تۆ شووریه‌یه. له ژیان دا ده‌بی رووت هه‌بی!

می‌رداد له جیات ولام کوتی:

- منیش به داخه‌وه‌م که فیرگه‌ی ئپوه جی ده‌هیلم!

قهراغ دەريا له سەر تەپۆلکەيەک کە دەپروانیە فانوسە دەریایەکان، دادەنیششت، چاوی له شەپۆلی ئاو و دوورنوای شار دەکرد - چونکە بیستبووی **لامارتینیش** له پەنا دەریاچەیی **بورژە** هەر وای کردووە. ئەگەر هەوا ناخۆش با له کافەیکە دەرسەکانی خۆی له بەر دەکرد و له بەر ئەوە کە گۆشتتال بوو، ئاوال و هاو دەمی نەبوو و ئیرانیی دیکەشی نەدەناسی کە هاتوچۆی بکا.

مێرداد لەو کورە چاو و گۆی بەستراوانە بوو کە له ئیران له نیو بنەمالەکەیی دا ببوو بە مەتەل و ئیستاش ئەگەر ناوی ژنی بیستبا هەتا بناگۆیچکەیی سوور هەلەگەر را. خۆیندکارانی فەرانسەیی گالتهیان پێدەکرد و کاتیک باسی ژن، سەما، رابواردن، وەرزش و ئەوینداریی خۆیان دەکرد، مێرداد هەمیشە بۆ ریز لێنان قسەکانی ئەوانی دەسەلماند بۆ ئەوەی کە بتوانی له رووداوەکانی ژبانی خۆی قسەیکە له بەسەرھاتی ئەویندارانەیی ئەوان زیاد بکا. چونکە ئەو ناسک و نازدار، ترسەنۆک، غەمبار و داماو بار هاتبوو، هەتا ئیستا دەگەڵ ژنی نامەحرەم قسەیی نەکردبوو و دایک و باوکی هەتا توانیبووین مێشکیان له پەند و قسەیی هەزار سال لەمەوبەر ئاخیببوو. دوايش بۆ ئەوەی کورەکیان به ریی خراپە دا نەروا، **درەخشەندە**ی ئامۆزایان کردبوو دەزگیران و شیرنیشیان خواردبوو و ئەمەیان به دوايين پلەیی لەخۆبوردوویی و به منەتیکە گەورە له سەر کورەکیان دادەنا و به قەولی خۆیان کوریکە پارێزەر و چاو و دل پاک و کۆتەلێکی ئەخلاقیان پەرورده کردبوو کە به کەلکی دوو هەزار سال بەر له ئیستا دەهات. مێرداد بیست و چوار سالی بوو به لام هیشتا به قەرا مندالیکە چارده سالەیی هەندەرانى روو، ئەزموون، تەریبەت، زەرەکیی و بویری له ژبان دا نەبوو. هەمیشە غەمبار و داماو بوو وەک ئەوە کە چاوەروان بوو رەوزەخۆینیک وەسەر مەنەبەر کەوئ و ئەو بگری. تەنیا بیرەوهری ئەویندارانەیی ئەو هی ئەو رۆژەیی بوو کە له تاران وەدەردەکەوت و **درەخشەندە** به چاوی پر له گریانەو به بۆ بەرئ کردنی ئەو هاتبوو. به لام مێرداد وشەیکە بۆ دلدا ئەوەی نەدیتەو. یانی

شەرم نەهێشت - هەر چەند ئەو دەگەڵ کچەمامەکەیی له مایک دا گەورە ببوو و به مندالی دەگەڵ یەک کایەیان کردبوو، هەتا ئەو دەم کە کەشتی **کراسیەن** له بەندەری **پەهلەوی** جوئ بوو، ئاوی دەریای بری و بەستینی سەوز و شیداری ئیران، ئارام له پشت مژ و تاریکی دا ون بوو هیشتا به یادی درەخشەندە بوو، چەند مانگی ئەو هەلەیش له هەندەران جارچارە ئەوی وه بیر دەهاتەو به لام وردەورده درەخشەندەیی له بیر کرد.

له ماوهی خۆیندنی دا مێرداد چەند تەعتیلی هەبوو، به لام تەواوی ئەو پشوووانە له فیرگە ماوه و خەریکی خۆیندنی دەرسەکانی بوو و هەمیشە به لێنی به خۆی دەدا کە سی مانگی هاوینەپشوو تۆلەیی بکاتەو. ئیستا کە به رەزایەتیەکی دوورو درێژ له فیرگە هاتە دەرئ و له شەقامی **ئانائۆل فرانس** دوايين نیگای له تارمایی دووکه لایویی فیرگە کرد و له لای خۆی مالوایی لیکرد، یەكسەرە چوہ پانسینۆنیک کە پێشتر دیبووی، دیوکی گرت و هەر ئەوشەو له بەر ئەوە کە هیندەیی بەسەرھاتی ئەویندارانە و کەیفەکانی هاوکلاسەکانی له **گراند تافیرن**، کازینۆ، **دانسینگ رۆیال** و شوینەکانی دیکە بیستبوو، هەر ئەو شەووە حەوتسەد فرانک پاشەکەوتی خۆی دەگەڵ هەزار و هەشت سەد فرانک مانگانەیی له کیفی باغەلی نا و تەمای گرت بۆ یەكەم جار بچیتە کازینۆ. سەری شەو ردینی تاشی، شیوی کرد و بەر لەوەی بچیتە کازینۆ، چونکە هیشتا زوو بوو بۆ پیاسە بۆ لای کۆلانی پاریس چوو کە کۆلانی پر له حەشیمەت و قەرەبالغی **لوهافر** بوو و دەگەیشتە بەندەر. مێرداد به شینەیی دەرۆیشت و بۆ خۆ خافلانن دەپروانیە دەورووبەری، سەرنجی دەدا پشت شووشەیی دوکانەکان - ئەو پارەیی پێبوو، ئازاد بوو، سی مانگ وەختی هەبوو و ئەم شەویش دەیهویست لهو ئازادیەیی خۆی کەلک وەرگری و بچیتە کازینۆ. ئەو بینا جوانەیی کە ئەو هەندە به لای دا تیپەریبوو به لام هیچکات نەپۆرابوو بچیتە ژوورەکەیی، ئیستا ئەمشەو دەچیتە وئ و لەوانەیی، کئ دەزانی چەند کیژیش گیرۆدەیی چاو و برۆی رەشی ئەو بن! هەروا کە به پیاسە دەرۆیشت، له پشت شووشەیی دووکانیکە گەورە راوستا و چاوی

لیکرد. چاوی به پهیکه‌ره‌ی ژنیک، به پرچی کال که سهری لار کردبووه و بزهی دههاتی کهوت. برژانگی دریژ، چاوی درشت، ملی سپی بوو و دهستیکی له که‌مه‌ر دابوو. جلی که‌سکی ئه‌و له ژیر شوقی که‌وی رنگی لامپ ئه‌و پهیکه‌ره‌ی به له‌ونیک‌ی غریب پی نواند. وه‌ها که بی ویستی خوئی راوه‌ستا، ویشک هه‌لات و مات و هه‌یران چوه نیو به‌حریه‌وه. ئه‌مه پهیکه‌ره نه‌بوو، ژنیک، نا باشته‌ر له ژنیک، فریشته‌یه‌ک بوو که پی پیده‌که‌نی. ئه‌و چاوه شینانه، بزهی نه‌جیبی دل‌به‌رانه، بزهی‌ه‌ک که به می‌شکیشی دا نه‌ده‌هات، ئه‌ندامی شووش و باریک و ری‌کوی‌یک، هه‌مووی ئه‌وانه پتر له راده‌ی چاوه‌روانیی ئه‌و له وینه و سه‌رچاوه‌ی ئه‌وین و بیر و جوانی بوو. هه‌روه‌تر ئه‌م کچه قسه‌ی ده‌گه‌ل نه‌ده‌کرد، ناچار نه‌بوو به درۆ و ده‌له‌سه ئه‌وین و هوگرایی خوئی بۆ ده‌برئی، ناچار نه‌بوو وه دوا‌ی که‌وئی، دل‌پییسی لیتکا، هه‌میشه بیده‌نگ، هه‌میشه به شیوه‌یه‌کی جوان، ئه‌وپه‌ری بیر و ئاواتی وی نیشان هدا. نه خو‌راکی ده‌ویست و نه پو‌شاک، نه بیانوی ده‌گرت و نه نه‌خو‌ش ده‌که‌وت و نه خه‌رجی هه‌بوو. هه‌میشه رازی، هه‌میشه دم به بز، به لام له هه‌مووی ئه‌وانه گرینگ‌تر ئه‌مه بوو که قسه‌ی نه‌ده‌کرد، رای خوئی ده‌ر نه‌ده‌بری و ترسی نه‌بوو که ئه‌خلاقیان یه‌ک نه‌گریته‌وه. سیمایه‌ک که قه‌ت چینی تینه‌ده‌که‌وت، نه‌ده‌گو‌ردرا، زگی پر نه‌ده‌بوو، تی‌کنه‌ده‌چوو. ئه‌وجار ساردیش بوو. هه‌موو ئه‌و بیرانه به می‌شکی دا تی‌په‌رین، ئاخو‌ ده‌یتوانی، ئایا له‌وانه بوو وه‌چنگی خا، بوئی پیوه بکا، بیل‌سی‌ته‌وه، عه‌تریک که پی‌خو‌ش بوو لی‌بیدا و ئیتر له‌م ژنه شه‌رمیشی نه‌ده‌کرد. چونکه هی‌چکات لپی له هه‌للا نه‌ده‌دا و له ئاستی شه‌رم و حه‌یاشی نه‌ده‌بوو و ئه‌و هه‌میشه هه‌ر می‌ردادی پار‌یزه‌ر و چاو و دل پاک ده‌ماوه. به لام ئه‌م پهیکه‌ره له کوئی دابنی؟

نا، هی‌چکام له‌و ژنانه‌ی که هه‌تا ئیستا دیتبوونی نه‌ده‌گه‌یشتنه‌وه سهر ئه‌م پهیکه‌ره‌یه. بل‌یی گه‌یشتبانه‌وه؟ بز و حاله‌تی چاوی به چه‌شنی‌کی غریب ئه‌م پهیکه‌ره‌یه‌ی به رو‌حی‌کی نا‌ئاسایی له به‌ر چاوی ئه‌و گیاندار کردبوو. هه‌موو خه‌ته‌کان، رهنه‌کان و ری‌کی‌یه‌ک که ئه‌و بۆ جوانی

ده‌یتوانی دابینی ئه‌م پهیکه‌ره به باشته‌رین شیوه بوئی پی‌کدینا و شتیک که ببوو به هوئی سه‌رسورمانی ئه‌وه بوو که سیمای ئه‌و به گشتی وی‌چوونیک‌ی له هه‌ندیک حاله‌ته‌کانی تایه‌تی سیمای دره‌خشه‌نده‌ی هه‌بوو، ته‌نیا چاوه‌کانی ئه‌و ره‌ش بوو و هی پهیکه‌ره کال، به لام دره‌خشه‌نده هه‌میشه ژاکاو و غه‌مبار بوو، له حالیک دا بزهی ئه‌م پهیکه‌ره‌یه شادیه‌ینه‌ر بوو و هه‌زار چه‌شنه هه‌ستی له می‌رداد دا پی‌کدینا.

کوته م‌قه‌بایه‌ک که له ژیر پیی پهیکه‌ره‌یان دانا‌بوو، له سهری نووسرا‌بوو ۳۰ فرانک. یانی له‌وانه بوو ئه‌م پهیکه‌ره‌یه‌ی به سی سهد و په‌نجا فرانک بده‌نی؟ ئه‌و حازر بوو هه‌رجی هه‌یه‌تی بیدا، جله‌کانیشی بدا به خاوه‌ن دوکان و ئه‌م پهیکه‌ره‌یه هی ئه‌و بی، ماوه‌یه‌ک زه‌ق تی‌یروانی، له پر ئه‌و بیرهی به می‌شکی دا‌هات که له‌وانه‌یه گالته‌ی پی‌که‌ن. به لام نه‌یتوانی دلی له‌و ته‌ماشایه بکاته‌وه، به ده‌ست خوئی نه‌بوو، به ته‌واوی له چوون بۆ کارینۆ چاوی‌وشی کردبوو و پی‌یوابوو که بی ئه‌م پهیکه‌ره‌یه ژیان‌ی بی که‌لک ده‌بی و ته‌نیا ئه‌م پهیکه‌ره‌یه ئاکامی ژیان‌ی ئه‌و پی‌کدینی. ئه‌گه‌ر ئه‌م پهیکه‌ره‌یه هی ئه‌و با، ئه‌گه‌ر توانیبای چاوی لیتکا! له نه‌کاو دیتی که له پشت شووشه ته‌نیا جلی ژنانه دان‌دراوه و راوه‌ستانی ئه‌و له‌وئی زۆر به‌جی نه‌بوو و له لای خوئی پی‌یوابوو هه‌موو خه‌لک سه‌رنجی ده‌ده‌نی، به لام نه‌یده‌و‌پرا که بچیته دوکانه‌که و سه‌ودا‌که بی‌ریته‌وه. ئه‌گه‌ر لوا‌با که‌سیک به نه‌هینی ها‌تبا و ئه‌و پهیکه‌ره‌یه‌ی پی‌فرۆشتبا و پاره‌که‌ی لی‌ستان‌دبا هه‌تا ناچار نه‌با له به‌ر چاوی خه‌لک ئه‌م کاره‌ی کردبا، ئه‌و دم ده‌سته‌کانی ئه‌و که‌سه‌ی ماچ ده‌کرد و هه‌تا زیندوو با خوئی به منه‌تباری ئه‌و ده‌زانی. له پشت شووشه خورد بووه، له دوکان دا دوو ژن پی‌که‌وه قسه‌یان ده‌کرد و یه‌کی‌ک له‌وان به ده‌ست ئه‌وی نیشان هدا. ته‌واوی رووی وه‌ک چه‌وه‌نده‌ر سوور هه‌لگه‌را، سه‌ر دوکانی چاو لی‌کرد دیتی نووسراوه: « دوکانی

سی‌گران ژماره ۱۰۲ » به سه‌برا کشاوه و چه‌ند هه‌نگاو دوور که‌وته‌وه. له خووه وه‌ری که‌وت، دلی ده‌یکوتا، به‌ر خوئی چاک نه‌ده‌دیت. په‌یکه‌ره به بزهی سی‌حراوی‌ی له به‌ر چاوی لانه‌ده‌چوو و ده‌ترسا نه‌کا که‌سیک ده‌ست

رهپیش خا و بیکړی. پټی سهیر بوو بچی خه لکی دیکه ئه وهنده بیخه یال چاو لهم په یکه رهی ده کهن. له وانه یه له بهر ئه مه بوه که ئه و فریو بدن، چونکه بچ خوی دهیزانی که ئه مه مه یلکی ئاسایی نیه!

وه بیرى که وته وه که سه راسه رى ژيانى ئه و له سببر و تاریکایی دا گوزه رابوو، دره خشه نده ی ده سگيرانی خوښ نه ده ویست. ته نیا له ناچاری، له شهرمی دایکی هؤگریی خوی پئ نیشان ددها. ده گه ل ژنه کانی هه ندرانیس دهیزانی که به سانایی ناتوانی په یوه ندى بگری، چونکه له سه ما، قسه، میوانی، هه لات هه لاتین، جلی شیک ده بهر کردن، کلکه سووته و هه موو ئه و کارانه ی که بچ ئه مه پتویستی پټی هه بوو لپی هه لدهات، جگه له وه شهرم نهیده هیتشت و ئه و توانایه شى له خوی دا نه ده دیت. به لام ئه م په یکه رهی وه ک چرایه ک بوو که سه راسه رى ژيانى ئه وى رووناک ده کرد - وه ک ئه و چرایه ی نزیک ده ریا که ئه وه نده له په نای دانیشتبوو و شه وانه شوقیکی که وانی ده خسته سه ر ئاوی ده ریا. ئایا ئه و هینده ساویله بوو، ئایا نهیده زانی که ئه م مه یله دژى مه یلی گشتییه و گالته ی پیده که ن؟ ئایا نهیده زانی که ئه م په یکه رهی له هه ندیک مقه و او و چینی و رهنگ و مووی ده سکرد ساز بوه وه ک بوو کؤله یه ک که دهیده نه ده ست مندا ل. نه ده توانی قسان بکا، نه له شى گهرمه و نه سیمای ده گؤردری؟ به لام هه ر ئه م تاییه تیانه بوون که میردادیان گیرؤده ی ئه م په یکه رهی کردبوو. ئه و له که سیکى زیندوو که قسه بکا، که له شى گهرم بی، که هاوری یا دژى مه یلی بجوولتته وه، که ئیره یی بجزوینى، ده ترسا و خوښی لیه هه بوو. نا، ئه م په یکه رهی بچ ژيانى پتویست بوو و نهیده توانی له مه به دوا بی ئه و کار بکا و دريژه به ژيانى بدا. ئاخو ده کرا هه مووی ئه وانه به سى سه و په نجا فرانک وه چنگ خا؟

میرداد به نیو خه لکی به په له که له هاتوچو دا بوون به بیرکی ئالوز تیده پیری، بی ئه وه که که سیک بیینی یا سه رنجی بداته شتیک. وه ک که سیکى مقه وایى، وه ک په یکه ره بیرووح و بیویست ده رؤیشت، وه ک که سیک که شهیتان رووحی داگیر کردبی. هه روا که ده رؤیشت ژنیکی

دیت که چار شتوشانیکى که سکی به شان دادابوو و سور او سپی او پکی خه ستى کردبوو، بی هیچ مه به ستيک و له خوړا وه دواى ژنه که وت. ئه و به په نا کلیسا دا له کوچه ی سین زاك باى داوه که کوچه یه کی باریک و به سام بوو به خانووبه رهی دووکه لاویى و تاریکه وه. ئه و ژنه چوه نیو مایکه وه که له په نجه رهی ئاوه له ی ئاههنگى سه ماى فیکس ترووت که له گرامافون هه بلاو ده بووه ده بیسرا، که تاو نا تاویک به گؤرانی به سوژی ئینگلیسى هه ر ئه م هه وایه یان دوو پات ده کرده وه. ئه و ماوه یه کی راوه ستا هه تا سه فحه که ته و او بوو به لام هیچ نهیتوانی په ی به چلؤنایه تی ئه م سازه به ری. ئه و ژنه کی بوو و بچ چوه وی؟ بچ وه دواى که وتبوو؟ دیسان وه ری که و ته وه. چرا سووره کانی مه یخانه چووکه کان، پیاهه قاچا غچیه کان، سیمای سهیر و سه مه ره، قاوه خانه چووکه کان و جپی شک که به قه در حالى ئه و که سانه ساز کرابوون، یه ک به دواى یه ک دا له بهر چاوی تپه ر ده بوون. له پیش به ندر شنه یه کی شیدار و فینک دهات که تیکه ل به بوئی چه ورپی، بوئی قه تران و رؤن ماسی بوو. چرا رهنگاوره نکه کان، له سه ر دارتيله ئاسنینه کان چاویان داده گرت. له نیو هات و هاواری که شتییه کانی چووک و گوره، لوکته و گهمی باسپیدار، ده سته یه ک کارگر، دز و ده مه راش هه مه چه شنه وینه یه ک له ره گزی حه زه تی ئادم ده دیترا، له و دزه به ده ستویردانه ی که هیلکه یان له قه ل ده دزی، میرداد له خوړا دوگمه کانی کؤته که ی داخست و سینگی دا پتیشه وه. دوايه خیرا بچ لای شه قامی ئاتازونی چوو که ئاوبه ندیکى سمیتیان له بهر ساز کردبوو. که شتییه کی گوره له قه راغ ده ریا له نگرى گرتبوو و چراکانی ئه و لایه ی له دووره وه هه لکرا بوون. له و که شتیانه ی که وه ک دونه با چووکه کان، وه ک شاری گه رؤل، ئاوی ده ریایان ده بری و ده گه ل خو یان کؤمه لیک خه لکی به نه ریٹ و قیافه و زمانى سهیره وه له ولاتانی دووره وه ده هیئا به ندر و دوايه ئه وان ورده ورده تیکه لاو ده بوون و ده توانه وه. ئه و خه لکه سهیره، ئه و ژيانه سه مه رانه ی یه ک به یه ک به بهر چاوی دا ده گوزهراند، له سووراوسپیایى ژنه کان خورده بووه. ئایا ئه وانه

بوون که پیاویان شیت و شهیدای خویمان کردبوو؟ ئایا هر کام لهوانه پهیکه رهیهکی زور پهستتر له پهیکه ره ی پشت شووشه ی دوکان نه بوون؟ سه راسه ری ژبانی پی دهسکرد، خه یالی و بیخو هاته بهر چاو. وهک ئەمه بوو که لهم ساته دا ئەو له ئاوه کییه کی خهست و چهسپ دا پهلی دهکوتا و نهیده توانی لپی رزگار بی. هه موو شتی پی فشه بوو، هه روه تر ئەو کیژ و کوپه ی که دهست له گهردنی په کتر له بهر ئاوبه نده که دانیشتبوون، پی فشه بوو. ئەو دهرسانه ی که خویندبوونی، ئەو تارما یه دووکه لاوییه ی فیترگه، هه موو ئەوانه ی پی دهسکرد، خو کرد و کایه بوون. بو میرداد ته نیا بهک راسته قینه هه بوو و ئەویش پهیکه ره ی پشت شووشه ی دوکان بوو. له پر گه راره، به ههنگاوی ریکوپیک به نیو خه لک دا تیپه ری و هه ر که گه یشته بهر دوکانی **سیگران** راره ستا. دیسان چاویکی له پهیکه ره کرد، له سه ر جی خوی بوو. ده تکوت بو یه کهم جار له ژبانی دا ته مای گرت. وه ژوو ر دوکان که وت. کیژیک ی جوان به جلی رهش و پیشبهندی سپی بزیه کی دهسکردی کرد، هاته پیش و کوتی:

- چ ئەمریکتان هه بوو ئاغا؟

میرداد به دهستی پشت شووشه ی نیشان دا و کوتی:

- ئەم پهیکه ره یه.

- ئەم جله که سکه ت دهوئ؟ ئیمه رنگی دیکه شمان هه یه. ئیزن بدهن. دوو دهقیقه راره ستن، فه رموون هه ر ئیستا کارگه ره که مان ده به ری دهکا ببینن. لهوانه یه بو دهسگیرانه که تان بوئ. هه ر ئەو رهنکه که سکه تان ویستبوو.

- ببوون، پهیکه ره کهم دهویست.

- پهیکه ره! چۆن پهیکه ره، تیتانناگه م.

میرداد تیگه یشت که پرسیاریکی بیجی کردوه به لام وه رووی خوی نه هینا، دهستبه جی وهک پی ئیلهام کرابی کوتی:

- به لپی پهیکه ره که هه ر ئەم جو ره ی که هه یه به جله کانیه وه، چونکه من هه نده رانییم و دوکانی خه یاتییم هه یه، ئەم پهیکه ره یه م هه ر ئاوا که هه یه

دهمه وئ.

- ئاها! ئەوه چه تونه، ده بی له خاوهن دوکان بپرسم، (رووی له ژنیک کرد و کوتی:) **هوی سوزان، میسیق لیتون بانگ که.**

میرداد چوه لای پهیکه ره. **میسیق لیتون** به ردینی بو، کورته له، قه له، جلی رهش و زنجیری سه عاتی زیتر دوا ی وتووئژ دهگه ل کیژی فروشیار هاته لای میرداد و کوتی:

- ئاغا پهیکه ره که تان ویستبوو؟ چونکه هاوکارین بو ئیوه هه روا به جله کانیه وه به دوو هه زار و دووسه د فرانک ده تدهمی به داشکاندنی نو سه د فرانک. چونکه ئەم پهیکه ره یه بو خو مان به دوو هه زار و چه وتسه د و په نجا فرانک ته واو بوه. جله کانیشی بایی سیسه د و په نجا فرانکه. ئەمه جوانترین پهیکه ره یه که له چینیی خالیس ساز کراوه. پیرو ژبایتان لئده که م، دیاره که ئیوهش شاره زان. ئەمه کاری هونه رهنه ی به ناوبانگ **دوکرویه**. چونکه ئیمه ده مانه ویست پهیکه ره ی نو بی بکرین ئەمه یه که به زه ره ری خو مان ئەم پهیکه ره ده فروشین، به لام بزائن که ئەمه هه لکه وته، چونکه ئیمه شمه کی دوکان به کریار نافروشین و هه روه ها راده گه یه نم که ده توانین بو تان له سندوو قیک دا بیچینه وه.

میرداد سوور هه لگه رابوو و نهیده زانی له ئاست نوتقی دوور و دریژ و گه رمی خاوهن دوکان چ بللی. له جیات و لام دهستی له باغه لی نا و کیفه که ی دهرهینا، دوو دانه هه زار فرانکی و یهک پیئسه د فرانکی له دهست خاوهن دوکان نا و سیسه د فرانکی وه رگرتوه. ئایا به سیسه د فرانک دهیتوانی مانگیک بژی؟ چ گرینگایه تییه کی هه بوو چونکه به ئاواتی به رزی خوی که یشتبوو!

.....

پینچ سال دوا ی ئەم پیش هاته میرداد به سی چه مه دان که یه کیک له وان زور گه وره و وهک تابووت وا بوو گه راره تاران. به لام شتییک که هه موو بنه ماله پییان سهیر بوو میرداد زور سارد دهگه ل دهسگیرانی جوو لاره و ته نانه ت دیاریشی بو نه هینا بوو. روژی سیه م که تیپه ری

دایکی بانگی کرد و لومه‌ی کرد، به تایبتهت وهبیری هیناوه که له ماوه‌ی ئەم شەش سالا دا درەخشەندە بە هیوا‌ی ئەو دانیشتووه و چەند داواکەری جواب کردوون و ئەو ناچاره که درەخشەندە ببێت. بەلام می‌رداد زۆر له سەرەخۆ گویێ دایه و دایکی دانیای کرد و کوتی که من بروام گۆراوه و تەمام گرتوه که قەت ژن نه‌هینم. دایکی نارەحەت بوو و دیتی که کورەکه‌ی هەمان می‌ردادی شەرمیونی گوی له مستی پیشوو نیه. هۆی ئەم گۆرانی ئەخلاقه‌ی له بەر هاتوچۆی کافران و سست بوونی بیرورای ئەو دانا. بەلام دوا‌یه‌ش هەرچی له ئەخلاق، کردار و ئاکاری ورد بۆوه شتیکی که دژی بیرورای ئەو نیشان بدا نه‌دیت و نه‌یزانی که ئاخریه‌که‌ی ئەو له چ ریتباز و خەتیک دایه. ئەو هەمان می‌ردادی ترسه‌نۆک و دواکه‌وتووی کۆن بوو، تەنیا بیرورای گۆرابوو و ئەگەر چی چەند کهس ئاگیان له ئاکاری بوو بەلام له کهین و بهینی ئەویندارانه شتیکیان نه‌دیت.

بەلام بۆ شتیکی که مائی شکیان پەری سەر می‌رداد ئەمه بوو که له دیوی تایبتهتی خۆی دا له پشت دەرگا پەیکەرە‌ی ژنیکی دانا‌بوو که جلی کهسکی دهبەر دابوو، دەستیکی له که‌مەر دابوو و دەستی دیکه‌ی داکه‌وتبوو و بزە‌ی دهات، پەردیه‌کی گۆلدۆزیشی له پیش هه‌لاوه‌سرابوو و شه‌وانه ئەودهم که می‌رداد ده‌گه‌راوه مال دەرکه‌کانی داده‌خست، سه‌فحه‌ی گرامی داده‌نا، شه‌رابی ده‌خواردوه و پەردە‌ی بەر پەیکەرە‌ی لاده‌دا، دوا‌یه سه‌عاتگه‌لیکی دوور و درێژ له سەر کورسی له بەرامبەر پەیکەرە داده‌نیشته و ده‌چوو نیو به‌حری جوانی ویه‌وه. هه‌ندیکی جار که شه‌راب ده‌بگرت هه‌لده‌ستا، ده‌چوه پیش و دەستی به سەر پرچ و سینگ دادینا. ته‌واوی ژبانی ئەویندارانه‌ی ئەو به‌وه‌نده ده‌بیراوه و ئەم پەیکەرە‌یه بۆ ئەو سه‌رچاوه‌ی ئەوین، هه‌وه‌س و ئاوات بوو.

دوا‌ی ماوه‌یه‌ک بنه‌ماله‌که‌ی و به تایبتهت درەخشەندە له‌م بابته‌وه شک هه‌لیگرتبوون که رازیک له‌م پەیکەرە دایه. درەخشەندە به لاتاواوی ئەم پەیکەرە‌ی نابوو بووکی پشت پەرده. دایکی می‌رداد بۆ تا‌قی کردنه‌وه چەند

جار پەلپی پیگرتبوو که ئەم پەیکەرە‌یه بفرۆشیته‌وه یا جله‌کانی به دیاری بدا به درەخشەندە. بەلام می‌رداد هه‌میشه داواکه‌ی رەد ده‌کرده‌وه. له لایه‌کی دیکه‌وه درەخشەندە بۆ ئەوه که دلی می‌رداد وه‌چنگ خا، سه‌لیقه و مه‌یلی ئەوی له‌م پەیکەرە‌یه وه‌رگرت. مووی سه‌ری وه‌ک پەیکەرە‌که لوول کرد، جلی کهسکی وه‌ک هی بەر پەیکەرە‌که‌ی دروو، ته‌نانهت مۆدی که‌وشه‌که‌شی له رووی پەیکەرە‌که هه‌لگرته‌وه و ئەو رۆژانه‌ی که می‌رداد وه‌ده‌ر ده‌که‌وت، کاری درەخشەندە ئەمه بوو که ده‌چوه دیوی می‌رداد، له بەر ئاوینه لاسای پەیکەرە‌ی ده‌کرده‌وه. ده‌ستیکی له که‌مەر دها، وه‌ک پەیکەرە ملی لار ده‌کرده‌وه و پیده‌که‌نی، به تایبتهت حاله‌تی چاوه‌کانی، حاله‌تی دل‌به‌ری که هاوکات چاوی له ئینسان ده‌کرد و وه‌ک ئەمه بوو ته‌ماشای بۆشایی ده‌کا، هەر ده‌یه‌ویست لاسای رووحی پەیکەرە بکاته‌وه. وپچوونتیکی که‌می که ده‌گه‌ل پەیکەرە‌که هه‌بوو ئەم کاره‌ی هه‌تا راده‌یه‌ک بۆ هاسان ده‌کرده‌وه. درەخشەندە سه‌عاتگه‌لیکی زۆر هه‌موو ئازای له‌شی ده‌گه‌ل پەیکەرە‌که هه‌لده‌سه‌نگاند و هه‌ولی دها که خۆی به شکل و حاله‌تی ئەو دهر‌بینی و ئەودهم که می‌رداد ده‌هاته‌وه مائی، به شیوه‌ی جو‌راوجۆر و زیره‌کی تایبتهتی خۆی پی نیشان دها. له پیشدا رهنجبه‌خه‌سار ده‌بوو و می‌رداد سه‌رنجی نه‌ده‌دایه. ئەم مه‌سه‌له بوو به هۆی ئەمه که بۆ ئەو کاره پتری هان بدا و به‌م جو‌ره ورده‌ورده که‌وته به‌ر دلی می‌رداد و شه‌ری دهروونی و کیشه‌ی نیو دلی تیدا به‌دی هات. می‌رداد بیری ده‌کرده‌وه ده‌ست له کامه‌یان هه‌لگرێ؟ له چاوه‌پروانی و پی داگریی که‌مه‌مامی هه‌ستی ریز و قینی تیدا پیکهاتبوو. له لایه‌که‌وه ئەم پەیکەرە سارده رهنگ په‌ریوه به جلی کال بۆوه که به‌تلان و فه‌وتانی لاوی و ئەوین و نوینه‌ری به‌ده‌ختی بوو و پینج سال بوو که به‌م قه‌لافه‌ته خه‌یالی و بیچاره‌یه‌ی هه‌ست و مه‌یله‌کانی خۆی هه‌لخه‌له‌تاندبوو، له لایه‌کی دیکه‌وه که‌مه‌مامی که زه‌جری کیشابوو و سه‌بری کردبوو، خۆی به مه‌یل و سه‌لیقه‌ی ئەو رازاندبووه، ده‌یتوانی له کامه‌یان چاوپۆشی بکا؟ به‌لام هه‌ستی کرد که به‌م ساناییه‌ش ناتوانی له‌م پەیکەرە که سه‌رچاوه‌ی

ئەوینی ئەو بوو خو لا دا . ئایا ئەو ژیانیکی تاییبەتی، شوینیک و جیگەیهکی جیای لە دلی ئەو دا نەبوو؟ چەندە فریوی دابوو، چەندە بە بیری رابواردبوو، هەستی بە خووشی کردبوو و لە مێشکی دا ئەو پەیکەرە نەبوو کە بە کوگیایەک گۆل و مووی دەسکرد دروست کرا بوو، بەلکەم کەسیکی زیندوو بوو کە لە خەلکی زیندوو بوو ئەو راستەقینەتر بوو. ئایا دەیتوانی فریوی داتە کەلاوێ یا بیداتە کەسیکی دیکە. لە پشت شووشەیی دوکانی دابنێ و نیگای هەر بێگانەیهک راز و سرپۆی جوانی ئەو بپشکنی و بە چاوان بیلاویننەو و یا بیشکینن، ئەو لیوانەیی کە ئەوئەندە ماچی کردبوو، ئەو ملەیی کە ئەوئەندە دەستی پێداهینابوو؟ قەت. دەبی لیبیگۆرێ و بیکووزێ هەر ئەو جوورەیی کە کەسیکی زیندوو دەکوژن، بە دەستی خووشی بیکووزێ. لە بەر ئەمە مێرداد دەمانچەیهکی چووکەیی کری. بەلام هەر کات کە دەیهووست کارەکی تەواو کا دوودل دەبوو.

شەویک کە مێرداد مەست و پەست، درەنگتر لە جارێ هاتەو ژوورەکەیی، چرای هەلکرد. وەک دابی جارانی خووشی پەردەیی لادا، شووشەیی شەرابی لە شکاف دەرھینا، گرامەکەیی قورمیش کرد و سەفحەیهکی دانا و دوو شەربە شەرابی لە سەر یەک پێداکرد. دواپە چوێ سەر کورسی بەرامبەری پەیکەرە دانیشت و چاوی تیبیری.

دەمێک بوو کە مێرداد چاوی لە سیمای پەیکەرە دەکرد بەلام ئەو نی دەدیت، چونکە خووشەخۆ لە مێشکی دا جیگر دەبوو. ئەو کارەیی تەنیا لە بەر عادتە دەکرد چونکە چەند سال بوو کە کاری هەر ئەو بوو. دواپە ئەو کە ماوێهەک چاوی لیکرد، ئارام هەستا و چوێ نزیک پەیکەرە، دەستی بە سەر پرچی داهینا و دواپە دەستی برده پۆمل و سەر سینگی بەلام لە پر وەک ئەو کە دەستی لە سەر ئاسنی داغ دانابی، دەستی کیشاوه و پشتاپشت گەراوه. ئایا راست بوو، یانی دەرکرا، ئەو گەرما بە تینەیی کە هەستی پیکردبوو. نا جیگی شک نەبوو. ئاخۆ خەونی نەدەدیت، یا مۆتە نەگرتبوو؟ لە بەر مەستی نەبوو؟ بە سەر دەستی چاوی پاک کردووه و خووشی خستە سەر کورسی هەتا مێشکی ریکوپیک بکاتەو. لەپەر

لەو کاتە دا دیتی پەیکەرەکە بە هەنگاوی ورد کە دەستیکی لە کەمەر دابوو و پێدەکەنی و لیتی نزیک دەبووه. مێرداد وەک شیتان هەستا کە هەلی بەلام لەو کاتە دا بیریک بە مێشکی داھات و بی ویستی خووشی دەستی دە گیرفانی شالوارەکەیی نا و دەمانچەیی دەرکیشا و سی گوللەیی بە دواپە یەک دا لە پەیکەرە راکیشا. لەپەر نالەپەک هات و پەیکەرە کەوتە زەوی. مێرداد هەراسان داھاتەو و سەری بەرز کردووه. بەلام ئەمە پەیکەرە نەبوو درەخشەندە بوو کە دە خوین دا دەگەوزا!

سہگی گہر پوٹ

تهنیا بینایهک که جیی سرنج بوو بورجی به ناوبانگی وهرامین بوو که نیوهی دیواری خری قه‌لش تیکه‌وتووی به سه‌ری قووچییه‌وه به دیاره‌وه بوو. ئەو چۆله‌کانه‌ش که ده نیو که‌لین و درزی خشته هه‌لوهریوه‌کانی دا هیلانه‌یان چی کردبوو له تاوی گه‌رما بیده‌نگ بوون و وه‌نوزیان ددها - ته‌نیا نووزه‌ی سه‌گی‌ک نیونیه‌ بیده‌نگی ده‌شکاند .

ئه‌مه سه‌گی‌کی سکا‌له‌ندی بوو که لمبۆزی بۆز و پییه‌کانی خالی ره‌شیان له سه‌ر بوو، وه‌ک ئه‌وه که به نیو قور و چلپاو دا هه‌لاتبی و شلپه‌شلپی تیدا کردبی. گوئییه‌کانی پان، کلکی قیت، تووکه‌کانی لوول و چلکن بوون و دوو چاوی وریای مرۆفانه له سیمای تووکناییی دا زیته‌یان ده‌هات. له بن چاوه‌کانی ئەو دا روو‌حییکی مرۆفانه ده‌دیترا، له شه‌وه‌زنگیک که ژیان‌ی ئەوی دا‌گرتبوو شتیکی بێن له چاوه‌کانی دا شه‌پۆلی ده‌داوه و په‌یامیکی پیبوو که نه‌ده‌کرا تییبگی، به‌لام له پشت زیته‌ی چاوه‌کانی په‌نگی خوار‌دبووه. ئەوه نه‌ روونکی و نه‌ رهنگ بوو، شتیکی سه‌یری دیکه بوو وه‌ک ئەو شته‌ی که له چاوه‌کانی ئاسکیکی بریندار دا ده‌بیندری. نه‌ ته‌نیا ویچوونیک ده‌ نیوان چاوه‌کانی ئەو و مرۆف دا هه‌بوو به‌لکه جوړیک په‌کسانی و به‌راه‌ریی ده‌دیترا . - دوو چاوی مۆری پر له دهرد و ژان و چاوه‌روانیی که ته‌نیا له سیمای سه‌گی‌کی گه‌رۆل دا له‌وانه‌یه‌ بیدری. به‌لام وا دیاریی ددها که که‌س نیگای به‌ ژان و پر له تکای نابینی و په‌ی پینابا! له‌به‌ر نانه‌واخانه شاگردکه‌ی لییده‌دا، له‌به‌ر گوشتفرۆشی شاگردکه‌ی به‌ردی پیداده‌دا، ئەگه‌ر په‌نای بردبا به‌ر نسیی ماشین، شه‌پی قورسی که‌وشی بزمارداری شو‌فیر پی‌شوازیی لییده‌کرد و کاتیک هه‌موو له‌ نازار دانی ماندوو ده‌بوون، کوری شیربرینج‌فرۆش که‌یفیکی تاییه‌تی به‌ ئەشکه‌نجه‌ی ده‌هات. له‌ ناست هه‌ر نووزه‌یه‌ک خریکه‌به‌ردیک وه‌ پشتی ده‌که‌وت و ده‌نگی قاقای مندا‌ل به‌ دوا‌ی نووزه‌ی ئەو دا به‌رز ده‌بووه و ده‌یکوت: « هه‌ی له‌ خیتوت به‌م! » ده‌تکوت ئەوانی دیکه‌ش ده‌گه‌لی هاوده‌ست بوون و له‌بنه‌وه‌برانه هانیان ددها، له قاقای پیکه‌نینیان ددها. هه‌موو له‌به‌ر ره‌زای خودا تیینه‌له‌ده‌دا و پییان

چهند نانه‌واخانه، قه‌ساییی، عه‌تتاریی، دوو قاوه‌خانه و سه‌لمانیه‌ک که هه‌موویان بۆ بژیو و به‌رپوه‌ چوونی پیداو‌یسته‌کانی زۆر سه‌ره‌تایی ژیان بوون، مه‌یدانی وهرامینیان پیکه‌ینابوو. مه‌یدان و مرۆفه‌کان له‌ ژیر هه‌تاوی به‌ تین، نیوه سووتاو، نیوه هه‌لقراچاو، ئاواته‌خوازی په‌که‌م شنه‌ی زه‌رده‌پر و سیبه‌ری شه‌و بوون. مرۆفه‌کان، دوکانه‌کان، داره‌کان و گیانداره‌کان، له‌ کار و جموجۆل که‌وتبوون. هه‌واپه‌کی گه‌رم له‌ بان سه‌ریان قورسایی ده‌کرد و تۆز و خو‌لیکی نه‌رم له‌ به‌ر ئاسمانی شین شه‌پۆلی ده‌داوه که له‌ به‌ر هاتوچۆی ماشینه‌کان هه‌ر ده‌هات و خه‌ستتر ده‌بوو.

له‌ لایه‌کی مه‌یدان پیره‌چناریکی لیبوو که هه‌لۆل بیوو، به‌لام به‌ لاسارییه‌وه لقه‌ خوار و خپچه‌کانی خو‌ی بلاو کردبووه و له‌ ژیر سیبه‌ری گه‌لا تۆزاویه‌کان سه‌کۆیه‌کی پانی گه‌وره‌یان ساز کردبوو، که دوو کور له‌و‌ی به‌ گۆرانی شیربرینج و تۆوی کووله‌که‌یان ده‌فرۆشت. قوراویکی خه‌ست به‌ نیو‌قاناوی پی‌ش قاوه‌خانه دا به‌ زه‌حمه‌ت خو‌ی ده‌کیشا و تیده‌په‌ری.

زۆر ئاسايى بوو سەگىكى گالو كە مەزھەب تووكى لىكردوۋە و حەفتا گيانى ھەيە، بۇ خىر بىچزىن.

لە ئاكام كورى شىريرىنجىفرۆش ئەۋەندە بەربىنگى گرت ھەتا ھەيوان ناچار بەرھە كۆلانىك كە دەگەيشتە بورج راي كىرد، يانى بە زكى برسى بە زەحمەت خۆى كىشا و لە ئاۋەرۆيەك دا خۆى شاردهۋە. سەرى لە سەر ھەردووك دەستەكانى دانا، زمانى دەر كىشا. لە حالى نيوەخەو و بەخەبەرى تەمەشاي مووچەيەكى سەوزى دەكرد كە لە بەرامبەرى ھەلگەوتبوو و كەروپشكەى دەكرد. لەشى ماندوو بوو و عەسەبەكانى دىشان، لە ھەۋاي شىدارى ئاۋەرۆ حەسانەۋەيەكى تايبەتى سەرتاپاي داگرت. بۆنى جۆراۋجۆرى سەوزەى نيوەگيان، لىنگە كەوشىكى كۆنى نمدار، بۆنى شتە مردوو و زىندوۋەكان لە كەپۆى دا، گەلىك بىرەۋەرى تىكەل و دوورى تىدا زىندوو كردهۋە. ھەر جارەى كە لە مووچە خورد دەبوۋە، مەيلى غەريزەي دەبزوت و بىرەۋەرى كۆنەكان دە مىشكى دا دەبوۋرئانەۋە، بەلام ئەمجارە ئەم ھەستە ئەۋەندە بە ھىز بوو دەتكوت دەنگىك لە بن گوپى بۇ ھەلبەزھەلبەز ھانى دەدا. ھەستى بە حەزىكى زۆر دەكرد كە لەم مووچەيە را بكا و بازادىنى بكا.

ئەمە ھەستى بە مىراتراۋى ئەو بوو، چونكە ھەموو باب و باپىرەكانى ئەو لە سكاتلەند دە نىو مىرگ دا بە ئازادى بار ھاتبوون. بەلام لەشى ھىندە كوتراۋ بوو كە ئىزنى چووكترىن جوولەى پىنەدەدا. ھەستىكى بە ژان تىكەل بە بىھەيزى و بىدەستەلاتى تىدا پىكھاتبوو، كۆمەلىك ھەستى لەبىركراۋ و ون ھاروۋزا بوون. بەر لە ئىستا ئەو پابەندى و پىداۋىستى جۆراۋجۆرى ھەبوو. بە ئەركى خۆى دادەنا كە بە بانگى خپوۋەكەى خۆى بگەيەنئىتى، كەسى بىگانە يا سەگى نەناسياۋ لە مالا خپوۋەكەى بتارىنى، دەگەل مندالى خپوۋەكەى گەمەى بكا، دەگەل كەسى ناسياۋ چۆن بچوولتەۋە، دەگەل غەريبە چ بكا، بە كاتى خۆى بخوا، لە كاتى خۆى دا چاۋەرۋانى لاۋاندەۋە بى. بەلام ئىستا تەۋاۋى ئەو پابەندىيەنى لە كۆل بچوۋنەۋە.

ھەموو زىكر و ھۆشى بىوو ئەمە كە بە ترس و لەرز لە سەر زىيل، كوتە خۆراكىك بدۆزىتەۋە و تەۋاۋى رۆژ تىيەھەلدەن و بنووزىنى - ئەمە بىوو بە تاكە ئامرازى بەرگىرى ئەو - پىشتر ئەو بە ۋرە، بىباك، خاۋىن و بە دەماغ بوو، بەلام ئىستا ترسەنۆك و خويىرى بىوو. ھەر دەنگىك كە ھاتبا يان شتىك لە نزىكى ئەو جوۋلاۋاۋە، لەرزى تىدەكەوت. تەنانت لە دەنگى خۆشى زەندەقى دەچوو - ئەو ھەر خوۋى بە پىسايى و زىيل گرتبوو. - لەشى خوروۋى تىكەوتبوو، تاقەتى نەبوو كىچەكانى بدۆزى يا خۆى بلىسىتەۋە. ئەو ھەستى دەكرد كە بۆتە بەشىك لە كەلاۋە و شتىك لەو دا مردوۋ، كوۋزاۋەتەۋە.

لە كاتىكەۋە رىي دەم جەھەننەمخانىيە كەوتوۋە، دوو زستان دەبى كە ژەمىكى تىرى نەخواردوۋە، خەۋىكى راحەتى نەكردوۋە، مەيل و ھەستەكانى دامركابوون، كەسىك دەستى لاۋاندەۋەى بە سەر دانەھىناۋە، كەس چاۋى دە چاۋى نەبىرۋە. ھەر چەند خەلگەكەى ئىرە بە روالەت ۋەك خاۋەنەكەى دەچوون، بەلام ۋا دەھاتە بەرچاۋ كە ھەستەكان و ئاكار و كردارى خپوۋەكەى دەگەل ئەۋانە عەرز و ئاسمان جياۋازى ھەبوۋە. دەتكوت ئەو كەسانەى كە پىشتر تىكەلاۋيان بوو لە دونىاي ئەو نزىكتر بوون، باشتەر لە دەرد و ھەستەكانى ئەو دەگەيشتن و پتر لايەنگرىيان لىدەكرد. دە نىو ئەو بۆنانەى كە بۆى دەھات، بۆنىك كە پتر لە ھەموان گىژى دەكرد، بۆنى شىريرىنجى بەر كورەكە بوو - ئەم ئاۋەكى سىپىيە كە زۆر لە شىرى دايكى دەچوو و بىرەۋەرى مندالەتى لە مىشكى دا زىندوو دەكردوۋە - لەپر داھىزا، ۋاھاتە بەر زەينى كاتىك كە تولە بوو لە گوانى دايكى ئەم ئاۋەكى گەرم و خەستەى دەمژى و زمانى نەرم و پتەۋى دايكى لەشى دەلىستەۋە و خاۋىنى دەكردوۋە. ئەو بۆنە توندەى كە دە باۋەشى دايكى لە پەنا براكەى ھەلىدەمژى - بۆنى توند و قورسى دايكى و شىرەكەى دە كەپۆى دا بوۋرئانەۋە.

ھەر كە شىرمەست دەبوو، لەشى گەرم و راحەت دەبوو و گەرمايەك بە رەگ و دەمارەكانى دا دەگەرا، سەرى قورسى لە گوانى دايكى جوئ

دەبۆۋە و خەۋپكى قورسى بە سەر دادەھات و لەرەيەكى كەيفدار لە سەر لەشى ھەست پىدەكرد. - چ خۆشپىيەك لەمە زياتر، دەستەكانى بە گوانى دايكيپەو دەنا، بىزەحمەت و كويزەوهرىي شير دەھاتە دەر. لەشى كۆلكنى براكەى، دەنگى دايكى ھەموو ئەمانە پىر بوون لە كەيف و لاواندەوہ. كۆختەى چىۋىنى پىشۋوى خۆى وەبىر ھاتەوہ، ئەم گەمەيانەى كە لە سەر چىمەن دەگەل براكەى دەيكرد.

قەپى بە گوڭ پانەكانى ئەو دادەگرت، دەكەوتنە زەوى، ھەلدەستانەوہ، رايان دەكرد و لە دوايى ھاوگەمەيەكى ديكەى ديتەوہ كە كورپى خىۋەكەى بوو. لە بنەبانى باغ بە دواى دا راى دەكرد، دەوهرى، بە كەلپى جەكەى دەگرت. بە تايبەت دەست بە سەر داھىنانى خىۋەكەى و ئەو قەندانەى كە لە دەستى ئەو خواردبووى، قەت لە بىرى ناك، بەلام كورپى خىۋەكەى پتر خۆش دەويست، چونكە ھاوگەمەى بوو و قەت لىينەدەدا. لە دوايى لەپىر دايك و براكەى ون بوون، تەنيا خىۋەكەى و كورپەكەى ئەو و ژنەكەى دەگەل نۆكەرىكى پىر مابوونەوہ. چەندە باش بۆنى ئەوانى لىك دەكردەوہ و دەنگى پىي لە دوورەوہ دەناسىنەوہ. كاتى شىۋو و نەھار بە دەورى مپىز دا دەخولاوہ و بۆنى بە خۆراكەكانەوہ دەكرد و ھەندىك جار ژنى خىۋەكەى سەرەراى دژايەتى مپردەكەى پاروويەكى خۆشەويستانەى بۆ ساز دەكرد. دوايە نۆكەرى پىر دەھات، بانكى دەكرد: « پات... پات... » و خۆراكەكەى دە دەفرىكى تايبەتى كە لە كن كۆختە چىۋىيەكەى بوو، دەكرد.

مەست بوونى پات بوو بە ھۆى بەدبەختى وى، چونكە خىۋەكەى نەيدەھىشت كە پات لە مال دەركەوئى و ھەشۋىن دىلەبەبايان بكەوئى. بە ھەلكەوت رۆژىكى پايىزى خىۋەكەى دەگەل دوو كەسى ديكە كە پات ئەوانى دەناسى و زۆر جار ھاتبوونە مالەكەيان، سوارى ماشىن بوون و پاتيشيان بانگ كرد و لە پەنا خۆيان داياننىشان. پات چەند جار دەگەل خىۋەكەى بە ماشىن سەفەرى كردبوو، بەلام لەم رۆژە دا ئەو مەست بوو و حال و ھەوايەكى تايبەتى ھەبوو. دواى چەند سەعات رى برىن لەم

مەيدانە دابەزىن. خىۋەكەى دەگەل ئەو دووكەسە بەم كۆلانەى پەنا بورج دا رۆيشتن بەلام بە ھەلكەوت بۆنى دىلەسەگىك، بۆنىكى تايبەتى ھاوپرەگەزەكەى كە پات لىيدەگەر، لەپىر ئەوى شىت كرد، بۆنى بە ھەموو شوپىنكەوہ كرد و لە ئاكام بە ئاۋەرۆيەك دا وە نىۋ باغىك كەوت.

لاى ئىۋارە ديسان گوڭى لە دەنگى خىۋەكەى بوو كە دەيكوت: « پات... پات...! ». ئايا بە راستى دەنگى ئەو بوو يا زاپەلەى دەنگى ئەو بوو كە دە گوڭچكەى دا زرينگابۆۋە؟

ھەرچەند دەنگى خاۋنەكەى شوپىنكى غەربىيى لە سەر دادەخست، چونكە گشت بەلپنى و بەرپىرسىياپەتتەيەكى كە بە ئەركى خۆى دادەنا، وە بىرى دەخستەوہ، بەلام ھىزىكى بەھىزتر لە ھىزى دونيايى ئەوى ناچار دەكرد كە دەگەل دىلەسەگ بى. وەھا كە ھەستى كرد گوڭچكەى لە ئاست دەنگەكانى ديكە كپ و قورس بوە. ھەستگەلىكى تازەى تىدا پىكھاتبوو و بۆنى دىلەسەگ ئەوئەندە توند و بەھىز بوو كە سەرەگىژەى گرتبوو.

تەواۋى ماسولكەكان، تەواۋى لەش و ھۆشى لە ژىر فەرمانى ئەو چوۋبوونە دەر وەھا كە ھۆشى لە سەر خۆى نەمابوو. - بەلام ھىندەى نەخاياند كە بە دار و پەياغ گەيشتنە سەرى و بە ئاۋەرۆ دا دەريان كرد.

پات گىژ و ماندوو، بەلام سووك و راحت، ھەر كە ھاتەوہ خۆ، وە شوپىن خىۋەكەى كەوت. لە چەند پشت كۆلان بۆنىكى كزى لىمابۆۋە. ھەمووى پشكنى و لە مەوداى ديارىكراۋ نىشانەى دانا، ھەتا وپرانەى دەرەوہى ئاۋەدانى چوو، ديسان گەر اوہ، چونكە پات بەوہ گەيشتبوو كە خاۋنەكەى گەر اوہتەوہ مەيدان، بەلام لەوئى بۆنى كزى ئەو دە نىۋ بۆنەكانى ديكە دا ون دەبوو. ئاخۆ خىۋەكەى رۆيشتبوو و ئەوى جى ھىشتبوو؟ ھەستى بە دلەكوتە و ترسىكى خۆش كرد. چلۆن پات دەبتوانى بى خىۋەكەى، بى خوداكەى بژى. چونكە خىۋەكەى بۆ وى وەك خودا بوو، بەلام سەرەراى ئەمە دلنيا بوو كە خىۋەكەى بە شوپىنى دا دى. ھەراسان بە چەند جادە دا دەستى بە ھەلاتن كرد. زەحمەتەكەى بىفايدە بوو.

لە ئاكام شەو، ماندوو و شەكەت گەر اوہ مەيدان، ھىچ شوپىنەوارىك لە

خپوهکه‌ی نهمابوو. چهنډ خولی دیکه‌ی له ناوهدانی دا لیدا. له ناکام چوه دم ناوهریوهک که دپله‌سه‌گه‌که‌ی لیبوو، به‌لام به‌ردیان وه‌بهر ریگای ناوکه‌ی دابوو. پات به‌دلگرمییه‌کی سه‌یر به‌دهسته‌کانی زهوی هه‌لکولی به‌شکه‌م بتوانی بچیتته نیو باغ، به‌لام نه‌گونجا. دواى ئه‌مه که هیواى بړا، هه‌ر له‌وئى خه‌ریکی ویژینگ دان بوو.

نیوه‌شه‌و پات به‌دهنگی ناله‌ی خوئى راچهنی. هه‌راسان هه‌ستا، له چهنډ کولان خولوه، بؤنی به‌دیواره‌کانه‌وه کرد و ماوه‌یه‌ک ناواره و سه‌رگه‌ردان به‌کولانه‌کان دا گه‌را. له ناکام هه‌ستی به‌برسیایه‌تییه‌کی زور کرد. که گه‌راوه مه‌یدان بؤنی خوارده‌مهنی جوراوجوری بؤ هات: بؤنی گۆشتی شه‌ومه‌نه، بؤنی نانی تازه و ماست، هه‌موو ئه‌و بؤنانه تیکه‌ل یه‌ک ببوون. به‌لام هاوکات هه‌ستی ده‌کرد که تاوانباره و پتی ده‌ملکی که‌سیکی دیکه‌ی ناوه. ده‌بی له‌و خه‌لکه‌ی که وه‌ک خپوه‌که‌ی ده‌چن سوال بکا و نه‌گه‌ر غه‌نیم‌یکى دیکه‌ی لى په‌یدا نه‌بی و راوی نه‌ئى ورده‌ورده هه‌قی ملکایه‌تی ئیره وه‌چنگ بخا و له‌وانه‌یه‌ی یه‌ک‌یک له‌و بوونه‌وره‌انه‌ی که خوراک به‌دهست ئه‌وانه‌وه بوو، ناگاداری لیتکا.

به‌په‌نامه‌کی و ترس و له‌رزوه‌وه چوه به‌ر نانه‌واخانه‌یه‌ک که تازه کرابووه و بؤنی توندی هه‌ویری پیژراو له‌هه‌وا بلاو ببووه. که‌سیک که نانی له ژیر هه‌نگلی نابوو، کوتی « کوت کوت... کوت! » ده‌نگی وی چهنده پی سه‌یر بوو! و کوته‌نایکی گه‌رمی بؤ هاویشته. پات دواى ماوه‌یه‌ک تیرامان، نانه‌که‌ی خوارد و کلکه‌سووته‌ی بؤ کرد. ئه‌و که‌سه، نانه‌که‌ی له‌سه‌ر سه‌کوی نانه‌واخانه‌ی دانا، به‌په‌نامه‌کی و به‌ترسه‌وه‌ی ده‌ستیکی به‌سه‌ری پات داهینا. دوايه به‌هه‌ر دووک ده‌ستان قه‌لاده‌ی ملی کرده‌وه. چهنډ راحت بوو! ده‌تکوت ته‌واوی به‌رپرسایه‌تی، به‌ند و نه‌رکه‌کانیان له‌ملی پات دارنی. به‌لام کاتیک دیسان کلکه‌سووته‌ی کرده‌وه و له‌خاوه‌ن دوکان نزیک بووه، شه‌پیکى توندی وه‌که‌له‌که‌ی که‌وت و به‌قرووسکاندن دوور بووه. خاوه‌ن دوکان چوه‌سه‌ر جوگه و ده‌ستی جوان شوشته‌وه. هیشته‌اش قه‌لاده‌که‌ی که له‌بهر دوکان هه‌لواسرابوو، ده‌یناسیه‌وه.

له‌ورژوه‌وه پات جگه له‌شه‌پ، خړکه‌به‌رد و په‌یاغ شتیکی دیکه‌ی له‌م خه‌لکه‌ی پینه‌بړا. ده‌تکوت هه‌موویان دوژمینی خوینی ئه‌و بوون و که‌یفیان به‌نازار دانی ده‌هات!

پات هه‌ستی ده‌کرد چۆته نیو دونیایه‌کی تازه‌وه که نه‌ئوپی به‌هی خوئى داده‌نا و نه‌که‌س په‌ی به‌هه‌ست و دونیای ئه‌و ده‌برد. چهنډ روژی یه‌که‌می زور سه‌خت لیگوزه‌را، به‌لام له‌دوايی ورده‌ورده خووی پیگرت. هه‌روه‌تر له‌سه‌ریچی کولان شوینیکی دیتبووه که زبل و زالیان لى به‌تال ده‌کرد و ده‌نیو زبیل دا کوتی چیژداری ده‌ست ده‌که‌وت وه‌ک ئیسک، چه‌وری، پیست، سه‌ره‌ماسی و گه‌لیک خوارده‌مهنی دیکه که ئه‌و نه‌یده‌توانی بیانناسیتته‌وه. له‌دواییش باقی روژه‌که‌ی له‌بهر دوکانی گۆشتفرۆش و نانه‌واخانه‌ی تیره‌ده‌کرد. چاوی له‌ده‌ستی گۆشتفرۆش بریبوو، به‌لام پتر له‌کوتی چیژدار لیدانی ویده‌که‌وت و ده‌گه‌ل ژیانى تازه‌ی خوئى سازبوو. له‌ژیانى رابوردووی کۆمه‌لیک شتی نااشکرا و سراوه و هه‌ندیک بؤنی بؤ ما‌بووه و هه‌ر کاتیک زور ناخوئى لیگوزه‌رابا، له‌م به‌هه‌شته‌و ونبووه‌ی خوئى دا ئوخژن و ده‌روویه‌کی ده‌رباز بوونی ده‌دیتته‌وه و بی ئه‌وه‌ی خوئى بیه‌وئى بیره‌وه‌ری ئه‌وده‌م ده‌هاته به‌ر چاوی.

به‌لام شتیکی که له‌هه‌موان پتر نازاری ده‌دا، پیداویستی ئه‌و به‌لاوانده‌وه بوو. ئه‌و وه‌ک مندالیک بوو که هه‌ر چه‌پۆکیان پیدادایى و جنیویان پیدایى، به‌لام هه‌سته‌لاوازه‌کانی هیشته‌دانه‌مرکابوون. به‌تایبه‌ت له‌م ژیانه‌نوئییه‌ی پر له‌ده‌رد و زهجر دا پتر له‌جاران پیویستی به‌لاوانه‌وه هه‌بوو. چاوه‌کانی ئه‌م لاوانده‌وه‌یان سوال ده‌کرد و حازر بوو گیانی خوئى به‌خت بکا ئه‌گه‌ر که‌سیک بیلاوینیتته‌وه و ده‌ستی به‌سه‌ر دابینى. ئه‌و پیویستی به‌مه‌هه‌بوو که خوئى‌ویستی خوئى بؤ که‌سیک ده‌ربړی و فیداکاری بؤ بکا، هه‌ستی په‌رستن و ئه‌مه‌گداریی خوئى به‌که‌سیک نیشان بدا به‌لام واده‌هاته به‌ر چاو که‌سه پیویستی به‌ده‌ربړینی هه‌سته‌کانی ئه‌و نیه؛ که‌س پشتیوانی لینه‌ده‌کرد و چاوی له‌هه‌ر چاویک ده‌بړی جگه له‌قین و رق شتیکی دیکه‌ی بؤ ده‌رنه‌ده‌که‌وت و هه‌ر

ههنگاوێك بۆ راکێشانی سه‌رنجی خه‌لك وهك ئه‌مه بوو كه رق و توورپه‌یی ئه‌وانی پتر هه‌لده‌ستاند.

له‌و حاڵه‌ دا پات ده‌ ئاوهرۆ دا وێژینگی ده‌دا، چه‌ند جار ناڵه‌ی كرد و وه‌ئاگا هاته‌وه‌، ده‌تكوت مۆته‌ گرتوویه‌تی. له‌م كاته‌ دا هه‌ستی به‌ برسپایه‌تییه‌کی زۆر كرد، بۆنی كه‌باب ده‌هات. برسپایه‌تییه‌کی بێ ئامان ته‌واوی ده‌روونی ئه‌شكه‌نجه‌ ده‌كرد و هه‌ها كه‌ بیه‌هیزی و ده‌رده‌كانی دیکه‌ی له‌ بێر كرد. به‌ زه‌حمه‌ت هه‌ستا و به‌ په‌نامه‌کی به‌ره‌و مه‌یدان رۆیشت.

.....

له‌م كاته‌ دا یه‌كێك له‌م ماشینه‌نه‌ به‌ تره‌تر و ته‌پ و تۆزه‌وه‌، هاته‌ نێو مه‌یدانی وه‌رامین. پیاویك له‌ ماشینه‌ دا به‌زی. به‌ره‌و پات چوو و ده‌ستیکی به‌ سه‌ری داھینا. ئه‌م پیاوه‌ خێوه‌كه‌ی نه‌بوو، پات فریوی نه‌خواردبوو، چونكه‌ بۆنی خێوه‌كه‌ی خۆی باش ده‌ناسییه‌وه‌. به‌لام چلۆن كه‌سێك په‌یدا بوه‌ كه‌ ده‌ستی به‌ سه‌ر داڤینی؟ پات كلکی له‌قاندوه‌ و به‌ دووڤاییه‌وه‌ چاوی له‌و كابرایه‌ بری - ئایا فریوی نه‌خواردبوو؟ به‌لام ئیدی قه‌لا ده‌ی به‌ مله‌وه‌ نه‌ما بپوو كه‌ له‌به‌ر ئه‌و ده‌ستی به‌ سه‌ر داڤین. پیاوه‌كه‌ گه‌راوه‌ و دیسان ده‌ستیکی به‌ سه‌ری داھینا. پات وه‌داوی كه‌وت و سه‌رسوڕماوی پتر بوو چونكه‌ پیاوه‌كه‌ چوه‌ ژووړیكه‌وه‌ كه‌ ئه‌و زۆر باشی ده‌ناسی و بۆنی چیشتی لێده‌هاته‌ ده‌ر. له‌ سه‌ر نیمكه‌ت له‌ په‌نا دیوار دانیششت. نانی گه‌رم، ماست، هیلکه‌ و خۆراکی دیکه‌یان بۆ هینا. پیاوه‌كه‌ نانی ده‌ ماست هه‌لده‌كێشا و ده‌یه‌اویشته‌ به‌ری. پات له‌ پێشدا به‌په‌له‌ له‌ دوا‌ی له‌سه‌ره‌خۆ ئه‌و نانانه‌ی ده‌خوارد و چاوه‌ مۆر و گه‌ش و بێده‌ره‌تانه‌كانی خۆی وه‌ك سپاس له‌ كابرا بریبوو و كلکی ده‌له‌قاند. ئایا به‌خه‌به‌ر بوو یا خه‌ونی ده‌دی؟ پات ژه‌مه‌نانێکی خوارد بێ ئه‌وه‌ی كه‌ ئه‌م خواردنه‌ به‌ تیه‌ه‌لدان كۆتایی بێ. ئاخۆ له‌وانه‌یه‌ خێویکی تازه‌ی ده‌ست كه‌وتبێ؟ سه‌ره‌رای گه‌رما پیاوه‌كه‌ هه‌ستا. چوه‌ هه‌مان كۆلانی بو‌رج، له‌وێ كه‌میك وه‌ستا. له‌ دوا‌ی به‌ كۆلانه‌ پێچاوپێچه‌كان دا رۆیشت. پاتیش به‌ شوێنیه‌وه‌، هه‌تا ئه‌مه‌ كه‌ له‌ ئاوه‌دانی ده‌رکه‌وت و چوه‌ نێو هه‌مان وێرانه‌وه‌

كه‌ چه‌ند دیواری هه‌بوو و خێوه‌كه‌شی هه‌تا وێ چوو بوو. له‌وانه‌یه‌ ئه‌م خه‌لكه‌ش به‌ شوێن بۆنی داکیانه‌وه‌ن؟ پات له‌ په‌نا سێبه‌ری دیوار چاوه‌روان ماوه‌، دوا‌یه‌ به‌ رێگایه‌کی دیکه‌ دا گه‌رانه‌وه‌ مه‌یدان.

پیاوه‌كه‌ دیسان ده‌ستیکی به‌ سه‌ری داھینا و دوا‌ی گه‌رانێکی كورت به‌ ده‌وری مه‌یدان دا چوه‌ نێو ماشینه‌كه‌وه‌ كه‌ پات ده‌یناسی. پات نه‌یوێرا وه‌ سه‌ر كه‌وێ، له‌ په‌نا ماشینه‌ دانیششت، چاوی له‌و بری.

له‌ نه‌كاو ماشینه‌ به‌ نێو ته‌پ و تۆز دا وه‌رێ كه‌وت، پاتیش ده‌ستبه‌جێ به‌ دوا‌ی ماشینه‌ دا ده‌ستی به‌ هه‌لاتن كرد. نا، ئه‌مجاره‌ ئه‌و نه‌یده‌وویست ئه‌م پیاوه‌ له‌ کیس بدا. هانکه‌ی ده‌هات و سه‌ره‌رای ژانیک كه‌ له‌ له‌شی دا هه‌ستی پێده‌كرد به‌ ته‌واوی هێزه‌وه‌ به‌ دوا‌ی ماشینه‌وه‌ هه‌لینگی ده‌دا و به‌ هه‌شتاو هه‌لده‌هات. ماشینه‌ له‌ ئاوه‌دانی دوور كه‌وته‌وه‌ و به‌ نێو سارا دا تیده‌په‌ری، پات دوو سێ جار گه‌یشته‌وه‌ سه‌ر ماشینه‌كه‌ به‌لام دیسان وه‌ دوا كه‌وته‌وه‌. ته‌واوی هێزی خۆی كۆ کردبووه‌ و له‌ به‌ر ناھومیڤی بازدی ده‌دا به‌لام ماشینه‌ له‌و توندتر ده‌رۆیشت. - ئه‌و هه‌له‌ی کردبوو چونكه‌ سه‌ره‌رای ئه‌و كه‌ نه‌ده‌گه‌یشته‌وه‌ سه‌ر ماشینه‌، بیه‌هین ببوو و تیشكابوو. دلای ده‌بووراوه‌ و له‌په‌ر هه‌ستی كرد كه‌ ته‌واوی ئه‌ندامه‌كانی له‌ ژیر فه‌رمانی ئه‌و دانین و توانایی چووكترین جوولگی نیه‌. هه‌موو هه‌وله‌كه‌ی بێخود بوو. هه‌ر نه‌یده‌زانی كه‌ بۆ هه‌لاتوه‌، نه‌یده‌زانی كه‌ ده‌چێته‌ كوێ، نه‌ رێی پێشی هه‌بوو نه‌ رێی پاش. وه‌ستا، هانکه‌هانگی ده‌هات، زمانی له‌ زاری هاتبوو ده‌ره‌وه‌. به‌ر چاوی تاریك ببوو. به‌ سه‌ری شوێر به‌ زه‌حمه‌ت خۆی كێشا قه‌راغ جاده‌ و چوه‌ نێو قاناویکی په‌نا مه‌ززا و زگی له‌ سه‌ر لمی داغ و شیدار دانا و به‌ غه‌ریزه‌ی خۆیه‌وه‌ كه‌ قه‌ت فریوی نه‌ده‌خوارد هه‌ستی كرد كه‌ ئیدی لێره‌ ناتوانی بیزوێ. سه‌ری ده‌ گێژه‌وه‌ ده‌هات، بێر و هه‌سته‌كانی سه‌راوه‌ و تار ببوون، ژانی زۆری به‌ زگ داده‌هات و شوێنێکی ناخۆش له‌ چاوه‌كانی ده‌ترووسكاوه‌. ده‌ نیوان له‌رز و ئیش و برکه‌وه‌ ده‌ست و پێیه‌كانی سه‌ر ده‌بوون، ئاره‌قه‌یه‌کی سارد ته‌واوی له‌شی داگرتبوو، جوړیك فینكایی نه‌رم و خۆش بوو...

.....
نزيك ئىوارە سى قەلە رەشەي برسى لە سەر سەرى پات دەخولانەو،
چونکہ بۆنى پاتيان لە دوورەوہ کردبوو. يەکیک لەوان بە پەنامەکییەوہ لە
پەنای نیشت، بە وردیی چاوی لیکرد، ھەر کہ دنیایا بوو پات ھیشتا
نەتۆپیوہ، دیسان فریوہ. ئەم سى قەلە ھاتبوون دوو چاوہ مۆرەکانی پات
دەرھین.

ٲابجى خانم

مائی ههيه، نه جهمال و نه كهمال. كام بهسته زمان ئهوهی بئنی؟ « ئهوهنده ئهم قسانهيان بهرهوړووی ئابجی كوتبوو ئهویش به تهواوی هیواپروا ببوو و دهستی له میرد کردن هه لگرتبوو و زۆر بهی كاته كهی خه ریکي نویتز و تاعهت بوو. جاریکیش ویستیان ئه و بدن به كهلب حوسینی شاگرد دارتاش، كهلب حوسین نهیویست. به لام ئابجی خانم له هه ر كوی دانیشتا دهیكوت: « میردم بۆ پهیدا بوو به لام بۆ خۆم نه مویست. په ح، میرده كانی ئیستا هه موویان ئاره قخۆر و هه رزن و بۆ سه ر پان كرده وه دهبن! من قهت میرد ناكم. »

به روالهت قسهی وای ده كرده به لام دیار بوو كه ده دلی دا كهلب حوسینی خۆش دهویست و زۆری پیخۆش بوو میرد بكا. به لام چونكه له پینچ سالییه وه بیستبووی كه ناحهزه و كهس ناخوازئی، له بهر ئه وه كه خۆی ببه ریی له خۆشییه كانی ئهم دونیایه ده دیت دهیه ویست به زۆری نویتز و تاعهت لانیكه م ئه وانی دونیای ديكه بكاته هی خۆی. به مجوره دلی خۆی خۆش ده كرده. ئادی ئهم دونیایه دوو پوژیه چه سه ره تیکي ده بی ئه گه ر دهستی به خۆشییه كانی رانه گا؟ دونیای هه رمان و هه میشه یی هی وی ده بی. هه موو خه لگی جوان و هه روه تر خوشك و گشت كهس ئاوات به و ده خوازن. كاتیک مانگی مه حه رهم و سه فه ر داده هات ده می خۆ هه لسو وړاندن و خۆ نواندن ئابجی خانم دهستی پیده كرده. له هیچ رهوزه خویندنه وه یه ك نه بوو كه له سه رووی كۆر نه بی. له تازیه كان دا سه عاتیک به ر له نیوه پوژ جیی خۆی ده گرتنه وه. ته وای رهوزه خویننه كان ئه وویان ده ناسی و زۆریان پیخۆش بوو كه ئابجی خانم له پای مینبه ركه یان دانیشی هه تا كۆر كه به گریان و ناله و شینی خۆی گه رم بكا. زۆر بهی رهوزه كانی له بهر كرده بوو، ته نانهت ئه وه ند له پای وه عز دانیشتبوو مه سه له ی ده زانی و زۆر بهی هاوساكان ده هاتن و سه هویاتی خۆیانیان لیده پرسی. سپیده ی به یانی ئه و بوو كه خه لگی نیو مائی هه لده ستاند. له پیش دا ده چوو بان سه ری خوشكه كه ی. شه پیكی لیده دا و دهیكوت: « ئه وه نیوه پوژیه، ئه دی كه ی هه لدهستی نویتزه كهت بكه ی؟ » ئه و بهسته زمانه ش

ئابجی خانم خوشكه گه وړه ی ماړوخ بوو، هه ركهس كه پیشینه ی نه با و ئه وانی دبیا باوه رپی نه ده كرده كه خوشکی یه كترن. ئابجی خانم بالابه رن، رهقه له، رهش ئه سمه ر، لئوه كانی ئه ستوور و پرچی رهش بوو، به گشتی ناحهز بوو. له حالیک دا ماړوخ كورته بالا، سپیکه له، كه پوچووك، پرچی قاوه یی و چاوه كانی گیرا بوون و هه ر كاتیک پیده كه نی چالیک ده كه وته سه ر كوله كانی. له بابته ی ئاكار و كرده ریشه وه جیا وازییه کی زۆریان هه بوو. ئابجی خانم له مندالییه وه بیانووگر و جینگه نه بوو و ده گه ل خه لک هه لینه ده كرده، ته نانهت دوو سی مانگ له دایکی ده گۆری، به پیچه وانه خوشكه كه ی هه لكر، له سه ر دلان، ئاكارباش و دم به پیکه نین بوو. دایکی هه سه نی دراوسیپیان ناوی نابوو « خانمه خانم ». دایك و باوكیشی پتر ماړوخیان خۆش دهویست كه پاشه به ره و ئازیز و نازنه نین بوو. هه ر له مندالییه وه دایکی له ئابجی خانمی ددها و تییه ه لده پیچا به لام له ئاست خه لک، لای هاوساكان به روالهت دلسوژی بۆ ده كرده. دهستی له پشت دهستی ده كوتا و دهیكوت: « چ له م به دبه خته ی بكم ها؟ كی كچی وا ناحهز دینی؟ ده ترسم ئاخری له سه ر دهستم بمینیتنه وه! كچیک كه نه

زهرد، پردهی قه‌له‌مکار و هه‌موو شتیکیان کری و چونکه دایکی به
حه‌سره‌ته‌وه بوو ئه‌وه‌ی له ورده‌واله و خرت و پرتی نیو مائی وه‌گیر
ده‌کوت بۆ گیازی ماړوخی وه‌لا دنا. ته‌نانه‌ت به‌رمائی تورمه‌یی که
ئابجی خانم چهند جار له دایکی داوای کردبوو و نه‌یدابوو، بۆ ماړوخی
دانا. ئابجی خانم له‌م چهند رۆژه دا بیده‌نگ و کر له بنه‌وه ده‌پروانیه
هه‌موو کاریک و هه‌موو شتیکی. دوو رۆژ بوو که خۆی له سه‌ریشه‌ دابوو و
خه‌وتبوو، دایکی‌شی په‌یتاپه‌یتا سه‌رکۆنه‌ی لیده‌دا و ده‌یکوت:

« ئه‌دی خوشکایه‌تی بۆ چ رۆژیکی باشه‌ها؟ ده‌زانم له‌حه‌سوودیانه،
حه‌سوود به‌کاو و مرادی ناگا، خۆ جوانیی و ناحه‌زیی به‌ده‌ست من نیه
کاری خودایه. دیتت خۆ ویستم بتده‌م به‌که‌لب حوسین به‌لام توئی به‌دل
نه‌بوو. ئیستاش به‌قه‌ستی خۆت له‌نه‌خۆشی داوه‌ه‌تا ده‌ست له‌ره‌ش و
سپی نه‌ده‌ی. له‌به‌یانی هه‌تا شه‌وئ خۆتم بۆ له‌موسلمانه‌تی ده‌ده‌ی! من
بیچاره‌م که‌ده‌بی به‌م چاوه‌که‌م سو‌مایانه‌م دروومانئ بکه‌م! »

ئابجی خانمیش به‌م ئیره‌یه‌ی که‌له‌سه‌ر دلی خری بی‌وه‌ه‌خۆی
ده‌خواردوه‌ه‌و له‌بن لیفه‌وه‌ه‌لامی ده‌داوه:

« باشه، باشه، ئاخری عومرت داغ به‌دلی سه‌ه‌ه‌ه‌ه‌وه‌ده‌نیی! به‌م
زاویه‌ی که‌دیتووته‌وه‌! له‌قوونی هه‌ر سه‌گیکی هه‌لده‌ی هاوتای عه‌ببایی
لیده‌رده‌په‌رئ، چ تیر و تانه‌یه‌که‌م لیده‌دا، باشه‌هه‌موو که‌سه‌ده‌زانئ
عه‌ببای چ کاره‌یه. چه‌لی له‌وه‌ی که‌رین که‌ماړوخ زگی دوومانگه‌پره، من
خۆم دیتم که‌زگی هاتۆته‌سه‌ر به‌لام وه‌رووی خۆم نه‌هینا. من ئه‌و به
خوشکی خۆم دانانیم ... »

دایکی ده‌ره‌له‌ده‌بوو: « ره‌ببی لال بی، خودا بتباته‌وه، داغت له‌سه‌ر دل‌م
بمینی کچه‌تیوه‌بیشه‌رمه، برۆ جه‌ه‌نه‌نه‌م به، ده‌ته‌وئ کچه‌که‌م عه‌ببیار
بکه‌ی؟ ده‌زانم ئه‌وانه‌ئی دل تۆقینه، تۆ بشمری به‌و شو‌بار و قه‌لافه‌ته
که‌سه‌ناته‌ینئ. ئیستا له‌داخان بوختان بۆ خوشکه‌که‌ته‌ه‌لده‌به‌ستی؟
مه‌گه‌ر بۆ خۆت نه‌تکوت خودا ده‌قورئانی خۆی دا نووسیویه‌تی که‌درۆزن
که‌زازه‌ها؟ خودا روحمی کرد که‌تۆ جوان نه‌بووی دنا هه‌ر ئه‌وده‌مه‌ی

که‌به‌بیانویی وه‌عز له‌مال‌ده‌رده‌که‌وی ده‌کرا قسه‌ت بۆ ساز که‌ن. برۆ،
برۆ ئه‌م هه‌موو نوێژ و رۆژوویه‌ت له‌عه‌نتیکی شه‌یتانیش ناهینئ، هه‌مووی
بۆ خه‌لک هه‌لخه‌له‌تان‌دن بوه‌! »

له‌م چه‌شنه‌قسانه‌له‌ماوه‌ی ئه‌م چه‌نده‌رۆژه‌دا ده‌کوترا. ماړوخیش
مات چاوی له‌م ده‌مه‌قاله‌ده‌کرد و هیچی نه‌ده‌کوت هه‌تا شه‌وی ماره‌یی
داهات. هه‌موو هاوساکان و ژنه‌شه‌له‌خته‌کان به‌برۆی وه‌سمه‌کیشراو،
سووراوسپیاوکراو به‌چارشیتی گول‌دۆزیکراو، چه‌تری زولف و خه‌رگه‌وه
کۆ ببوونه‌وه. له‌م به‌ینه‌دا دایکی هه‌سه‌ن مه‌یدانی که‌وتبوو ده‌ست،
فیله‌زانانه، به‌بزه‌وه‌ملی خییج ده‌کرد و ته‌پلی لیده‌دا و ئه‌وه‌ی ده‌بارانی
دابوو ده‌یکوت:

« ئه‌ی ته‌داره‌ک بی مه‌باره‌ک، یاره‌بی ئیت بی مه‌باره‌ک! »

« زاوا له‌بووکی مه‌ده، توخودا له‌بووکی مه‌ده

ئه‌گه‌ر له‌بووکی به‌دی، تیک ده‌چی ده‌سه‌ره‌ه‌شه‌ده »

ئه‌وانه‌ی په‌یتاپه‌یتا ده‌کوته‌وه، ده‌هاتن و ده‌چوونه‌سه‌ر هه‌وز و
خۆله‌میشیان ده‌مه‌جوعمه‌هه‌لده‌سوو، بۆنی قاورمه‌سه‌وزیی ولاتی
داگرتبوو. یه‌ک له‌ناشپه‌زخانه‌خته‌ی له‌پشیله‌ده‌کرد، یه‌کێک هیلکه‌ی بۆ
شۆرباوه‌یلکه‌ده‌ویست. چهند مندالی چووک لیک کۆ ببوونه‌وه و کایه‌ی
دایه‌مه‌مه‌به‌گورگیان ده‌کرد. ئه‌و سه‌ماوهره‌مسوارانه‌ی که‌به‌کرئ
هینابوویانه‌وه، پیه‌یانه‌وه‌نا. به‌هه‌لکه‌هوت خه‌به‌ریان دا که‌خانمه‌که‌ی
ماړوخیش ده‌گه‌ل کچه‌کانی دینه‌ماره‌یی. له‌سه‌ر دوو میزیش شیرنی و
میوه‌یان چنی و دوو سه‌نده‌لییان له‌به‌ر هه‌ر کامیان دانا. باوکی ماړوخ
ده‌هات و ده‌رۆیش و بیری ده‌کرده‌وه که‌خه‌رچیکی زۆری که‌وتۆته‌سه‌ر
ده‌ست، که‌چی دایکی په‌لپی پیکرتبوو که‌بۆ سه‌ری شه‌وئ په‌رده‌بازیی
په‌ویسته. به‌لام له‌هات و هه‌رایه‌دا باسیک له‌ئابجی خانم نه‌بوو. له
دووی نیوه‌رۆیه‌وه‌رۆیشتبوو ده‌ر و که‌سه‌نه‌یده‌زانئ له‌کوئییه، له‌وانه‌یه
چووویو پای وه‌عز!

کاتیک لاله‌کان هه‌لبوون و ماره‌یی براوه‌ه‌هه‌موو رۆیشتبوون جگه‌له‌

نیوه‌شهو بوو، هه‌موو به یادی زه‌ماوه‌ندی خوځیان خه‌وتبوون و خه‌ونی خوځشیان ده‌دیت. له‌پر وهک ئه‌وه‌ی که که‌س‌تیک ده‌ ئاو دا په‌له‌قاژه‌ی بکا، ده‌نگی شلپه‌شلپه‌ هه‌موو خه‌لکی نیو مائی له‌ خه‌و راپه‌راند، ده‌ پیش دا پیانوابوو پشیله یا مندال ده‌ ئاوی خه‌وز که‌وتوه و سه‌ر‌پووت و پیخواس چرایان هه‌لکرد. هه‌موو جییان پشکنی به‌لام شتیکی تایبه‌ت نه‌قه‌وما‌بوو. کاتیک ویستیان بگه‌رینه‌وه و بخه‌ون دایکی هه‌سه‌ن دیتی ته‌فته‌قیله‌کانی ئابجی خانم له‌ به‌ر ده‌ربجیه‌ی ئه‌نباراو که‌وتوون. چرایان برده‌ پیشه‌وه و دیتیان که‌لاکی ئابجی خانم که‌وتوته سه‌ر ئاو، پرچه‌ هۆنراوه‌کانی وهک مار ده‌ ملی هالابوو، کراسه‌ که‌سکه‌که‌ی به‌ له‌شیه‌وه‌ نووسابوو، روخساری حاله‌تیکی به‌شکو و نوورانی هه‌بوو وهک ئه‌مه‌ بوو که‌ چوو‌بوو جیگایه‌ک که‌ نه‌ ناحه‌زیی و نه‌ جوانیی، نه‌ شایی و نه‌ شین، نه‌ پیکه‌نین و نه‌ گریان، نه‌ شادیی و نه‌ غه‌م له‌وئ نه‌بوو. ئه‌و چوو‌بوو به‌هه‌شت!

دایکی هه‌سه‌ن، ده‌ستی بووکیان ده‌ ده‌ستی زاوا نابوو و له‌ دیوی پینجده‌ریی دانیشتبوون و ده‌رگاکان داخرابوون، ئابجی خانم وه‌ مال که‌وته‌وه. یه‌کسه‌ر چوه‌ ژووری په‌نا پینجده‌ریی هه‌تا چارشیه‌که‌ی لیکاته‌وه. که‌ چوو ژووری دیتی که‌ په‌رده‌ی دیوی پینجده‌رییان کیشاوه. له‌به‌ر پرساییه‌ک که‌ هه‌یبوو سووچی په‌رده‌ی لادا. له‌ پشت شووشه‌وه دیتی که‌ خوشکه‌که‌ی ما‌پوخ خو‌ی رازاندوته‌وه، وه‌سمه‌ی کیشاوه، له‌ به‌ر شو‌قی چرا جوانتر له‌ جاران له‌ په‌نا زاوا که‌ لایکی بیست ساله‌ دیاری دده‌ا له‌ به‌ر ئه‌و میزه‌ی که‌ شیرنی له‌ سه‌ر بوو، دانیشتبوون. زاوا ده‌ستی ده‌ نیوقه‌دی ما‌پوخ کردبوو و شتیکی پیکوت وهک ئه‌وه‌ی که‌ ئه‌ویان دییی، له‌وانه‌شه‌ خوشکه‌که‌ی ئه‌وی ناسیبیته‌وه به‌لام بو‌ ئه‌وه‌ی که‌ بیچ‌زینی پیکه‌نین و رووی یه‌کتریان ما‌چ کرد. له‌ بنه‌بانی هه‌سار ده‌نگی ته‌پلی دایکی هه‌سه‌ن ده‌هات که‌ ده‌یکوت: « ئه‌ی ته‌داره‌ک بی‌ مه‌باره‌ک، یاره‌بی لیت بی‌ مه‌باره‌ک! » هه‌ستکی تیکه‌ل به‌ رق و ئیره‌یی ئابجی خانمی داگرت. په‌رده‌ی داداوه، چوه‌ له‌ سه‌ر ده‌سته‌نوینیک که‌ له‌ په‌نا دیوار دایانابوو دانیشته‌ بی‌ ئه‌وه‌ی که‌ چارشیه‌ی ره‌ش له‌ خو‌ی بکاته‌وه ده‌سته‌کانی وه‌ بن‌چه‌نگه‌ی دابوو و چاوی له‌ عه‌رز ده‌کرد و له‌ نه‌خش و گولی مافووره‌ زه‌ق ببووه. ئه‌وانی ده‌ژمارد و به‌ شتیکی تازه‌ی ده‌هاته به‌ر چاو و له‌ رهنه‌که‌یان خورد ده‌بووه. هه‌رکه‌س هاتبا رویشته‌با ئه‌و نه‌یده‌دیت یا سه‌ری هه‌لنه‌دینا که‌ بزانی کیه‌ی. دایکی هاته‌ به‌ر ده‌رگای ژوور و پیکوت: « بو‌ شیو ناخو‌ی؟ بو‌ ره‌زای خو‌ت گران ده‌که‌ی ها، بو‌ لیره‌ دانیشتووی؟ ئه‌و چارشیه‌وه ره‌شه‌ له‌ خو‌ت بکه‌وه، بو‌ خو‌ت به‌دقه‌ده‌م ده‌که‌ی؟ وه‌ره‌ رووی خوشکت ما‌چ که‌، وه‌ره‌ له‌ پشت شووشه‌وه چاو له‌و بووک و زاوایه‌ بکه‌ ده‌لپی مانگن، مه‌گه‌ر تو‌ حه‌سه‌رته‌ت ده‌ دل‌ دانیه‌؟ وه‌ره‌ نا‌خر تو‌ش شتیکی بلی نا‌خر هه‌موو ده‌یانپرسی کوا خوشکه‌که‌ی؟ من نه‌مه‌زانی چ ولامیک بده‌مه‌وه. »

ئابجی خانم سه‌ری به‌رز کرده‌وه و کوتی: « من شیوم خواردوه. »

.....

داش ئاكوول

کاکا روستهم له م بئ گویییه توورپه بوو، دیسان هه رای کرد:

« مەمەمەگەر که ری! دەدەگە له تۆم نیه؟! »

شاگردقاوچی به بزیه کی تیماو روانیه داش ئاکۆل و کاکا روستهم

ددانه کانی دهچیره وه برد و کوتی:

« به به به سه ری بابیان، ئەوانه ی ق ق قسه ی زه لام ده که ن ئەگەر

لۆلۆتین ئەئەوشۆ دین و زۆره بانی ده گرین! »

داش ئاکۆل هه روا که سه هۆلی له په رداخه که دا ده گه راند و له بنه وه

ئاگای له ده ورپه ری بوو پیکه نینیککی زۆردارانیه کرد وه ها که ریزیک

ددانی سپی قایم له ژیر سمیلی خه نه لیدراوی بریقه ی هات و کوتی:

« خویریه کان هات و هاواریان هه یه، ئەودهم روون ده بیته وه پیاو و

ناپیاو کتیه. »

هه موو پیکه نین، نه له بهر زمان گیرانی کاکا روستهم، چونکه هه موو

ده یانزانی که ئەو زمانی ده گیرئ، به لام داش ئاکۆل له شار دا وه ک گای

به ش ناو دار بوو و هیچ لۆتیه که نه مابوو که چینیککی له ده ست

نه خواردی، هه موو شه وانه ئەودهم که له ماله مه لا ئیسحاقی جووله که

قاپیک ئاره قی دوو کولی پیدا ده کرد و له پیش گه ره کی **سهردوزهک**

را ده وستا، کاکا روستهم سه هله، ئەگەر هه وت پشتیشی هاتبا ده به زین.

کاکا بۆ خوۆشی ده یزانی که پیاوی مه یدان و هه ریفی داش ئاکۆل نیه،

چونکه دوو جار ان برینداری کردبوو و سی چوار جاریش ئەژنۆی له سه ر

سینگی دا کوتابوو. چه ند شه و له وه پیشیش که کاکا روستهمی چاره ره ش

مه یدانی چۆل دیتبوو و ته پ و تۆزئ وه هه وا خستبوو، داش ئاکۆل وه ک

ئەجه ل گه یشتبوو سه ری و کۆلیک لاتاوی پیدا دابوو و پینکوتبوو:

« کاکا، پیاوه که ته له مال نیه. وا دیاره تریاکت پتر کیشاوه، چاکی

للول کردوو. ده زانی چیه، ئەو کاره چه په ل و خویریا نه وه لانی، خۆت له

لاتیتی داوه، خه جاله تی ناکیشی؟ ئەوه ش جوریک سوآله کیه که کردو ته

پیشه ی خۆت. هه موو شه وی خودا به ری خه لک ده گری؟ به **پووریای وه لی**

سویند ئەگەر جاریککی دیکه به ده مستی بکه ی سمیلت هه لده پاچم، به و

هه موو خه لکی شیراز ده یانزانی که داش ئاکۆل و کاکا روستهم به

خوینی سه ری یه ک تینوون. رۆژیک داش ئاکۆل له سه ر سه کۆی

قاوه خانه ی **دوو میل** هه لته رووشکا بوو، هه رئه و شوینه ی که مه کۆی

هه میشه یی بوو. قه فه سی هه وێرده که ی که پارچه یه کی ته نکی سووری

پیدا دابوو، له په نا خوۆی دانا بوو و به سه ری قامکی سه هۆلی له په رداخیک

ئاو دا ده خولانده وه. له پر کاکا روستهم وه ژووور که وت، به سووکی

چاوکی له و کرد و هه روا که ده ستی ده بهر پشتبه ندی نیوقه دی نابوو چوو

له سه ر سه کۆی به رامبه ری دانیشت. دوایه رووی ده شاگردقاوچی کرد

و کوتی:

« دا ک ک کوپه، چ چایه کی بیته بزائم. »

داش ئاکۆل چاوکی پر مانای له شاگرد قاوچی کرد وه ها که چاوی

خۆی خورد کرده وه و گوپی خوۆی له داوای کاکا ئاخنی. ئیستکانه کانی له

جامی زهرد ده ردیتنا و له سه تلی ئاوی هه لده کیشا و دوایه دانه دانه و له

سه ره خۆ ویشکی ده کردنه وه. له بهر سرینه وه ی شووشه ی ئیستکانه کان

به خاۆلی، کره کر هه لده ستا.

کترده دوو له‌تت ده‌که‌م. »

نهدوم کاکا روسته‌م کلکی ده نیو‌گه‌لۆزی گرت و رویشت، به‌لام رقی داش ئاکۆلی له دل نا و له بیانوو‌یه‌ک ده‌گه‌را هه‌تا تۆله‌ی لیبکاته‌وه. له لایه‌کی دیکه‌وه هه‌موو خه‌لکی شیراز داش ئاکۆلیان خو‌ش ده‌ویست. چونکه هه‌ر نه‌وده‌مه‌ش که به‌ر گه‌ره‌کی سه‌ردووزه‌کی داگیر ده‌کرد، کاری به‌ کاری ژن و مندالانه‌وه نه‌بوو، به‌ پیچه‌وانه ده‌گه‌ل خه‌لک زۆر به‌ نه‌رمی ده‌جوو‌لاوه و نه‌گه‌ر به‌خت وهرگه‌راویک گالته‌ی به‌ ژنیک کردبا یا که‌له‌گایی له‌ که‌سێک کردبا ئیتر به‌ سلامه‌ت گیانی له‌ ده‌ست داش ئاکۆل نه‌ده‌برده‌ دهر، زۆر جار ده‌دیتره‌ که داش ئاکۆل ده‌ستی خه‌لکی ده‌گرت، ده‌ستاوه‌له‌ بوو و نه‌گه‌ر له‌ سه‌ری دابا باری خه‌لکیشی ده‌گه‌یانده‌وه مائی.

به‌لام چاوی وه‌ی نه‌بوو که‌س له‌ خو‌ی سه‌رت‌ر ببینی، نه‌ویش کاکا روسته‌م که‌ روژێ سێ مسقال تریاکی ده‌کیشا و هه‌زار نه‌دا و نه‌تواری ده‌ردینا. کاکا روسته‌م له‌ سووکایه‌تییه‌ی که‌ له‌ قاوه‌خانه‌ پیکرابوو وه‌ک ژه‌هری مار دانیشتبوو، سمیلێ ده‌جووت و نه‌گه‌ر چه‌قۆت لیدابا خو‌ینی لینه‌ده‌هات. دوا‌ی ماوه‌یه‌ک پیکه‌نینه‌کان برانه‌وه و هه‌موو ئارام بوونه‌وه جگه‌ له‌ شاگردقاوه‌چی که‌ به‌ کراسی به‌رۆک ئاوه‌له‌ و کلاو و شالواریه‌وه ده‌ستی له‌ سه‌ر زگی دانابوو و وه‌ک مار له‌ خو‌ی هه‌لابوو و پتر له‌ خه‌لکی دیکه‌ به‌ که‌نینه‌ی نه‌و پیده‌که‌نی. کاکا روسته‌م هه‌لچوو، ده‌ستی دایه‌ قه‌ندانی بلوور و به‌ سه‌ری شاگردقاوه‌چی دادا. که‌چی قه‌ندان وه‌ سه‌ماوه‌ر که‌وت و سه‌ماوه‌ر له‌ سه‌ر سه‌کووه‌ به‌ چادانه‌وه که‌وته‌ زه‌وی و چه‌ند فینجان شکان. دوا‌یه‌ کاکا روسته‌م هه‌ستا، تووره‌ و تو‌سن له‌ قاوه‌خانه‌ وه‌ده‌رکه‌وت.

قاوه‌چی به‌ شیواویی چاوی له‌ سه‌ماوه‌ر کرد و کوتی:

« روسته‌م بوو به‌و ده‌ست و چه‌که، ئیمه‌ و نه‌م سه‌ماوه‌ره‌ که‌ته. »

نه‌و وته‌یه‌ی به‌ له‌ونیک‌ی غه‌مینه‌وه‌ کوت، به‌لام چونکه‌ لاتاوی له‌ روسته‌م دابوو، خه‌لک پتر پیکه‌نین. قاوه‌چی له‌ داخان شالوای بۆ شاگرده‌که‌ی برد،

به‌لام داش ئاکۆل به‌ بزه‌وه‌ ده‌ستی له‌ گیرفان نا و تووره‌که‌یه‌کی پاره‌ ده‌ره‌ینا و بۆی هاویشت.

قاوه‌چی تووره‌که‌که‌ی هه‌لگرته‌وه، هه‌لیسه‌نگاند و بزهی هاتی.

له‌و که‌ین و به‌ینه‌ دا پیاویک به‌ په‌سته‌کی مه‌خمه‌ر، پاتۆلی فش، کلاوی چوکی لباد هه‌راسان هاته‌ قاوه‌خانه، چاویکی له‌ ده‌ورووبه‌ر کرد، چوه‌ پیش داش ئاکۆل و سلّوی کرد و کوتی:

« حاجی سه‌مه‌د عه‌مری خودای کرد. »

داش ئاکۆل سه‌ری هه‌لینا و کوتی:

« خودا عافووی کا! »

« مه‌گه‌ر ئیوه‌ نازانن که‌ وه‌سیه‌تی کردوه. »

« من که‌ مائی مردوو‌خۆر نیم. برۆ مردوو‌خۆره‌کان بانگ که. »

« ئاخ‌ر ئیوه‌ی کردۆته‌ وه‌کیل و وه‌سی خو‌ی... »

ده‌تکوت به‌و قسه‌یه‌ هه‌ودای داش ئاکۆل ئالۆز بوو، دیسان چاویکی له‌ سه‌ر و گوێلاکی کرد، ده‌ستی به‌ نیوچاوانی داهینا، ته‌پله‌ی کۆمی وه‌ک هیلکه‌ی چوه‌ دواوه‌ و نیوچاوانی زه‌قی وه‌ده‌رکه‌وت که‌ نیوه‌ی تاوه‌سووت و قاوه‌یی ببوو و نیوه‌ی دیکه‌ که‌ له‌ بن کلاو بوو سپی مابوو. دوا‌یه‌ سه‌ری له‌قاند، سه‌بیله‌ی ده‌سک خاته‌می خو‌ی ده‌رکیشا، له‌ سه‌ره‌خۆ تووتنی تیکرد و به‌ قامکه‌ گه‌وره‌ی دایگرته‌وه، دایگیرساند و کوتی:

« خودا حاجی عافوو کا، هه‌رچیکی بوو گوزه‌را، به‌لام کاریکی باشی

نه‌کرد نه‌مه‌ی تووشی گێچه‌ل کرد. باشه، نه‌تۆ برۆ، من به‌ دوات دا دیم. »

نه‌و که‌سه‌ی که‌ هاتبوو پاکاری حاجی سه‌مه‌د بوو و خیرا وه‌ده‌رکه‌وت.

داش ئاکۆل چر و نیوچاوانی تیکنا، له‌خۆوه‌ مژی له‌ سه‌بیله‌ دها و ده‌تکوت که‌ به‌ری هه‌وای پیکه‌نین و شادیی قاوه‌خانه‌ به‌ هه‌وری ره‌ش داپۆشرا. دوا‌ی نه‌وه‌ که‌ داش ئاکۆل سووتووی سه‌بیله‌که‌ی رشت، هه‌ستا قه‌فه‌سی هه‌وێرده‌که‌ی سپارده‌ ده‌ست شاگردقاوه‌چی و له‌ قاوه‌خانه‌ وه‌ده‌رکه‌وت.

کاتی‌ک داش ئاکۆل گه‌یشه‌ته‌ هه‌وشی حاجی سه‌مه‌د، پرسه‌ ته‌واو ببوو،

تهنیا چهند قورئانخوین و بهردهستهکانیان له سه‌ر پاره کیش‌ه‌یان بوو. دواى ئەوه که تاویک له دەم‌ه‌وز چاوه‌روان بوو، ئەویان برده دیویکی گه‌وره که په‌نج‌ه‌ره شووشه‌به‌نده‌کانی به‌ره‌و‌ه‌سار کرابوونه‌وه. خانم هاته پشت په‌رده و دواى سالاو و چاک و خویشی ئاسایی داش ئاکۆل له سه‌ر دۆشه‌گ دانیشته و کوتی:

« خانم بۆ خوټان سلامهت بن، خودا له مندا له‌کانتان خوښ بێ. »

خانم به‌دهنگیکی نووساو کوتی:

« هه‌ر ئەوشه‌وهی که حاجی حالێ تیکچوو، چوون ئیمامی جومعه‌یان هینا بان سه‌ری و حاجی له به‌ر چاوی هه‌موویان ئیوهی کرده وه‌کیل و وه‌سی خوێ، له‌وانه‌یه پیشتر حاجیتان ناسیێ؟ »

« پینج سال له‌مه‌وه‌به‌ر له سه‌فه‌ری کازروون پیکه‌وه ناسیاو بووین »

« حاجی ره‌حمه‌تی هه‌میشه ده‌یکوت ئەگه‌ر پیاویک هه‌بێ فلانییه. »

« خانم، من ئازادی خوڤم له هه‌موو شتیکی خوڤتر ده‌وی، به‌لام ئیستا که ئەرکی مردوو که‌وتۆته سه‌ر ئەستۆم، سویند به تیشکی هه‌تاو ئەگه‌ر نه‌رم به هه‌موو ئەو که‌له‌م به‌سه‌رانه نیشان ده‌دهم. »

دوايه هه‌روا که ئاو‌ری داوه، له که‌لینی په‌رده‌یه‌کی دیکه‌وه کیژیکی روو سووره‌لگه‌راوی به چاوی ره‌ش و گه‌شیه‌وه بینی. ده‌قیقه‌یه‌کی نه‌کیشا که چاویان تیکبیری، به‌لام کیژ ده‌تکوت شه‌رمی کرد، په‌رده‌ی داداوه و کشاوه دواوه. ئاخۆ ئەم کیژه جوان بوو؟ له‌وانه‌یه، به‌لام به هه‌ر حال چاوه گه‌شه‌کانی کاری خو‌یان کرد و داش ئاکۆلیان تیکدا، ئەو سه‌ری داخست و سوور هه‌لگه‌را.

ئەم کیژه مه‌رجان، کچی حاجی سه‌مه‌د بوو که بۆ سه‌ره‌تاتکی هاتبوو داش ئاکۆل، ناسیاوی شار و قه‌ییومی خو‌یان بینی.

داش ئاکۆل له‌و رۆژه‌وه خه‌ریکی پیراگه‌یشته‌ن به کاره‌کانی حاجی بوو، ده‌گه‌ل سمساریکی شاره‌زا، دوو لۆتی گه‌ره‌ک و میرزایه‌ک هه‌موو شتیان به وردی نووسی و پیرستیان هه‌لگرت. ئەوه‌ی زیاده بوو له ئەنباری نا. ده‌رکه‌که‌ی قفل و مۆر کرد، ئەوه‌ی به که‌لکی فرۆتن ده‌هات فرۆشتی. دای

قه‌باله‌ی ملکه‌کانیان بۆ خوینده‌وه، قه‌رزه‌کانی وه‌رگرت‌ه‌وه و ئەوه‌ی له سه‌ری بوو دایه‌وه، هه‌موو ئەو کارانه‌ی به دوو شه‌و و رۆژان جیبه‌جی کرد. شه‌وی سیه‌هه‌م داش ئاکۆل ماندوو و شه‌که‌ت به نزیکی چوارریتی سه‌ید حاجی غه‌ریب دا ده‌چۆوه مائی له رییه تووشی ئیمام قولی قفل ساز بوو و کوتی:

« ئەوه دوو شه‌وه کاکا روسته‌م چاوه‌ریتی تۆیه. دوینی شه‌وی ده‌یکوت کابرا چاک له قۆچه‌قانی ناین، پیموایه قه‌وله‌که‌ی له بیر چۆته‌وه! »
داش ئاکۆل ده‌ستی به سمیلی داهینا و کوتی:

« گوێی مه‌ده‌یه! »

داش ئاکۆل چاکی له بیر بوو که سی رۆژ له‌مه‌وه‌پیش له قاوه‌خانه‌ی دوومیل کاکا روسته‌م خه‌ت و نیشانی بۆ کیشا بوو، به‌لام چونکه غه‌نیمه‌که‌ی ده‌ناسی و ده‌یزانی که کاکا روسته‌م ده‌گه‌ل ئیمام قولی سازاوه هه‌تا رووی ئەو که‌مه‌که‌نه‌وه، زۆر گوێی نه‌دایه، ریی خوێ گرت به‌ر و رۆیشته، له ریی دا هه‌موو هۆشی له سه‌ر مه‌رجان بوو، هه‌رچی ده‌یه‌ویست سیمای ئەو له به‌ر چاوی دوور خاته‌وه پتر و توندتر ده‌هاته به‌ر زه‌ینی.

داش ئاکۆل پیاویکی سی و پینج ساله، که‌له‌گه‌ت به‌لام ناحه‌ز بوو. هه‌ر که‌س بۆ یه‌که‌م جار دیتبای له قیافه‌ی ده‌سله‌میه‌وه، به‌لام ئەگه‌ر که‌ره‌تیک له کۆری قسه‌کردنی دانیشته‌با یا چیرۆکانی سه‌رده‌می ژبانی که له سه‌ر زمانان بوون بیسته‌بای، گیرۆده‌ی ده‌بوو، ئەگه‌ر ئەو برینه‌خوار و خێچانه‌ی قه‌مه‌که‌وه رووی که‌وتبوون، له به‌ر چاویان نه‌گرتبا، داش ئاکۆل قیافه‌یه‌کی نه‌جیب و راکیشه‌ری هه‌بوو: چاوی کال، برۆی ره‌شی پر، روومه‌تی پان و که‌پۆی باریک به ریش و سمیلێکی ره‌شه‌وه. به‌لام برینه‌کان کاریان خراپ کردبوو، له سه‌ر روومه‌ت و نیوچاوانی جی برینی قه‌داره ده‌دیترا که نارێک وێک هاتبوونه‌وه و گوشتی سوور له نیوان خه‌ته‌کانی رووی دا بریقه‌یان ده‌هات و له هه‌موان پیستر یه‌ک له وان په‌نا چاوی چه‌پی داکیشابوو خواره‌وه.

باوکی ئەو یه کیک له زهویداره گه وره کانی فارس بوو، کاتیک که مرد هه موو مائی به کوری تاقانهی گه شت. به لام داش ئاکۆل ده ستاوه له و ده ستبلاو بوو، بایه خی بۆ پوول و مائی دنیا دانه دهننا، ژيانی له سه ر جوامیژی و نازایی و گه ورهیی و به خشینه وه دانابوو. هیچ هۆگریه کی دیکه ی له ژیان دا نه بوو و هه موو مائی خۆی به هه ژار و نه دار و بی ئەنوا به خشی، یا ئاره قی دوو کۆلی ده خوارده وه و له سه ر چواررێیان دهینه پرائد و یا له به زم و شایی ده گه ل تاقمیک ئاوالی هه ژگه ل خه رچی ده کرد.

هه موو عه یب و چاکه ی ئەو به وه نده ده پراوه، به لام شتیکی که سه یر ده هاته به رچاو ئەوه بوو که هه تا ئیستا ئەوین و ئەوینداریی پێی ده ژيانی ئەو نه نابوو. چهند که ره تیش که ئاواله کانی چوونه بنیه وه و به نه هینی ژنیا ن هینابۆوه ئەو هه میشه خۆی پاراستبوو. به لام له و رۆژه وه که ببوو به وه کیل و وه سی حاجی سه مه د و مه رجانی دیت، له ژيانی دا ئالوگۆریه کی ته و او پیکه ات، له لایه که وه ئەرکی مردووی له سه ر شان بوو و خۆی به به رپرس داده نا و له لایه کی دیکه وه گیرۆده ی مه رجان ببوو. به لام ئەم ئەرکه پتر له هه مووان نازاری دده ا - که سیک که مائی خۆی به با دابوو و له به ر که مه تر خه میی هه ندیکی ئاگر دابوو، هه موو رۆژی به ری به یانی که هه لده ستا له بیری ئەمه دابوو که دا هاتی زهوی حاجی پتر کا. ژن و منداله کانی ئەوی برده مائیکی چوو کتر، ماله که یانی به کری دا، مامۆستای بۆ منداله کان هینا سه ر مال، پووله که ی وه گه ر خست و له به یانیه وه هه تا شه وئ خه ریکی هالات هه لاتین و پیرا گه یشتن به مال و ملکی حاجی بوو.

له وه به دوا داش ئاکۆل له شه وگه ری و سه ر چواررێ گرتن خۆی دوور خسته وه. ئیتر ده گه ل ئاواله کانی ویک نه ده که وتن و مه یلی جارانی شی نه مابوو. به لام هه موو لۆتی و لاته کان که رقه به ره یان ده گه ل هه بوو و به دنه ی مه لیا ن ده ستیا ن له مائی حاجی کورت ببۆوه، هه لیا ن بۆ ره خسابوو و فریا ن داو یشته داش ئاکۆل و قسه و باسی ئەو ببوو به نه قلی کۆر و قاوه خانه کان. له قاوه خانه ی **پاچار** زۆر جار لاتاویان پیداده ا و ده کوترا:

« داش ئاکۆلی ده لێی؟ ده ی گۆله لێی داوه، کی به سه گی داده نی؟ فلانی چاک بۆی ده رچوو، له ماله حاجی کلکه سووته ی ده کا، ده لێی شتیکی هه لده کری نێ، ئیدی هه ر ده گاته گه ره کی سه ر دیزه ک کلکی ده گه لۆزی ده نی و تیی ده قوولینێ. »

کا کا روسته م به و رق و گریمانه ی که ده دلێ دابوو به زمانی پسکی ده یکوت:

« به سه ری پیری بۆم ئاشق بوه! کی رده که ی داناوه! خه لکی هه لئه تاند و قسه ی قۆری ده زاران خست هه تا خۆی کرده وه کیلی حاجی و هه موو ملکه که ی هه للووشی. به زیاد بی شانس و به خت. »
داش ئاکۆل ئیتر وچه ی جارانی نه مابوو و که سه ئاردی به کلای و نه ده پتوا. ده چوه هه ر کوی خه لک سه رته سه رتیا ن ده کرد و پتیا ن راده بوارد. داش ئاکۆل لیره و له وئ ئەم قسانه ی ده بیسته وه به لام وه رووی خۆی نه دینا و گوئی نه ده بزوت، چونکه ئەوینی مه رجان وه ها له گیانی دا ره گا ژۆ ببوو که کار و بیژیکی جگه له وه نه بوو.

شه وانه له به ر شیواوی ئاره قی ده خوارده وه و بۆ خۆ خافلان دن تووتیه کی کری بوو. له به ر رکه ی داده نیشت و ده ردی دلێ بۆ تووتی هه لده رشت. ئەگه ر داش ئاکۆل خوازی نێی له مه رجان کردبا دایکی له هه و له سه ر دوو ده ستان مه رجانی پێشکی ش ده کرد، به لام له لایه کی دیکه وه ئەو نه یده ویست که خۆی به ژن و منداله وه به سه ستی ته وه، ده یه ویست نازاد بی، هه ر ئەو جو ره ی که راهات بوو. جگه له وه له به ر خۆیه وه بیری ده کرده وه که ئەگه ر ئەو کی ژه ی که به ویا ن سپاردوه بیخو ازئ سپله یی و ناندین دراندنه، له هه مووان خرا تر هه موو شه وئ له ئاوتنه دا چاوی له خۆی ده کرد، شوینی خۆ گرتنه وه ی برینه کانی قه مه، سووچی چاوی داچۆراوی خۆی هه لده سه نگاند و به ده نگیکی گر، به رز ده یکوت:

« به شکه م منی خۆش نه وئ! به لکه م می ردی کی جوان و جه وان بینیت هه ... نا، له پیاوه تی به دووره ... ئەو چارده سالیه تی و من چل و چوار سال ... به لام چ بکه م؟ ئەو ئەوینه من ده کووژئ ... مه رجان ... تو منت

دوو به پليكانه شيداره خشتیه‌کان دا چوه خوارې و گه‌یشته نیو
حه‌وشیکی کۆنه و دووکه‌لایوی که ده‌وراندووری دیوی پیسی چووکه بوو،
که به ده‌لاقه کون کونه‌کانیه‌وه وهک شانه‌هنگ ده‌چوو و، سهر ئاوی
هوز لیته‌ی سه‌وز دایگرتیوو. بۆ ترش و برش و ساردایوی کۆن له هه‌وا دا
بلاو بیۆوه. مه‌لا ئیسحاقی لاوز به کلاوی میلی چلکن و ردینی بزنی و
چاوی نیزی هاته پیش، بزه‌یه‌کی به قهستی کرد.

داش ئاکۆل بیواز کوتی:

« قوربانی ئەو جوتە سمیلانەت بوتریکی هەرە باشم دەیه گەرۆومی پێ
تەر کهم. »

مه‌لا ئیسحاق سهری راوه‌شاندا و به پليكانه‌کانی ژیرخان دا چوه
خوار و دواي چهند ده‌قیقه به بوتریکه‌وه هاته سهر. داش ئاکۆل
بوتریه‌که‌ی لیوه‌گرت و زارکی له کونی دیوار نا و سهری هه‌لپچری،
ئه‌وجار نیوه‌ی پیداکرد، فرمیسک له چاوه‌کانی دا کۆ بوونه‌وه، به‌ری
کۆخه‌ی گرت و به پشت دهستی ده‌می سهریوه. کوری مه‌لا ئیسحاق که
مندالکی زه‌رده‌له‌ی چلکن بوو، به زگی هه‌لمساو و زاری داپچراو و
چلمی داچۆراوی چاوی له داش ئاکۆل ده‌کرد، داش ئاکۆل قامکی له
سهره خویدان دا که له سهر تاقه‌ی هه‌سار داندراوو و ده زاری نا.

مه‌لا ئیسحاق هاته پیش، له سهر شانی داش ئاکۆلی کوتا و کوتی:

« مه‌زه‌ی لۆتی خاکه! »

دوايه دهستی له پارچه‌ی جله‌که‌ی دا و کوتی:

« ئەوه چیه ده‌بهرت کردوه؟ ئەو چاکه‌ته ئیستا ئیدی باوی نه‌ماوه.

هه‌رکاتیکی نه‌ته‌ویست من لیت هه‌لده‌گره‌مه‌وه. »

داش ئاکۆل به دامایی پیکه‌نی، له گیرفانی پاره‌که‌ی ده‌ره‌ینا، له
به‌ری دهستی نا و له مال هاته ده‌ر. ده‌مه‌و ئیواره بوو. له‌شی گهرم و بیری
ئالۆز بوو و سهری دیشا. کۆلانه‌کان هیشتا له به‌ر بارانه‌ی نیوه‌رۆ شیدار
بوون و بۆنی کاگل و به‌هارنارنج له هه‌وا دا ده‌گه‌را، سیمای مه‌رجان،
کولمه‌ سووره‌کانی، چاوه ره‌شه‌کانی و برژانگی درێژ به‌و بسکه‌ی که

که‌وتبوه سه‌رته‌ویلی دیار و نادیار هاتبوه به‌ر چاوی داش ئاکۆل. ژبانی
رابوردووی خۆی وه‌بیر هاته‌وه، یادگار هه‌کۆنه‌کانی یه‌که‌یه‌که به به‌ر چاوی
دا تیده‌په‌رین. ئەو گه‌شتانه‌ی که ده‌گه‌ل ئاواله‌کانی له سهر قه‌بری
سه‌عدی و بابا کووه‌ی کردبوویان وه‌بیری هاته‌وه، جارجاره‌ بزه‌ی
ده‌هاتی، هه‌ندیک جار مۆن ده‌بووه. به‌لام شتیکی که لێی روون بوو ئەمه
بوو که له مال هه‌خۆی ده‌ترسا، تاقه‌تی ئەو رووداوه‌ی نه‌بوو، ده‌تکوت دلی
هه‌لکه‌ندرابوو، ده‌یه‌ویست برۆا و دوور بیته‌وه. بیری کرده‌وه ئەمشه‌ویش
ئاره‌ق بخواته‌وه و ده‌گه‌ل تووتی ده‌ردی دل بکا! سه‌راسه‌ری ژبان بۆی
چووک و سووک بیوو. له‌مه‌ ده‌ما دا شیعریکی وه‌بیر هاته‌وه، به بیوازی
ورته‌یه‌کی لیوه‌هات:

« ئیره‌ی ده‌به‌م به شه‌ونشینی به‌ندییان »

ده‌نکی زنجیره شه‌وچه‌ره‌ی

« کۆریان »

هه‌وايه‌کی دیکه‌ی وه‌بیر هاته‌وه، هه‌ندیک به‌رزتری خوینده‌وه:

« دل‌م دیوانه‌ بوو، ئەو ئاقلان، زنجیرێ بۆم بین »

که چاره‌ی نیه‌ دین و شیت، له زنجیری

« به‌الین »

ئەو شیعره‌ی به له‌ونیکی هیواپراو و غه‌مینه‌وه خوینده‌وه، به‌لام وه‌ک
ئوه‌ی که وازی نه‌ماپی، یا بیری له جییه‌کی دیکه بی بیده‌نگ بوو.

تاریک بیوو که داش ئاکۆل گه‌یشته گه‌ره‌کی **سه‌ردووژه‌ک**. ئیره‌ ئەو
گۆراییه بوو که پیشتر وه‌ختیک هیز و وزه‌یه‌کی هه‌بوو داگیری ده‌کرد و
که‌س نه‌یده‌ویزا بیته‌ پیش. له خۆوه چوه سهر سه‌کۆی به‌ردینی به‌ر مالیک
دانیشت، سه‌بیله‌ی ده‌رکیشا و داگیرساندا، به کاوه‌خۆ ده‌یکیشا. و هاته
به‌ر چاوی که ئیره خرابتر له پیشوو بوه، خه‌لک له به‌ر چاوی گۆرا بوون،
هه‌ر ئەو جووره‌ی که خۆی شکاو و گۆرا بوو. چاوی ره‌شکه و پدیشکه‌ی
ده‌کرد، سهری دیشا، له نه‌کاو تارماییه‌ک وه‌دیار کهوت که له دووره‌وه بۆ
لای ده‌هات و هه‌ر که نزیک بۆوه کوتی:

« لۆ لۆلۆتى شەوى تارىش دەيناسىتەو، »

داش ئاكوڭل كاكا روستەمى ناسىو، ھەستا، دەستى لە كەمەرى دا،
تقى رۆكرد و كوتى:

« بە سەرى بابت خويپىرى، تۆ پىت واپە زۆر لۆتى، بە لۆم غەلەتت كرد
شېرت لە مەمكى داىكت نەخواردو! »

كاكا روستەم بزهيهكى گەپچارانەى ھاتى، ھاتە پىش و كوتى:
« دەدەدەمىكە لەو دەودەورووبەرانە ديار نى! ئە ئەئەوشۆ لە مامامالى
حاجى مارە كردنە، مەمەگە تۆيان رى رى نەنەدا ... »
داش ئاكوڭل قسەى پىرى:

« خودا تۆى ناسى كە نىوھى زمانى داىھى، ئەو نىوھى دىش من
دەمەوئى ئەوشۆ بىپىرم. »

دەستى برد و كىردى ھەلگىشا. كاكا روستەمىش وەك روستەم قەمەى
بە دەستەو گرت. داش ئاكوڭل قەمەى لە زەوى داكوتا. دەستەونەزەر
راوھستا و كوتى:

« ئىستا لۆتتېيەكم دەوئى كە ئەم قەمەيە لە زەوى دەرگىشەتەو! »
كاكا روستەم شالۆوى بۆ برد، بە لۆم داش ئاكوڭل وەھاي لە مەچەكى
كوتا كە قەمە لە دەستى دەرپەرى. بە دەنگ و ھەراى ئەوان تاقمىك
رېبوار كۆ بوونەو، بە لۆم كەس نەيدەوئىرا بچىتە پىش يا نىبۆپژيان بكا.
داش ئاكوڭل بە بزەو كوتى:

« بىرۆ، بىرۆ ھەلگىرەو، بە لۆم بەو مەرجهى ئەوچارەى قايمىترى راگرى،
چوونكە ئەوشۆ دەمەوئى كۆنە حسىتېەكانمان پىكەو پاكەينەو! »

كاكا روستەم بە مستان لىي ھاتە پىش و ھەردووك تىك گلان. ھەتا
نىو سەعاتان لە سەر زەوى دەگەوزان، ئارەقە لە سەر و روويان دەتكا،
بە لۆم ھىچكاميان سەرنەدەكەوتن. لەو گىترە و كىشەيە دا سەرى داش
ئاكوڭل وە بەردەرپىژ كەوت، لەوانە بوو بىھۆش بى. كاكا رۆستەمىش
ئەگەرچى بە تەمەى كوشتن دەيوەشانە، بە لۆم بىرستى بىابوو، لەپىر لەودەمە
دا چاوى بە قەمەى داش ئاكوڭل كەوت كە لە بەر دەستانى بوو، بە ھەموو

دەمەى خۆى دەرگىشا و لە كەلەكەى داش ئاكوڭلى كوتا، واپى تىكوتا كە
دەستى ھەر دووكيان لە كار كەوت.

تەماشاجىھەكان ھەلەننە پىش و داش ئاكوڭلىيان بە زۆرىيە لە زەوى
ھەلگرتەو، خويىن لە كەلەكەى دەرژا، دەستى لە سەر بىرىن دانا، چەند
ھەنگاو بە دىوار دا خۆى كىشا، دىسان كەوتەو دواپە ئەويان ھەلگرت و
لە سەر دەستان بۆ مالىيان برەدەو.

بەيانى ئەورۆژە ھەر كە ھەوالى بىرىندار بوونى داش ئاكوڭلىيان بە مالى
حاجى سەمەد دا، وەلى خانى كوپرە گەورەى بۆ سەردانى چوو. كە
گەبىشتە بان سەرى داش ئاكوڭل دىتى بە رەنگى بىزكاو لە جى دا كەوتەو،
كەفى خويىناوئى لە زار دىتە دەر و چاوى لىل بو، بە زەحمەت ھەناسە
ھەلدەكىشى. داش ئاكوڭل دەتكوت لە ئاويلكەدان دا ئەوى ناسىو بە
دەنگى نووساوى لەرزۆك كوتى:

« لە دونيا دا ... ھەر ئەو توتوتىھەم ... ھەبوو ... تۆ گىيانى خۆت ... گىيانى
توتوتى ... ئەوى بدە ... بە ... »

دىسان بىدەنگ بۆو، وەلى خان دەسەرى ھەورىشمى دەرھىنا،
فرمىسكى چاوى سىرپو. داش ئاكوڭل بىھۆش بوو و دواى سەعاتىك مرد.
ھەموو خەلكى شىراز بۆى گريان.

وەلى خان قەفەسى توتوتى برەدەو مالى.
ئىوارەى ئەورۆژە بوو، مەرجان قەفەسى توتوتى لە بەر خۆى دانابوو و
چاوى لە رەنگى پەرى و بال، دندووكى خوار و چاوى خىر و بى حالەتى
توتوتى دەكرد. لەپىر توتوتى وەك داش ئاكوڭل بە لەونىكى گرى كوتى:

« مەرجان ... مەرجان ... تۆ منت كوشت ... بە كى بلىم ... مەرجان ...
ئەوينى تۆ ... منى كوشت. »

فرمىسك لە چاوەكانى مەرجان ھاتنە خوار.